ولسمشر ما وژلی!

د کتاب ځانګړنې:
کتاب : ولسمشر ما وژلی !
لیکوال : ارش ننګیال
کمپوز او ډیزاین : نصرت الهام Nasrat.ilham@gmial.com
خپرندوی : ګودر خپرندویه ټولنه
د خپرونو لړ : (۲۳)
لومړی چاپ : ۱۳۸۸ لمریز
چاپشمېر : ۳۰۰۰ ټوکه
پته: ګودر کتاب پلورنځی، لاندېنی پوړ، اسحاق زی مارکېټ، بزازۍ ثلورلارې، جلالکوټ ۰۷۰۷۱۲۸۱۸۲

سمسور هنري او ادبي ویب پاڼه
WWW.SAMSOOR.COM

ډالی
د خپل خدای بښلي پلار شاعري
اروا ته!
ارش ننګیال

www.nanafghan.com

له درز سره د ښځو او ماشومانو کریغې اسمان ته پورته شوې، ټولو انګړ ته منډې کړې، له بل درز سره کاڼي او لرګي د کوټې په ښیښو را وورېدل، ورپسې داسې ډزې جوړې شوې چې ټول انګړ کې سپینه رڼا شوه، په خونو کې لمبې تاوېدې او زه هک حیران په ځای کې ناست وم، داسې لکه دا هرڅه چې په خوب کې وینم، همدا چې ډزې غلې شوې، د ځګېرویو غږونه پورته شول، د ماشوم ځوی چغې مې ترغوږونو شوې، چې پلار، پلار ناري یې وهلې، خوني نه مې دباندې منډه کړه، چې نا ثاپه مې د بهرنیو پوځیانو چیغې او شور ترغوږ شو، له چیغو سره په ما زربې شروع شوې. له ډزو سره مې ځان بېرته شاته ګوزار کړ، پوه شوم چې بهرني عسکر کور ته راغلي دي، په وجود کې مې ثوځایه د سخت درد احساس کاوه، اوږې ته مې پام شو، لکه چینه وینې ترې راخوټېدې، سترګې مې پټې، پټې کېدلې، بهرني عسکر مې شاوخوا ولاړ وو، خو ډېرتت راته ښکارېدل، ما وې چې وروستۍ سلګۍ مې دي، په زړه کې مې کلمه وویله او په سترګو مې تیاره زوروره شوه.

===

زړه کې لړ.لړ بېدار وم، په ځان پوی شوم چې لا ژوندی یم، د سترګو پرانستلو کوښښ مې وکړ، سترګې مې یوڅه درنې وې، خو و غړېدې، په رښتیا هم ژوندی وم، لکه د ټانګې اس ټوک، ټوک وم او په سپینو بنداژونو ترل شوی وم..شا په تخته چپرکټ کې پروت وم په اړخ نه شوم اوونښتی، شاوخوا مې وکتل ثوک نه ښکارېدل. د پاڅېدو کوښښ مې وکړ، خو توان یې راکې نه و.د تېرې شپې یادونه مې سترګو، سترګو ته کېدل، زامن، لونې، مور، پلار، مېرمن او خور، ټول مې زړه کې و ګرځېدل، زه چېرته یم ! چار راوستی یم، ولې؟ ددې پوښتنو ځوابونه مې اورېدل غوښتل، په مخ مې اوښکې روانې شوې، د پاکولو لپاره مې لاس پورته کول غوښتل، خو دم پکې نه ؤ، له دې سره دوه نظامي بهرني ځوانان خونې ته راننوتل، زما په بیدارۍ یې یو بل ته وکتل او مسک شول، یو یې رامخکې شو، زما په زړه کې پرتو پوښتنو ته مې د ځواب په هیله ور وکتل، هغه په انګریزي څه ویل خو زه یې په خبرو پوه نه شوم، ما ورته په خپله ژبه وویل چې ستا په خبرو نه

پوهېږم، زلمی په خندا شو بل ملگري ته يې څه وويل او دواړه له خونې ووتل.

ما يوائې د يوې پوښتنې ځواب موندلی و او پوه شوی وم چې امريکايي ځواکونو نيولی يم، خو حيران په دې وم چې ولې؟ له دې سره هغه دوه امريکايان، له يوې ښکلې خارجي ټيپه جنۍ سره چې کاوباې پتلون او لنډ کميس يې اغوستی دی، راننوتل، جنۍ په ما ته ګوډه پښتو سترې مشې وکړه، ما له واره ترې د خپلې کورنۍ پوښتنه وکړه او دامې هم وويل چې دې کافرو زه ولې راوستی يم؟

جنۍ راته په کراره وويل: هرڅه چې وايې په آرامې ووايه! (اوکی!) فاميل دې توله روغ، جول دي.

له دې خبرې سره مې قهر نور هم زيات شو، په چغو مې ورته وويل: ما په خپلو سترګو وليدل چې دې کافرو وويشتل، ته وايې چې روغ جوړ دي؟

دربواړه غلي، غلي ولاړ وو، ما چيغې وهلې او د کورنۍ پوښتنه مې ترې کوله، هغه لومړني زلمي پوځي جنۍ ته څه وويل، جنۍ زما خواته رانېژدې شوه:

- که ته غلی نه شې هيڅوک به له تا سره خبرې ونه کلي، دا به تاته دېر تاوان وکلي، هر څه به درته وويل شي. ريليکس ريليکلس اوکی.

دهغې خبرې لا نه وې تمامې چې ما ورنه وپوښتل:

- دا کوم ځای دی؟ او دوی ولې راوستی يم؟

جنۍ ځواب راکړ: دا ځای بګرام دی، ته يې د طالب په نام نيولی يې، موږ پوهيږو چې ته طالب او القاعده نه يې، هسې په تا لږ شک دی، خو کله چې روغ شوې بيا دې آزاد کوو، هسې د څو ورځو لپاره به دلته يې، نو ته ولې وارخطا يې؟

- عجيبې خبرې کوې! ولې وارخطا يې... زه د بند په کيسه کې نه يم، زما کورنۍ څنګه ده؟ هغوی چېرته دي؟

-ستا کورنۍ يو څه زخمي شوي وو، اوس په خپل کورکې روغ جول دي، اندرستيند؟

ولسمشر ما وژلی ارش ننگيال

له دې سره مې زړه يو څه په کراره شو، خو بيا مې هم باور نه کېده چې د دې خبره دې ريښتيا وي، جنۍ ته مې وويل: ته مسلمانه يې؟

- بلې زه افغان يم، مسلمان يم.

- ښه نو ته او خدای دې، که ريښتيا راته ونه وايې. کورنۍ مې څنګه ده؟

جنۍ يو وار په خندا شوه.

- ولې؟ زه درته دروغ وايم؟ کورنۍ دې اوس روغه او صحتمند دي، او په خپل کورکې دي، ته لږ دېر زخمي وې، په همدې خاطر يې دلته راوستې.

هغه دوه امريکايان چې اوس لرې په څوکيو ناست وو، جنۍ ته يې غږ کړ، جنۍ يې خواته لاړه، څوشېبې يې ورسره خبرې وکړې. بيا دربواړه راپاڅېدل او ما ته يې وويل، چې دلته ډاکتران او خدمه شته، چې هرڅه ته اړتيا لرې درته راوړي يې، دا يې هم وويل چې ته به څو ورځې دلته يې، چې روغ شې، موږ دې بيا پوښتنې ته راځو او لاړل.

ما به ورته څه ويلي وای، ددوی په هکله مې له خلکونه ډېرې کيسې اورېدلې وې، بس ما هم هغه د تبليغيانو په اصطلاح پخه اراده وکړه.

==

يوه مياشت يې داسې وساتلم لکه د (لاندي) پسه؛ خو خدای شته چې د کورنۍ په تېره د اولادونو غم دومره دروند و چې ګرځول يې راته اسانه نه و، امريکايي ډاکترانو ويل، چې زه بختور يم، ځکه په څلورو مرميو لګېدلی او لا ژوندی پاتې يم، د پښو درې واړه ټپونه مې تر ډېره ښه شوي وو، خو د چپې اوږې ټپ ډېر وځورولم، هغه هم په جوړېدو و؛ هغه دوه پوځيان چې په لومړي ځل له هغې ژباړنې سره راغلي وو، د يو نوم (مايک)، د هغه بل (مارټين) او ژباړنه (سونيتا) نومېده، له دوی سره يو څه بلد شوی وم، يوه ورځ، مايک او مارټين له درې نورو (دېوانو) پوځيانو سره راغلل، يوه توره کڅوړه يې را په سر کړه، لاسونه يې راته شاته ولچک کړل، لکه ناوې، دوو کسانو له دواړو اوږو ونيولم او روان يې کړم، له يو څه مزل وروسته مې د پنجرې د خلاصېدو غږ واورېد، په لاره کې سره ډېر بنګېدل خو زه يې په خبره نه پوهېدم، څو شېبې وروسته يې زما له سر نه کڅوړه لرې کړه، زه وارخطا او په غوسه وم، ما په خپله ژبه په زوره، زوره کنځلې

وکړې، هغوی یوه ډیکه راکړه او دروازه یې راپسې بنده کړه، اوس زه په یو وړوکې دوه متره کوټه کې، چې یو وړوکی (روشن دان) یې په چت کې درلود بندي شوم، د خونې لوړ سیمټي دېوالونه سپین رنګ شوي وو، په وره کې راته یوه وړه کړکۍ ښکاره شوه خو بنده وه، یوجای نماز، یوه کمپله، یوبالښت، یوتوشک او یو بوتل معدني اوبه پرتې وې، الله پاک انسان ته داسې غم او ستونزې نه ورکوي چې د زغم او وړلو توان یې ونه لري، ځکه له غم سره زغم هم ورکوي، کنه څوک دچا له غمه مړ شوی دی؟ له څو ورځو وروروسته یو سهار زما د خونې ورخلاص شو، دوه توریان او یوه تکه سپینه جنۍ له خونې بهر ولاړ وو، هغه یو یې راننوت، کڅوړه یې را په سر کړه، لاسونو پښو کې یې ولچک اوزولنې راواچولې، بیا یې له تخرګونو ونیولم اوروان شو، هېڅ نه پوهېدم چې چېرته مې وړي، څه ډول ځای دی؟ پینځه دقیقې مزل به مو کړی و، چې یوې خونې ته ننوتو، دخلکو غږ ترې راپوته شو، په څوکۍ یې کېنولم، کڅوړه یې له سر نه راته لرې کړه؛ ګورم چې د یو مېز شا وخوا درې امریکایان او یوه هغه افغانۍ جنۍ ناسته وله، سترګې مشې مو سره وکړه، جنۍ چې نرۍ مسکا یې په شونډو پرته وه راته وویل:

- ته مودلته دتحقیق لپاره راوستی یې، دوی وایي که ریشتیا ورته ووایې، نو تاسره هردول کومک کوي.

دې کې یو شین سترګی، چې تک سپین وېښته یې درلودل، جنۍ ته څه وویل، دامریکایي له خبرو وروسته سونیتا وویل: څارنوال وایي، چې د ېر ارامه اوسه، تا ته به هېڅ خطرمتوجه نه شي.

ما هم د قهر په مُسکا ځواب ورکړ: زه حاضر اماده یم.

سونیتا په مُسکا، مُسکا زما خبرې امریکایانو ته وژباړلې، ټول سره مُسکي شول، شین سترګي امریکایي، سونیتا ته بیا څه وویل، هغې چې خندا یې لا په شونډو ښکاریده زیاته کړه:(تورن توماس) څارنوال دی (ډګروال مایکل) یې مرستیال او زه هم سونیتا یم ! اوس ته ځان معرفي که؟.

زه په فکر کې تللی وم، د هغې په پوښتنه وپوهېدم چې غواړي ځان معرفي کړم، خو پاشلي حواس مې چې تر څو را ټولول او خبرې ته مې ځان

جوړاوه، مایک بیا سونیتا ته یو څه وویل او سونیتا د مایک د خبرو په ژباړه پیل وکړ

- مایک وایي چې موږ ستا په هکله په هرڅه پوهیږو، خوغوالو چې ستا له خولې یې واورو.

بس ما هم شروع وکړه: نوم مې توریالی دی، خلک راته له پخوا نه تورن وایي، په (۱۳۵۰) کال کې د ننګرهار ولایت د شېرزادو د ولسوالۍ په مرکیخېلو کې زېږېدلی یم؛ له حربي پوهنتون نه فارغ یم، د ډاکټر نجیب په وخت کې مې د جمهوري ریاست په (ګارد خاص)کې دنده درلوده.

له دې سره سونیتا چې په لیکلو بوخته وه په خندا وویل: ځوان پاتې شوی یې، میجر یې، ځکه خو په نظامي قانون پوهیږې.

بیا یې امریکایانو ته مخ واړاوه او زما خبرې یې ورته وژباړلې؛ یوه شېبه یې سره بحثٍ وکړ، چې هر یو په خپلو کتابچو کې یاداشتونه نیول، دې سره هغه سپینو وېښتو والا (مایکل) په خندا وویل: ویري ګوډ.

سو نیتا له عادت سره په مُسکا وویل: تورن صیب نور؟

ـ بس نو د ډاکټرنجیب حکومت چې چپه شو، زه کلي ته لاړم هلته مې تر اوسه پورې دهقاني کوله او د کلي په ښونځي کې ښوونکی یم، یو ورور مې په جهاد کې شهید شو، درې ژوندي دي، چې ټول سره بېل یو، په کلي کې دهقاني کوي، یو سپین ږیری پلار لرم، یوه مور، دوه زامن دوه لونې، ښځه دوه خوېندې مې واده شوي او یوه په کور ده.

څه به مو سر خوږوم، یو سات یې رانه پوښتنې کولې، چې طالبان چېرته دي؟ په کومو ځایونو کې په کومو عملیاتو کې دې برخه اخستې ده؟ نورملګري دې څوک دي؟ داسې ډېرې پو ښتنې چې ما یې په هکله هیڅ مالومات نه درلودل.

دوی زموږ د کلي، کلیوالو او سیمې په هکله ډېر مالومات درلودل، چې زه خپله ورته حیران شوم، له دې پېښې نه پینځه ورځې مخکې مې زموږ له یو قومي سره ښیښې وکړه او د شپې کوم شل د ېرش کسان زما د وړوکې خور په دسمال پسې راغلل.

دوی ویل چې هغوی طالبان وو او تـه ورسره لاس لرې، عجیبه وه هرڅه چې مې ویل دوی پرې باور نه کاو.

ددې ورځې تحقیق په خیر و خیریت خلاص شو ! خو زما د تور سپیناوی نیمګړی پاتې شو او بېرته یې خپل ځای ته بوتلم.

دوه ورځې وروسته یې بیا هماغه ځای ته بوتلم، داځل مایکل او هغه سپین سری پوځي چې یو بل افغان ژباړن ورسره و راغلل، په دې ورځ یې هم ټولې پوښتنې د طالبانو او القاعده په هکله وې، چې ما یې په اړه هیڅ هم نه شو ویلی، ځکه چې زه نه طالب وم او نه مې دهغوی په هکله څه مالومات درلودل، خودوی کله زما خبره منله؟ دوی ویل چې په ننګرهار او خوړیانیو کې ټول بریدونه او چاودنې ما او زما په مشرۍ ملګرو مې کړي دي، زه دلسګونو کسانو قاتل یم، کله مې چې ددوی پوښتنو ته ددوی په خوښه ځواب ورنه کړ، زما وهل ټکول شروع شول، امر یې وکړ ! او زه یې له پښو په چت کې په رسیو سرچپه ځوړند کړم، هغوی درې واړه بهر ووتل، دوه عسکر پاتې شول چې ما ته جزا راکړي، هغوی کوم یوسات وروسته راغلل، بیا یې هماغه پوښتنې شروع کړې خو ما ته چې څه نه و مالوم؛ نو ما به ورته څه ویلي وای، دوی زمونږ نوي خپلوان طالبان او ترهګر بلل خو دا خپلوان زمونږ د کلي او زمونږ لرې خپلوان هم وو، داسې احساس مې کاو، چې ماغزه مې له پوزې نه را ووځي، له پوزې مې بې اختیاره اوبه څڅېدې، ما وې سترګې مې له وینو ډکې شوي، چې څومره زارۍ مې ورته وکړې، خو دوی داسې د تیږې زړونه درلودل چې هغه دیوې میاشتې ښه راته ددوی چل وو ښکاره شو، چې زه یې د همدې ورځې لپاره داسې ژړ روغ کړم.

ټپونه مې یو ځل بیا په درد شول، ځکه چې دوی ظالمانو په پخوانیو ټپونو په ډنډې وهلم او زما چغې به اسمان ته پورته شوې، ما به یواځې الله پاک ته توبې ویستې نور مې هیڅ هم نه ویل، کله چې په دې سزا څه ونه شوه، بربنډ یې کړم او داسې یې ودرولم چې لاسونه او پښې یې را ته څلورو خوا او ته کش وتړل، مایکل راوړاندې شو څه یې ویل او په لاسي ډنډه باندې یې کرار، کرار په پوښتیو وهلم، پسې ژباړن هم راوړاندې شو.

- مایکل وایي ته خو افغان یې بیا پښتون یې تاسو ډېرغرورلرئ، ستاسو دا غرور به تر پښو لاندې واچوم، اوس خو به هرڅه وایې، که ویې نه وایې نو غرور به دې څنګه شي ؟

له دې سره مې د ژباړن په مخ لاړې تو کړې او په کنځلو مې شروع وکړه

- د خر بچیه، دې انګریزانو ته خو زمونږ غرور او مېړانه مالومه ده، نور مې څه ویل، خو داسې ډنډه یې په (خوټو) راکړه چې بیا په ځان نه یم پو شوی.

کله مې چې سترګې وغړولې، خپله خونه کې پروت وم، ټول ځان مې درد کاو ،د کورنۍ غم مې له یاده ووت او س په خپل غم کې ډوب وم، که غوښې یې راته په امبور شکولې وای دومره نه خپه کېدم، لکه زه یې چې بې عزته کړم، ځان مې چې وکوت، لکه بانجان تک شین وم، بې اختیاره څګېروي مې له خولې ووتل، سخت تږی وم، ژبه مې په تالو پورې نښتې وه، وره نه دباندې مې د چاګنګوسې واورېد ، ورمې په پښې باندې ووهاوه، د وره وړوکې کړکۍ خلاصه شوه، د سونیتا ښکلې سترګې ترې مالومې شوې، نظر یې ډېرخوږ راباندې ولګېد ،داسې لکه نژدې دوست چې مې پوښتنې ته راغلی وي، له ځان سره مسک شوم او سونیتا ته مې وویل:

- سونیتا تږی یم، اوبه راوړه اوبه !

سو نیتا په منډه یو وړکی بوتل اوبه راوړې، کړکۍ نه یې راګوزارې کړې، اوبه مې وڅښلې او اوږده سا مې واخیسته.

- مننه !

کله مې چې د سونیتا څېرې ته پام شو ، ډېره خواشینې راته ښکاره شوه، پسې یې غبرګه کړه.

- ډېر یې ووهلې کنه؟ دا د سپي بچیان، پرون یې یو زلمی هلک د تحقیق په وخت کې وواژه، ډېر ښه ښایسته هلک و.

په دې خبره مې د وجود زخمونو خارښت وکړ، ترې ومې پوښتل: دکوم ځای و ؟

- هلمندی و.

- نو څه مسلمانان خو نه دي چې ګیلې ترې کوې، په دوی مو لا پخوا تېره کړې اوس یې واردی، دا ووایه چې د څه لپاره بیا راغلې یې؟

په لنډه یې وویل: هسې هسې ماوې چې کوم شي ته خو به ضرورت نه لرې؟

دا یې ووې او نوره لاړه، زه او دردونه مې یو اځې پاتې شو.

ځوشېبې وروروسته سونیتا را ته لږ څه درمل راوړل، همدا چې و مې خوړل لږ وروروسته مې دردونه یو څه غلي شول، د ارامۍ احساس مې وکړ او سترګې راباندې درنې شوې.

په سبا یې دوه توریان راغلل یو څه دوا او ملهمونه یې راکړل، په درېیو ورځو کې یې ډېر ښه کړی وم، د دوی درملو کې عجیبه تاثیر و، ژر یې اثر کاو، له یوې خوا مې وجود ټول په وینو ککړ و، له بلې خوا دا درې ورځې مې ملهم پټۍ لګولې، سم بوی را نه پورته کېده، زړه مې ورته سخت په تنګ و، له وېرې مې د لامبلو او ځان مینځلو غوښتنه نه کوله، ځکه وېره مې کېده چې وایي به روغ شوی یم، بیا به راباندې د وهلو چلونه زده کوي، ترسبا مې هیڅ غږ ونه کړ، دوی بلا وهلي له پاک والي سره ډېره مینه لري، ځکه خو یې زندان او زندانیان هم پاک ساتل، د سهار له چای سره سونیتا له یوې نوې ښځې سره چې په نظامي جامو کې وه راغله، د وره له خلاصولو سره یو پوځي خونې ته راغی لاسونه یې راوتړل پسې هغه میرمنه راغله، د ښځې سپیرمې مونجې شوې، پو شوم چې بوی دې ته هم ورسېد، سونیتا مې پوهه کړه چې دا څوورځې مې ځان په ملهم غوړ کړی، خو وینځلی مې نه دی، ځکه خو مې اطاق د ملهم بوی کوي، ښځې ته یې خبرې ترجمه کړې، هغې امر وکړ چې ما دې ژر تشناب ته بوځي، زه تشناب ته ننوتلم او ځان مې ووینځه، د بندیانو پاکې جامې یې راکړې، وجود مې سپک شو، کله یې چې بېرته خپلې خونې ته راوستم ګورم چې خونه یې هم پاکه کړې وه، د اودس د ماتېدو لپاره به مې کله کله ټوله ورځ خوب نه کاو، په څلورویشت ساعتونو کې به یې سهار او ماسپښین (تشناب) ته پرېښودم ډېرځله به مې په تیمم لمونځونه کول.

د مازدیګر په لمانځه ولاړ وم، چې زما د خونې ور خلاص شو، پو شوم چې سونیتا او هغه بله ښځه دي، زه یې چې په لمانځه ولیدم بېرته شاته شول دُعا چې مې خلاصه کړه ور مې وډباوه، خو پوښتنه راسره دا وه چې دا ښځه په ما څه کوي؟ سونیتا او دوه نور پو ځیان له خونې د باندې ودرېدل او هغه پوځي ښځه خونې ته راوړاندې شوه، له وړوکي چرمي بیک نه یې د ډاکټرانو سامان را وویست، د فشار آله مې چې ولیدله لږ څه ډاډه شوم، ښه یې معاینه کړم، نسخه یې ولیکله.

په ټوکو مې ورته وویل: همدا سې ښه یم، وهلو ته مې جوړوئ؟ هسې مې بیا هم تحقیق ته بیایي.

امریکایۍ ښځې سر د نه پوهېدو په مانا وښوراوه، سونیتا ورته زما خبرې ترجمه کړې، ښځه له خندا شنه شوه، بیا یې څه وویل چې سونیتا یې خبرې دا سې ترجمه کړې.

-(وارل) وایي، چې ستاسو لپاره دا سزا هم کمه ده، تاسو تل درواغ وایئ، تاسو چې ماشومان او ښځې وژنئ زړه مو درد نه کوي؟ تاسو قاتلین یاستئ!

له دې سره مې بې اختیاره ښځې ته یوه عسکري څپېړه ورکړه، څو مره زور چې راکې و، په ښي مخ مې په څپېړه ووهله، له څپېړې سره یې یوه چغه له خولې ووته، شاته یې ځان و غورځاوه او د خونې له وره سره یې اوږه په درز ولږېده، له دې سره له خونې دباندې شورماشور جوړ شو، عسکر چې له خونې د باندې به تل ولاړ وو په ټوپکو کې یې مرمۍ تېرې کړې او زما خواته یې را منډې کړې، عسکرو ښځه دباندې وویسته او په ما پسې یې ور بند کړ، له ډېره قهره مې ټول وجود رپېده، زړه مې په کنځلو ښه تش کړ، ورسره مې د ښې جانانه سزا تمه هم درلوده، خو سبا پورې نه د درملو درک مالوم شو او نه هم زما د سزا.

نه پوهېږم د شپې څو بجې به وې چې ور خلاص شو، کڅوړه یې را په سر کړه، له یو څه مزل روسته یې په زینو کوز کړم، پوه شوم چې ښکته یې روان کړی یم، د یوې خونې د ور د خلاصېدو غږ مې واورېد، دوه درې قدمه د کوټې منځ ته ورغلو په یوې څوکۍ یې وتړلم او له سر نه یې راته کڅوړه لرې

کړه، ګورم هماغه ښځه ده چې ما په څپېړه وهلې وه، ما ته مخامخ د مېز شاته په څوکۍ ناسته وه، په مېز د سګرټو ډبې، یولایټر، د شرابو دوه بوتلونه او درې څلور پلاستیکي ګیلاسونه ایښي وو، ښځې سپینه زېړپیراني اغوستې وه چې سینې یې ترې بوټې بوټې راوتې وې، په خونه کې اندامور پوځیان چې نیمه تورې څېرې یې وې هم په څوکیو ناست وو، داځل ژباړن پکې نه و، کرتې پرتې یې ډېرې کولې، پیکونه یې سره و جنګول، ښځې بوتل راپورته کړ او زما خواته راروانه شوه، نیکر یې اغوستی و، سپینو غوښنو ورنونو یې سمه ځلا کوله، داسې چې په شوندو یې مسکا خوره وه او خوله یې یوې خواته کږه نیولې وه په پلاستیکي، ګیلاس کې یې شراب واچول بیا یې ما ته په خندا راوړاندې کړل، ماترې مخ واړاوه، بیا یې راوړاندې کړل، څه یې وویل، ټولو په کړس کړس وخندل، سره له دې چې په څوکۍ ښه کلک تړل شوی وم، دوو نورو پوځیانو هم کلک کړم او ښځې راته د شرابو بوتل په خوله را ومنډه، پوزه یې راته په ګوتو بنده ګړه، ما سا اخیسته او هغه د زهروګوټ مې له مرۍ تېر شو..کرار کرار یې نیم بوتل راباندې وڅښه، ما به نورڅه کړي وای وایې د زورور وهل او د کمزوري کنځا.

ما کنځلې کولې او هغوی خندل، ورو ورو مې ژبه درندېده، سرمې ګنګس شو، څوشېبې وروسته، به چې ددوی وار راباندې ولګېده، یو ټکان به مې وخوړ خو په درد بیا نه پوهېدم، کله کله به ګوزار دومره درونـد و چې ټوله نشه به مې وتښتېده، خو وروروسته به بیا هم په ځان نه پوهېدم، نه یم خبر چې څه وخت به و، چې دردونو راویښ کړم، له غټې ګوتې نیولې تر وښتو پورې ټول درد او درد، نورکله به یې دوه درې وختـه اوبه ډوډۍ راتـه راوړه، خواوس چې مې شا وخوا وکتل هیڅ هم نه وو.

داځل یې پوره درې ورځې، نه اوبه نه ډوډۍ او نه هم دارو درمل راکړل او نه هم د تېر ځل په شان سونیتا راغله، په څلورمه ورځ په زړه کې ژوندی وم نور لکه مړی پروت وم، د خبرو توان هم راکې نه و او نه هم خوځېدلی شوم، زه د دوا دارو په تمه وم خو دوی ظالمانو په همدې ورځ مازدیګرمهال یې بیا له خونې نه وویستم، د امریکایانو یوډول خاصه سزا یې راکړه، دا سزا داسې

وه چې ستوني ستاغ یې څملولم، په مخ باندې یې راتـه یو پلاستیک وغوړاوه، له پاسه یې راباندې د اوبو یو غټ پیپ را خوشې کړ، ما داسې احساس کاوه چې په یو سیند کې مخ په ښکته روان یم او ډوبېږم، خو ساه مې نه اوځي، ما وې که زړه مې وچاود، څو شېبې راباندې لکه کال تېرې شوې، او له څو شېبو وروسته اوبه راباندې بندې شوې او را ویې ایستلم، ما داسې فکر کاوه لکه چا چې د سیند له تل نه را ایستلی یم، دوی مانه زما د کسانو په اړه پوښتنې کولې، ماتـه یې ویل چې تاسو تـه وسله څوک درکوي؟ خو که ما په کور کې وسله درلوداې په هماغه ځای کې مې ورسره ډزوله؛ دا سزا یې څو ځل نور هم تکرار کړه چې په بدن کې مې هېڅ شیمه پاتې نه شوه؛ له دې سزا وروسته هم زما په تحقیق کې د دوی لپاره کوم پرمختګ رامنځته نه شو.

له تحقیق وروسته راباندې تبه راغله او بدن مې داسې مړ شو، چې له ځایه هم نه شوم پاڅېدلی، له دې ځایه یې بیا هغې لعنتي خونې ته راوستم، بس هر ځل تحقیق مې له وهلو ډبولو نه تش نه و، نور یې حساب رانه ورک و چې څو واره یې ډول ډول سزاګانې راکړې، خو یوه ورځ یې سر راته دوه ځایه داسې مات کړ چې د تحقیق خونه له وینو ډکه شوه، له دې پېښې نه وروروسته لس ورځې یې بیا تحقیق ته ونه غوښتم، یوڅه ښه شوی وم، چې یوه ورځ سهار وختي یې بیا د تحقیق لپاره بوتلم، دا ځل هغه د سپینو وېښتو والا پوځي، مایکل اودوه نورکسان چې ما مخکې نه ولېدلي په خونه کې ناست وو، ترجمان د جاوېد په نامه یو ښکلی زلمی و، له ټولو سره معرفي شوم، سپین سري وویل چې تاته یو ښه زیری لرم، خو که خپله پښتو هېره کړې او مورږ ته هر څه ووایې.

د زیري پو ښتنه مې ترې وکړه، سپین سري پوځي په لوړ اواز چاته غږ وکړ، ګورم یوه ښځه چې د خوب جامې یې په تن دي، یوې پوځۍ جنۍ له لاسه نیولې خونې ته را دننه کړه، ښځې خپل سرټیټ نیولی و، همدا چې مخ یې راته ښکاره شو، سره له دې چې لاسونه مې تړل شوي وو، په خپل زور پوه نه شوم، له هغه میز نه چې ټول چاپېره ناست وو، پورته مې که او په سپین سري او ملګرو مې ورواړاوۀ، دې کې عسکر راباندې راټول شول، په زور

او وهلو يې ببرته کلک کړم، هغه ښځه زما مېرمن وه، خو هغې زما په لیدو، زما په چغو او زمورږ په جنګ هېڅ غبرګون ونه ښود، یوائې یې رډې، رډې ټولو ته کتل، له سترګو مې لمبې پورته شوې، داسې شوم لکه لیونی، لاسونو اوپښو کې مې ولچک او زولنې پرتې وې، خو بیا هم ځلورو کسانو نه شوم ټینګولی، زما مېرمن یې ببرته بوتله او زه یې له ښه ډبولو وروسته ببرته خپلې خونې ته راوستم، خو زما لپونتوب نه غلی کېده، ساعت په ساعت مې غم له زغم نه وته، پښتنې مېرمنې او نجونې، ان له خسر او د خاوند له ورور نه هم مخ پټوي، نامحرم د هغوی غږ هم نه شي اورېدلی، بیا زندان او هغه هم امریکایان، ښځې ته مې قهر راته، چې ولې یې ځان نه دی وژلی، له دې ځای نه خو ښځې ته مرګ ښه دی، له ځان سره مې ژړل چې له خونې دباندې سونیتا له کوم چا سره په ګرم بحث لګیا شوه، سونیتا همدا ویل چې (اوپن ده ډور) سونیتا غوښتل چې زما د خونې ور ورته خلاص کړي او هغوی غوښتل چې له پنجرې را سره خبرې وکړي، همدې کې مې د وره د کړکۍ د خلاصولو غږ واورېده، همدا چې کړکۍ پوره خلاصه شوه ګورم چې د سونیتا ښکلې څېره را ښکاره شوه، ورسره له ځایه پورته شوم ، دواړه لاسونه مې په وره کېښودل او په قهر مې ورته وویل:

- تا خو ماته نه و ویلي چې زما مېرمن دلته بندی ده؟

زما له قهرسره سونیتا یو څه وډاره شوه

په بیړه یې وویل: زه دلته ترجمان یم، زه دهیڅ شي صلاحیت نه لرم، څه چې راته هغوی وایي هماغسې کوم.

- ښه اوس د څه لپاره راغلې یې؟

- نه پوهېږم چې څنګه یې درته ووایم، تول دې دارکلي، اوس یې نه پرېشودم، چې بل غم جول نه کلې.

- نه یې جوړوم، اوس د هر ډول زیري اورېدلو توان لرم، ووایه !

سونیتا یو ډول راکتل او ویې ویل: له تا سره یې ستا میرمن چې زخمي و ، هم راوستې وه، خو مېرمن دې خپل عصاب له لاسه ورکلي...

سونیتا د خپلو خبرو پر مهال زما د غبرګون سخته په تمه وه، خو ما د هغې د توقوع خلاف، هیڅ ټکان ونه خوړ، زه پوهېدم چې زما مېرمن ددې حالت زغم نه لري، پسې مې وپوښتل: او نوره کورنۍ مې؟

- هغوی نه زه هم خبر نه یم.

دې سره مې ورته وویل: ته د همدې خبرې د اورولو لپاره دلته راغلې وې؟

سو نیتا په وارخطایۍ وویل: نه نه زه یې راولېږلم، که ته غوالې نو مېرمن دې خپل کورته ورلی شي.

ددې خبرې داورېدو هېڅ تمه مې نه درلوده، سخت خوشاله شوم، بې اختیاره مې خوله د هغې تندي ته وړاندې کړه، خوله خو مې ونه رسیده خو له لرې مې په تندي ښکل کړه، هغې چې لږ مخکې زما د غبرګون تمه درلودله او وېره یې په سترګو کې ښکارېده، زما په دې غیر ارادي عمل حیرانه شوه؛ له دې سره یو څه خجالته شوم او له وره نه لرې لاړم.

ما له سونیتا سره کومه خاصه یارانه او عاشقي نه لرله، خو زهٔ پوهېدم چې ددې په مرسته که نور څه نه وي، مالومات تر لاسه کولی شم او په راتلونکي کې له دې مالوماتو او لاربښوونو نه په خپله تېښته کې ګټه اخستلی شم، څه وخت روسته زه پوه شوم چې لکه ما غوندې هغه هم را سره په چل کې ده؛ ژر مې خبره واړوله:

= که دا کار وشي، زه به له تا نه ډېر خوشاله شم

لا یې په شونډو مُسکا خوره وه چې ویې ویل: نه نه زما په واک کې هیڅ هم نشته، دا دهغوی خبره ده، اوس ته د خپل دوستانو یو د تیلیفون نمبر راکه چې موژ ورته زنګ ووهو او ستا مېرمنې پسې راشي، اوکی !.

ښه وه د اوښي د تلیفون شمېره مې په یاد و زده وه، شمېره مې ورته ورکړه.

سونیتا د شمېرې له اخیستلو سره له وره نه لرې شوه، ژر مې ورته وویل: زه به څه خبر شم؟

-زه یې درته وایم، او کی درست !.

سونیتا لاړه زه همداسې په خپل ځای کې شا په تخته پرېوتم، له قهر نه مې ان ترسبا یو لمونځ هم ونه کړ، لکه لیونی کله به له ځان سره په جنګ وم، کله به له خدای پاک سره ((الله مهربانه دی راته به یې معاف کړي)) چې ولې دکوم عمل سزا را کوې؟ بیا زما برخه سزا خو یواځې ماته راکه، زما کورنۍ خو تر هر چا زیاته معصومه ده؟

==

د هغې ورځې په سهار چې کله د باګرام د هوایي ډګر د وره په مخ کې ځان مرګی برید وشو، یو عسکر زما دوه جوړه جامې راته راوړې، پوه شوم لکه چې ورور مې راغلی او مېرمن یې را ته بېولې، له ډېرې خوښۍ نه مې ورته په پښتو وویل سونیتا ته غږکه، له دې سره امریکایي په خندا شو، څه یې وویل، خو لکه چې زما په خبره پوه نه شو، یوځل مې د سونیتا نوم واخیست او بیا مې ځان ته ګوته ونیوله، امریکایي زما په خبره پوه شو، په خندا یې سر د ښه په مانا وښوراوۀ او لاړ، له ډېرې خوښۍ نه ځمکې ځای نه راکا وه، په یوه لوېشت خونه کې ښکته پورته ګرځېدم، اخیرمې پښې سترې شوې، ځای په ځای کیناستم، یو عجیبه فکر راته پیدا شو، د تېښتې فکر، خو په څه ډول؟

د ډاکټر نجیب د واکمنۍ په وخت کې چې په ګارد خاص کې وم، سخت موساعت تېرو، ډېر قدر یې راکاوه،کله، کله به زما ملګری اجمل چې زموږ د رئیس ارکان وراره ؤ، له کور نه به یې ویډیو، جنایي او پولیسي فلمونه راوړل، ترسبا به مو فلمونه لیدل، کله به چې فلم نه و هم زما سات به په دې تېرو چې زما د ناولونو سره ډېره مینه وه، او چې فلم به رانه پاتې شو بیا به مې ناولونه لوستل، او جنایي ناولونه خو د ډېرو او نا اشنا پېښو په درلودلو سره ډېره تلوسه لري، چې زما به ډېر خوښېدل او داسې ډېر نور کتابونه مې هم لوستلي دي، په هغو فلمونو او ناولونو کې به زندان او زندانیان څه بل ډول تصویرېدل، مثلاً په یو اطاق کې به لس دولس بندیان اوسېدل، په لوی سالون کې به یې ډوډۍ ته کتار درول، تر ټولو ځواکمن به پکې د بندیانو مشر و. بندیان به تښتېدل، په خوړو کې به ورته وسلې راوړل کېدې او ... خو زه لا په دې هم نه وم پوه چې زه په څه ډول ځای کې پروت یم، زېر زمیني ده؟

اول منزل دی که دوهم منزل دی، آیا دلته نور بندیان هم شته او کنه؟ په هېڅ هم نه پوهېدم.د فکرونو لړۍ مې د سونیتا غږ وشلوله، هغه د وره بلې غاړې ته په زوره غږېدله، له ځایه پورته شوم او په بیړه مې غږ کړ.

_سونیتا ته یې ؟سونیتا !

امریکایانو به یې نوم لنډاوه؛ سوني به یې ورته ویله، خو زما له خولې نه به یې تل سونیتا اورېدل، دې کې د وره د کړکۍ د خلاصېدو غږ پورته شو او د سونیتا اوږدې ښورې سترګې را ښکاره شوې، سخت وارخطا وم، سونیتا نه مې په بیړه وپوښتل.

_ څنګه شو؟ څنګه شو؟

سونیتا په خندا وویل:

-وشو، ورور دې له درې مشرانو سره راغلی و، ښځه دې ورسره لاله، هغوی غوښتل چې تا هم و ګوري خو چا ورته اجازه ورنه کله.

بې اختیاره مې لاسونه پورته شول او د خدای شکر مې وویست، اوس په سونیتا ډېر زړور شوی وم، لکه دوه نیږدې دوستان، په ما هم خوږه لږېده، ځکه چې زما په چاپېریال کې یواځې همدا وه چې زه یې په خبره پوهېدم او هغه زما په خبرو پوهېده، همدا علت و چې ډېر ژر ورسره بلد شوم، سونیتا مې د تېر په څېر په وچلي ښکل کړه، ځکه چې دا ځل هغې خپل وچلی راوړاندې کړ، ډېره شېبه سره ولاړ وو، زړه مې غوښتل چې خپله پرېکړه له سونیتا سره شریکه کړم او مرسته ترې وغواړم، خو له هغه څه نه چې ما وېره درلوده هماغسې وشول، سونیتا راته له یوې لویې مقدمې وروسته وویل، چې اوسنی ژوند د داد او معاملې ژوند دی که څه شی ترلاسه کوې نو یو څه به ورکوې هم، هغې ویل چې ته ما ته د طالبانو او القاعده په هکله مالومات راکه زه داسې نه وایم چې دا مالومات مې له تا نه ترلاسه کړي دي، هغې ویل چې دا مالومات زه هغوی ته ورکوم چې، دلته زما موقف لوړ شي، زه به تا سره نوره مرسته وکم.

خو سونیتا له یاده ویستي و چې زه هم یو نظامي افسر وم، پښتانه چې څومره لوړو پوړیو ته ورسېږي نو خپل هغه کلیوالي ژوند نه هېروي، دا منم چې زه به ساده پیاده کلیوال ښکارېدم او وم به خو په پنېرو او پوډري شودو

لوی شوي زه چېرته غولولی شوم، سونیتا غوښتل چې د ملګرتیا په تار زما په خوله کې ګوتې ووهي ، په ښکاره مې ځان پرې هیڅ پوه نه کړ چې ګوندې زه ورباندې پوه شوی یم او نه هم له ما سره د طالبانو او القاعدې کوم پټ راز و ، چې زما له خولې یې وباسي، ما ته اوس تر ټولو لوی راز د خپل تښتېدلو و ، چې نیږدې وه ورته ویې وایم خو اوس زه وپوهېدم چې دې ته خبره کول په خپله ځان رسوا کول دي، کله یې چې څه بود نه کړل، خدای په امانی یې وکړه او لاړه.

د سونیتا په داډول کړو ډېر خپه شوم ، د هغه امریکایي خبره مې یاد ته راغله، چې ویل یې: ستاسو غرور تر پښو لاندې کوو.

دا یوازې سونیتا نه وه چې له امریکایانو سره له امریکانه راغلې وه، د هغې په شان نورې ډېرې افغانۍ جنکۍ او هلکان هم راغلي وو ، چې شپه او ورځ ورسره همدلته اوسېدل، خو له سونیتا نه مې ددې خبرې هېڅ تمه نه کېده، هغې هم ځان ته افغانه ویله، خو افغاني غرور او غیرت لکه څنګه چې نورې افغانۍ میرمنې یې لري دې نه لاره، کنه ښه ښایسته جنۍ وه، په پینځو شپږو ژبو ډېره ښه پوهېدله، هر ځای کې ورته ښه کار پیدا کېده.

. اوس نو د تېښتې لپاره تیار او اماده وم، خو هېڅ نه پوهېدم چې په څه ډول ! ! ټوله شپه په همدې سوچونو کې ورک وم او د تېښتې لاره مې لټوله، همداسې ویده شوی وم، د وره په ډبولو مې ټوپ وواهه، نبغ په ځای کې کېناستم. پیره دار و ، د سهار ډوډۍ یې راوړې وه، ډوډۍ مې ترې واخېسته، ساعت ته مې چې و کتل اته بجې وې.

ډوډۍ مې و خوړه او خپل زاړه سوچونه مې بیا شروع کړل، چې څنګه کولای شم د تېښتې لاره پیدا کړم، هر څه ته مې په زیر کتل او په خپل شا و خوا مې نظر ساته، کله کله مې ځان ته داډ ورکاو چې زه یو نظامي افسریم، زه دا هرڅه کولی شم، که دوی، نظامیان دي زه هم یو وخت نظامي افسر وم، له ځان سره مې وویل، داسې فکر وکړه چې ته اوس هم هغه ګارد یې، اوس نو په څه ډول باید ځان له دې دوزخ نه وباسې، په زړه کې مې غوټه کړه چې هر چانس ته باید اماده و اوسم، او هېڅ موقع باید له لاسه ورنه کړم، ما ته د زندان شپې سختې نه وې چې ما غوښتل وتښتم، بلکې اوس دا زما ارمان

ګرځېدلی و چې زه باید له دې ځای نه روغ وتښتم او خپل غچ هم په یو نه یو ډول واخلم، زه نه پوهېږم چې د دوی د عمل عکس العمل ورته ووایم او که ووایم چې زما زړه اوس له ژورو عقدو ډک و او بې کراري مې زیاته وه، بلاخره له خطره ډک تصمیم مې ونیو ، ما وې هسې هم مرګ دی دا چې بیا بې عزته شم، ښه ده چې مړشم او که ژوندی پاتې شوم نو لا ښه، په هرڅه مې ښه پوره فکر وکړ، خو یوازې له دې قفس نه زما وتل پاتې و ، کله چې یو څوک له خپل سر نه تېرشي، هرڅه کولی شي، زما پلان هم همداسې له سر نه تېرېدل و ، خپل وار ته مې انتظار ویسته؛ خو انتظار ډېر اوږد شو ؛ هیچا زما خبر نه اخیست، البته دا به د هغه ځانمرګي برید له امله و ، چې د همدې مرکز د وره په خوله کې تر سره شو ، زه یې له یاده وتی وم، په دې ورځ یې ان تشناب ته هم بو نه تلم، په سبا سهار مې وره ته لغتې ونیولې، شور ماشور مې جوړ که له بهر نه مې د چا غږونه واورېدل، څو شېبې وروسته کړکۍ خلاصه شوه، ګورم چې د جنۍ غوندې یو هلک ترجمان دی، په قهر یې راته وویل:

- چه ګپ اس؟ چرا غالمغال انداختي؟

په قهر مې ورته وویل:

- دوه ورځې کېږي، چې تشناپ ته نه یم تللی؛ بیا وایې چه ګپ اس ! !

هلک له ځان سره وبنګېد ، امریکایي ته یې څه وویل، امریکایي په مخابره کې خبرې وکړې، ډېر وخت لا نه و تېر شوی، چې د وره د خلاصولو غږ مې واورېد ، اوس نو زما د پلان د پلي کولو وخت رارسېدلی و ، ځان مې حملې ته جوړ که، ور خلاص شو ، دوه عسکر د باندې ودرېدل او هغه یو چې ولچک او توره کڅوړه یې په لاس کې وه، خونې ته راننه ووت، همدې کې مې پرې برېده وکړ، څو چې په ځان پوهېده، له خولې مې ورته کجاوه جوړه کړې وه، دې کې هغه نور هم ورسره ملګري شول، له پښو یې ونیولم له خونې یې دالبېز ته کش کړم، دومره یې ووهلم چې هغوی هم ستړي شول، څه نورکسان هم زموږ په شور راغلل، د ټوپکو په میلونو یې سم سوری، سوری کړم، له وهلو وروسته یې بېرته خپله کوټه کې واچولم، که څه هم چې زښت ډېر یې ووهلم، خو په زړه کې سخت خوشاله وم، ځکه چې د خپل پلان په لومړي پړاو کې بریالی شوی وم، د توشک پوښ مې وشکاو او ټپونه مې

پرې وتړل، پاڅېدم آزاد حرکتونه مې شروع کړل، ما وې که همداسې شخ شوم، هم به مې درد پسې واخلي او هم به له ځایه نه شم پورته کېدلی، له هرحرکت سره به مې له خولې دودونه وتل، وجود مې له درده ډک و، ځان مې ښه خولې، خولې کړ بیا مې ترمازدیګر پورې ښه ارام وکړ، اوس نو د دوهم تکتیک نه د کار اخیستلو وخت رارسېدلی و، خونه مې شا و خوا وکتله هیڅ داسې تېره شی په ګوتو را نه غی، چې هیڅ مې ونه موندل کښېناستم او دېوال ته مې تکیه ووهله، دېوالي ساعت ته مې پام شو چې سونیتا راوړی و او دلته یې په دېوال کې بند کړی و، ساعت مې ژر را خلاص که، له ماشین نه مې یوه وړه، تېره وسپنه خلاصه کړه او سات مې بېرته په خپل ځای ولګاو، غوښتل مې چې په او سپنه د خپل لاس یوه برخه پرې کم او د دروازې په لاندینۍ برخه کې وینې وبهوم چې له دې ځایه د وتلو چانس پیدا شي، خو وسپنه ډېره نرۍ وه ژر قاتېدله بیا مې په وسپنه مې (ورۍ) درې ځایه پرې کړه، په یوه شېبه کې مې خوله له وینو ډکه شوه، وینې مې د وره په بېخ کې تویې کړې، په سپین فرش وینې د دروازې د چوکاټ نه په فرش و بهېدې، خو کوم عکس العمل مې ونه لید، چې څومره وینه مې خولې ته راتله، همالته مې تو کوله، شاوخوا لس شل دقیقې مې صبر وکه، خو هیڅوک هم را نه غلل، دې کې مې دروازې ته سوکان ونیول، چې د عسکرو شر او شور جوړ شو، د وره خوا ته پړمخ پرېوتم، ورپه بیړه خلاص شو، یو کس راغي په اړخ یې واړولم، د غاړې په رګونو یې راته لاس کېښود، خو ما چې له خولې مې هم وینې بهېدلې وې ځان داسې کړی و لکه مړی، کړتې پړتې یې وکړې، د روغتون تزکره یې راوړه او زه یې روغتون ته روان کړم، روغتون ته چې ورسېدو د قرارګاه یوه خوا مې ښه په ننبه کړه، لوړ دیوال، په سر یې اغزن سیم او په کونجونو کې پیره دارخونې ښکارېدې، چپرکټ کې یې واچولم، ډاکټران راټول شول، له کتلو وروسته یې یوه پیچکاري راچوخ کړه، لږه شېبه پس مې سترګې پټې شوې.

===

چې راپاڅېدم، شاوخوا خونه راته اشنا ښکارېده، دا هغه خونه وه چې دلو مړي ځل لپاره ورته په همدې حال راغلی وم، دا خونې له کانتینر نه جوړې

شوې وې، په سپینو بنداشونو مې ټول وجود تړل شوی و، خو خوشاله په دې وم چې زماد پلان دوهم تکتیک هم بریالی شو، اوس نو په دې فکر کې وم، چې په دې حال تښتېدلی شم او که نه؟ کوم خوا ته لاړ شم، د امریکایانو په مرکزونو کې خو ان د ورځې هم غټ، غټ ګروپونه لګېدلي وي، زړه مې صبر نه کاوه، کله به مې چې د تېښتې په پلان فکر کاو، ځان به مې د هماغو پخوانیو فلمونو په کرکټر کې لیده او کله به مې چې د دوی ظلم او تېری یاد ته راغی، ځان به راته ډېر بې غیرته ښکاره شو، په ذهن کې به مې د غچ اخیستلو په هکله فکرونه کول، غوښتل مې چې هغه د پښتنو غرور چې دوی یې تر پښو لاندې کوي ښکاره کړم، پلان مې جوړ و، اصلي خبره زما د وتلو وه، کله کله به نا هیلی کېدم، خو د ځان د ډاډ لپاره مې د رحمان بابا دا بیت وویلو: چې غوټې پسې وهې په لاس به درشي

په دې لعنتي کوټه کې یو وړوکی سوری هم نه و، کړکۍ خو لا څه کوې، بیا مې له ځانه سره وویل چې یو دوه ورځې به دلته پاتې شم، چې لږ نورهم ښه شم بیا به یو کار وکړم، خو زړه مې طاقت نه کاو، پاڅېدم چې بهر د تېښتې لار پیدا کم، شاوخوا سیمه او په لاره کې راته پراته خنډونه وګورم، چې د شپې لار رانه خطا نه شي، له چپرکت نه چې ښکته شوم اول مې په ځمکه غوږ کېښود، ماوې که شاوخوا نیږدې څوک وي نو پوهېږم، خو خیر او خیریت و، یوه دروازه د خونې په یو کنج کې وه او بله په بل کنج کې، زما ښي لاس ته ور دالېز ته وتی و، په دالیز کې تشناب و او دالېز نه هاخوا نه پوهېدم چې خونې وې او که بل څه، هغې دروازې ته لا نه ړم چې دالیز ته وتې وه، هغې بلې خوا ته لاړم، کرار مې دروازه خلاصه کړه، ګورم چې د ګودام غوندې خونه ده، د دوا کارتنونه کتار، کتار ایښې وو، د کړکۍ په لیدو سخت خوشاله شوم، د کړکۍ خواته لاړم، شاخوا مې ښه وکتل، پوی شوم چې شمال او شمال غرب خوا وه، د هډې په شمال غرب کنج کې یو دوه منزله تعمیر و داسې لکه د عسکرو قاغوش چې وي، د قاغوش غرب خواته بیا لوړ دېوال اوها خوا ترې بلاکونه وو، زموږ ترمنځ به یو نیم سل متره واټن و، مستقیم شمال خوا ته شپږ اووه الوتکې هم ولاړې وې، کړکۍ نه مې سر وویست شمال شرق خوا ته دوه خوا په خوا د الوتکې د (رنوی) سرکونه وو،

ها خوا ترې بیا نورې تیارې ولاړې وې، د هډې یانې بګرام شا وخوا لکه لویه کلا د ېوالونه چې شاو خوا څلور متره لوړ پورته شوي وو او اغزن سیمان لکه ماران پرې پراته وو، دا سې راته ښکارېدل چې د دې مرکز پـه هرګُنج کې د وسپنې لوړې پیره دارخونې هم شته، ځکه چې پـه دوو ګُنجونو کې خو مـا ولیدل، چې له د ېوال نه به یو متره لوړې وې، غُرفو شاوخوا کړکۍ درلـودې، د د ېوال له بېخ نـه ورتـه د وسپنو پـوړۍ ورختلې وې، خونـه پوهېدم چې دې غُرفو کې یو پیره دار کېناسته که ډ ېر؟ په همدې غُرفو کې غټې ګروپونه لګېدلي وو، چې شاوخوا سیمه یې ښه رڼا کړې وه، دوی آن د ورځې هم دغـه ګروپونه لګولي پرېږدي، غوښتل مې چې بېرتـه لاړشم او هغـه د جنوب خـوا وګورم، چې دې وخت کې ْمې د پښو ښکالو واورېد، ډ ېر وډارشوم، پـه منډه خپل ځای ته لاړم، ښه و، پـښې مې لـوڅې وې، د پښـو ښکالو مـې نـه پورتـه کېده، همدا چې په ځای کې پرېوتم، هغه ښایسته او مهربانه ډاکټره خونې ته راننوتـه، چې ورځ کـې څوځلـه بـه زمـا پوښـتنې او کتنـې تـه راتلـه، ډاکټـره راننوته، زما پـه لیدو مسکه شوه، خو ما داسې ویـش وای شروع کـړی و چې بېرته لړ غوندې خپه شوه، څه کړت پړت یې وکـه، دوه رقمـه ګولۍ (تابلیت) یې راکړې اولاړه، لږه شېبه وروسته زه هم له چپرکټ نـه را کوز شوم، یـو وار مې بیا پـه ځمکه غوږ کېښود، وروسـې مې پـه د ېوال غوږ کېښود چې پـوه شم نیږدې خو څوک نشـته، څه مې وا نـه ورېدل، کلـه مـې چې ور خـلاص کـړ، مخامخ یـو وړوکـی دالېز و چې یـو وړوکـی تشـناب او کمـود هـم پکـې و، دا ځای خو مې لیدلی و ځکـه تشـناب تـه بـه همدلتـه راتلم، خو لـه دالېز نـه چې کومه دروازه ښکارېده، نه پوهېدم چې دلتـه څه شی و، خو اوس مـې چې د وره د قلف له سوري وکتل، هلته بله خونه وه چې څوک پکې نه ښکارېدل، ور مـې خـلاص کـه، د وره لـه شـانه یـو څـوک راښـکاره شـو، سـم زړه یـې رانـه وویست، دا یـو بـل ډاکټـر و ! لـه هماغـه تاکتیـک نـه مـې کـار واخیسـت لکـه څنګه مې چې د هغې ډاکټرې سره ترې کار اخستی و، د ډاکټر پـه لیدو مې بیا زږېروي شروع کړل، ما یو نـاول لوسـتی و د هغـې نـاول مرکـزي کرکټـر یـو اروایي ناروغ وي چې ډ ېر د توقع خلاف، کارونه کوي، اوس مې خپل ځان د هماغه کرکټر په شکل کې لیده، ما ته به عجیبه ښکارېده چې زما اول ځل دي

ولسمشر ما وژلی ارش ننګیال

چې اکټ کـوم خـو دومـره بریـالی یـم، کېـدای شـي دا بـه هـم زمـا د فلمونـو او ناولونه سره د ډ ېرې علاقې له امله وه چې دلته مې د خپـل اکټ کولـو د کمـال نه کار اخیسته، ډاکټر چې زما پـه زږېرویـو یـې ښـه لـه تشـویش نـه ډکـه شـوه، وارخطا شو، زما لاس یې په خپلـه اوږه واړاوه، د اوږې لانـدې مـې ننـووت او بېرته یې خپل چپرکټ ته بوتلم، پیچ کاري یې راته وکړه، ورسره مې سـترګې درنې شوې او همداسې ویده شوی وم.

چې را پاڅېدم تیـاره خـوره شوې وه، پـه ځـای کېناسـتم، او د تېښـتې پـه پلان مې یوځل بیا فکر شروع کړ، وایي انسان تر ګل نازک خو په ستونزو کې له کاڼي کلک وي، که په کور کې داسې ټوک، ټوک او ټپي، ټپي وای له ځایه به هم نه وم ښوربېدلی، زه چې پـه درد نـه پوهېـدم، مـا سـره د ازادۍ فکـر و، د آزادۍ قدر ریښتیا هم بندي ته مالومېږي؛ ما د آزادۍ لپاره کوښښ او مبـارزه کوله، ځکه خو په دردونو نـه پوهېـدم، د خونې سـات تـه مـې پـام شـو، چـې د ماښام پاو باندې اته بجې وې، بېرته په خپل ځای کې پرېوتم او پـه لاروچـارو مـې فکرشـروع کـړ؛ خـو مـا تـه ترټولـو مخکـې یـوه جـوړه امریکـایي پـوځي دریشـي پکـاروه، ځکـه چـې د روغتـون لـه سـپینو جـامو سـره لـه لـرې هـم ښکاریدم.

زه په دې پوهېدم چې د دې ډاکټر او دې ډاکټرې نه چې کله، کله دلته وي بل څوک دلته نه راځي، نو کولای مې شول چې له دې ځایه ووځم، خو ما باید دلته یوه جوړه دریشي پیدا کړې وای او بیا له دې ځایه په خپلـه څارلي لاره د شپې لخوا وتی وای، په زړه کې مې راوګرځېدل چې څلور خواوې د شـپې لـه خوا وڅارم، پورته شوم او هغـه ګودام تـه بیـا لاړم، ټول مرکز رڼا و ګروپونـه پکې پړقېدل، په پیره دارخونو کې بیا څوک نه ښکارېدل، یوڅه لرې وو، دې کې مې پام شو چې لږ وړاندې غټ غټ جنراتورونه د وسپنو ترڅپرې لانـدې چالان دي، بیا مې د دالېز ور خلاص که، د هماغې دروازې په سوري کې مې یوځل بیا وکتل، په کوټه کې بیا هم څوک نه ښکارېدل خو وېره راسره وه چې که دا ځل هماغه ډاکټر راشي نو نه شم کولای چې بیا یـې و غولـوم، د کوټـې دروازه مې خلاصه کړه او پـه هغـې دروازې مـې سـترګې ولګېدې چې لـه دې کوټې نه بهر وتې وه، ورغلم، همدا چې سر مـې د بانـدې وویسـت ګـورم چـې

یو عسکرلږ وړاندې ښکته پورته ګرځي، داسې لکه چې زما لپاره یې دلته پیره کوله، بېرته خپلې کوټې ته لاړم، څوشېبې غلی په خپل ځای کې کیناستم او سوچونه مې کول، بلاخره دې پرېکړې ته ورسېدم، چې باید داهرڅه د شپې په وروستۍ برخه کې تر سره کړم، پیره دارختم کړم، جامې او وسله ترې واخلم، هغه لوی جنراتور مړ او خپل نورکارونه همداسې پرمخ بوځم، له ماښامه یې راته په یوځل مصرف لوښو کې ډوډۍ راوړې وه، ژر، ژر مې وخوړه، نور مې سرکېښود، ما وې هسې نه چې د شپې په پای کې ویده پاتې شم.

ټکان مې وخوړ اوپاڅېدم، ژرمې ساعت ته وکتل، لس باندې دوه بجې وې، له ځایه پاڅېدم، یو ډول داکسیجن پیپ په ګودام کې ښه ډېر پروت و راوامې خیست، دخپلې خونې ورمې خلاص که، د وره شاته غلی ودرېدم، نور مې پښې ځمکې ته راواړولې او دوه، درې ډبه مې ورکړل، له دې سره د عسکر د پښو غږ پورته شو، ور خو له وړاندې نه خلاص و، همدا چې عسکر راننوت زما دچپرکټ خواته روان شو، همدې وخت کې مې له شانه ورته په غاړه کې پیپ واچاوه، پسې مې په زنګنونو په تشو، تشوکې ښه کلک، کلک وواهه، دې کې یې خوله له سر نه ولوېده ګورم چې جنۍ ده، ژیړ ویښتان یې په اوږو راپرېوتل، نژدې به مې خوشې کړې وه ! ! لږه چې بې حاله شوه مرۍ مې ورته سسته کړه، خو په مرګ مې زړه ونه شو، ځکه جنۍ وه، لاسونه، پښې اوخوله مې ورته کلک وتړل اوهغه ګودام ته مې بوتله، عجیب ځواک راکې پیداشوی و ،له هیڅ شي مې وېره نه کېده، ما چې ورته کتل جنی بې هوښه وه، زما پاخه، ګوزارونو ډېره ژوبله کړې وه، هغه اوس په ځان نه پوهېده خو ماته داسې ښکارېدله لکه دا چې هم زما په شان تمثیل کوي، ژر، ژر مې پتلون او جمپر ورنه وویستل، سپین نازک بدن یې پوره لوڅ نه و، نیکر او زیرپیراني یې اغوستي وو، جنۍ لا بې هوښه وه، چې یو امریکایي نظامي افسر له خونې نه ووت، چې لنډ پتلون یې په تن و، اوس نو زه چا نه شوم پېژندلی، لومړی شمال خواته لاړم، هلته چې غټ جنراتورچالان و او د دېوالونو د سرګروپونه پرې روښانه وو، هاخوا ترې بل جنراتور هم چالان و، دجنراتورشاوخوا داسې رڼا وه چې له هر ځایه ښکارېدل، بیا مې په پروت

باندې ځان ترجنراتور پورې ورساوه،خو په ګولولو یې نه پوهېدم، ډېرې تنۍ یې درلودلې، ما هم د ټولو سو چونو په اړولو پیل وکړ، له دې سره تپه تیاره شوه، همدې وخت کې بېرته جنوب خوا ته لاړم، ګورم چې شرق خواته درې تعمیرونه څنګ په څنګ پراته دي او پیره داران یې هم شاوخوا ګرځي، خو زه غرب خوا ته د دېوال بېخ ته روان وم، ځان مې د جنوب پیره دارخونې ته ورساوه، د زینې شاته غلی کېناستم، تقریباً پینځه دقیقې به ناست وم، چې د لاسي برقونو رڼا ګانې شوې، خو د خلکو غږ ترما نه رارسېده، پیره دار خونې او زینې سره ارتباط درلود ځکه چې اوسپنې له یو بل سره وېلډینګ شوې وې، د پورته ختلو زینو (پوړیو) په څنډه د وسپنې په میلې باندې، مې غوږ کېښود، پو شوم چې پیره دار کرار ناست دی، زه هم په کراره ور پورته شوم، په یو لاس کې مې هغه امریکایي لاسي برق، چې ډېره تیزه رڼا لري، او بل لاس کې مې پیپ و، برچه هم راسره وه، اخیر امریکایي مجهز عسکر وم، د پیره دارخونې وره ته ورسېدم، ما غوښتل چې لنډه د ېوال ته واوړم چې نا څاپه د پیردار د پښو ښکالو پورته شوه، ژر مې د پیردارخانې لاندې ځان وردننه کړ، پیره دار په لاسي برق باندې شاوخوا سیمه وکتله، اوبېرته کېناست، څوشېبې وروسته پاڅېدم او په ښیښه کې مې د ننه غرفې ته وکتل، پیره دار پوځي په څوکۍ ناست اوپه وړوکي میز یې یو وړوکی ټیپي بوتل ایښی و، په غوږونو کې یې واړه غوږي ایښي او د سندرې غږ هم ترې بهر راووځي، خدای خبر چې د امریکا د کوم ښار په کوم کنسرت کې به ګرځېده، کله کله به یې غږ ورسره پورته کړ او اوږې به یې پورته واچولې،.ټوپک یې څنګ ته اېښی و، ما هم سستي ونه کړه، دا خدای وهلي چې لږ ټپیان شي داسې چغې وهي چې درېیم کلی هم خبروي او زه هم له همدې وېرېدم چې که زما د تېښتې پته ولګېده او دوی راباندې پوی شي خامخا مې بېرته راګرځوي، خپله چالاکي مې وښوده، پیپ مې په لاس کې و، خو پیپ ډېر لوی و او دا ځای تنګ و برچه مې راوویسته په کراره مې پیپ لږ وړوکی کړ، د پایپ یوه برخه مې په کراره لاندې کېښوده ورنیږدې شوم، د پیره دار خونې ور مې خلاص کړ، هېڅ خبر نه شو، شاته یې ودرېدم، په پوره چالاکۍ مې پیپ ورته په غاړه کې واچاوۀ، څوکۍ نه مې لاندې ګوزارکړ او

د برچې په څټ باندې مې څو ګوزاره په سر وواهه، پښې یې ورو په ځمکه وغځېدې، هغه مې همداسې خپلې پیرې ته پرېښود ، ما اغزن سیم په برچې لرې کړ او ځان مې له دېوال نه څوړند که، ښه په ارامه وغورځېدم، لاندې ځمکه پسته خاوره وه، ځان مې هم ونه ښنده، نور مې شمال خواته په منډه شروع وکړه، ډېر ژر ستړی کېدم، ټپونو مې هم درد کاوه، د وېرې منډه وه، داسې روان وم لکه غشی، ډېر مزل مې وکړ، خونه پوهېدم چې کومه سیمه به وي، ما غوښتل چې چاریکار ته ځان ورسوم، چې دې وخت کې مې د سهار اذان واورېد ، آزان ماته د کلي لاره راوښوده، موذن لا تر حی علی الفلاح نه و رسېدلی چې زه ور ورسېدم، د اودسونو ځای ته په منډه ننوتم، ډېر وختي و خلک لا له خوبه نه و پاڅېدلي خو یو دوه سپین ږیري ټوخېدل او اودسونه یې کول، زه یې له شانه تېر شوم، خو هغوی په خپل کار بوخت وو ، هلته مې نظامي جامې وویستې څو سوه ډالر پکې وو هغه مې ترې واخیستل، هغه د نارو غانو جامې مې په تن پاتې شوې، جومات ته ننوتم، ملا صیب ته مې وویل، چې زه مسافر یم لاره کې غلو رانه هر څه لوټ کړل، بس دغه دخوب جامې مې په تن کې پاتې دي، ملاصیب ښېرې وکړې او لاړه، لږه شېبه وروروسته یې یوه جوړه توري جامې راوړې، جامې مې بدلې کړې، د چاریکار لاره یې راته وښوده او ویې ویل چې لمونځ وکړه بیا به لاړ شې، د اودس په بانه ترې وتښتېدم، دریشي او تفانچه مې په یو پټي کې ښخ کړل.

لمر لا نه وختلی چې چاریکارو ته ورسېدم، ځینو دوکاندارانو خپل دوکانونه خلاصول یو واسکټ یو سور پکول او یو هغه وړوکی د اوږې دسمال مې واخیستل، سراچه موټر مې تر (تګاب) پورې په کرایه کړ او حرکت مو وکړ.

څو شېبې وروسته د ژورنالستانو خبره په اسمان کې چورلکې ګرځېدې راګرځېدې او ماته داسې ښکاره شوه لکه په ما پسې چې یې پروازونه کړي وي، زموږ موټر هم ښه په مزه روان و ، موټروان ځوانکی بدرنګه، خو ښه اخلاقي هلک و ، نوم یې راته شیرین اغا وښود.

مستې، مستې کېستې یې اچولې، خو یوه هم پکې زما د خوښې نه وه، تر ټولو یې د نازیه اقبال سندرې ډېرې اورېدې، د موټروان کره وړه مې

وځارل او پوه شوم چې د ملګرتیا هلک دی، باید ملګری یې کړم، ما سره ددې وېره وه چې کېدای شي په سړکونو کې زما د بېرته نیولو لپاره تالاشي وي، شیرین اغا په دې سیمو کې ښه بلد ښکارېده، د ځان د ډاډ لپاره مې ترې وپوښتل.

- ښه اوس په کومه لار ځو زه خو په دې لار چندانې بلد نه یم.

دې کې شیرین اغا ما ته راوکتل او وې ویل: دامخامخ سړک راستن صیاد ته وځي، بیا چپ لاسته تاوېږو او د ګلدان سیمې ته ووځو ، بیا محمود راقي ته ځو د کاپیسا مرکزدی، ښه لوی بازار لري، محمود راقي نه بیا مر (لمر) خاته ته ځو ، هلته د اوغانانو کلی دی ټول پکې پښتانه دي.

زه د شیرین اغا خبرو ته غوږ وم که چېرې له ده نه جدا شم چې لار راته مالومه وي.

- پسې یوه دښته راځي، چې نیم سات مزل په دښته کې وي، بیا د (اله سي) ولسوالی ته رسېږو بیا نو د تګاو بازار ته رسېږو ، نور خو به بلد یې؟

- هو ! له تګاو نه سروبي ته څومره لار ده؟

- دوه ساته به وي.

شیرین اغا ویل چې د تګاب له الکوزیو نه دی، پرون یې له تګاب نه یو دربس چاریکارو ته راوړی و او اوس تش روانېده چې زه پرې پېښ شوم، د شیرین اغا په هکله په سوچونو کې وم، موټر د صیاد خوا ته ګړندی روان و ، د سوچونو مزی مې شیرین اغا پرې کړ.

- که اجازه دې وي زه به دا سګرټ وسکم، تیار مې ډک کړی دی.

- ما به ورته څه ویلي وای، له مخکې نه مې پرې شک راغلی و زه ورته په برېتو کې مسکی شوم.

- وڅکه په مایې دود ښه لګېږي، خوڅکلي مې کله نه دي، زه پوهېدم چې دا خبره په چرسیانو ښه لګېږي او ما هم غوښتل چې د لارې ملګری باید درسره خوشاله وي .

له دې سره مسک غوندې شو ، څه یې ویل چې ما ترې خبره ونیوله:

- هسې کدو یم.

سګرټ یې له خولې لرې که او پخ یې وهل، بیا ډېر یې وخندل، زما بیا د شیرین اغا خندا ته خندا راغله، په خندا مې ورته وویل:

- یو شوم مخکې له دې چې تا راته ویلي وای ما په خپله درته وویل، ډېرو ملګرو به راته دا خبره کوله، خو ستا په هکله مې هم یوه ټوکه زده ده..

هلک په خندا شو، په حیرانۍ یې وویل: زما په هکله ؟

- هو، د شیرین اغا په اړه.

یو غېږلوګی یې له خولې وویست، دوه درې تختې، تخته توخۍ یې وکړل.

- ته یې ووایه

دې سره مې ټوکه ورته شروع کړه

- د ننګرهار ولایت د سُرخرود ولسوالۍ ته که کله لاړې او څوک دې پکې نه پېژندل، هرسړي دې چې ولید ورته ووایه، زه د شیرین اغا، یادل اغا ملګری یم، بس دستي دې کورته بیایي، ځکه چې هلته په هر کور کې د دل اغا او شیرین اغا په نامه یو څوک خامخا شته.

دې خبرې سره هلک له خندا داسې تور اوشین شو چې سترګې پکې ورکې شوې او له ډېرې خندا پورته، پورته الوته، په بېړه مې ورته وویل: لارې ته ګوره چې اوس به موټر ټکر کړې، هغو دله ګانو نه خو را وتښتېدم، چې ته مې مړ نه کې.

یو وار شیرین اغا راته وکتل په وارخطایۍ یې راته وویل:له چا نه؟

چا سره مې مغزو کې کړنګ شو، خو خبره مې له خولې وتې وه، کله کله ځینې خبرې بې اختیاره د سړي له خولې نه ووځي او دلته مې چې خبره له خولې ووته کېدای شي چې نور مې له شیرین آغا نه خطر نه حس کولو، خو بیا هم ځان مې تېر کړو.

- هسې

(هسې) مې داسې وویل لکه چې هیڅ خبره نه وي، عجیب هلک و، سترګې به یې ما خواته وې او موټر به یې ښه تیز روان کړی و، پوخ او خام سړک یې نه لیده، څه به مو سر پړسوم، هلک کلک شو، د چرسیانو صداقت کیسې مې ډېرې اورېدلې وې، ما هم غوښتل، چې ملګری یې کړم،

ټوله کیسه مې ورته وکړه، که بل هر څوک وای له دې کیسې سره خامخا ډارېده خو شیرین اغا ته زما کیسې داسې خوند ورکړی و، چې پام مې شو موټر داسې کرار روان و لکه چکر ته چې وتي یو، هغه خو سګرټې وهلې و او زه د آزادۍ په نېشه کې داسې غرق وم چې هر ځای راته جنت ښکارېده، ما لا خبرې ته خوله جوړوله چې له شانه د هارنډونو باران شو، دا د پولیسو دوه د رنجر موټرونه وه، چې ډېره تادي یې درلوده، د موټرو په لیدو مې شیرین اغا ته په خواشینۍ وویل: بچو خانه لکه چې ویې نیولم.

خبره مې لا نه وه تمامه چې موټر مو له خوانه تېرشول، ایله مې زړه په کرار شو، له دې کار سره شیرین اغا هم ویښ شو، په جدي انداز یې وویل: خبره خرابه ده، تګاو ته چاکره ځې؟

- تګاو ته په (۱۳۷۵) کال کې یو ځل له ملګرو سره تللی وم، بیا نه یم تللی او نه پکې څوک پېژنم، ما وې چې بیا به له هغه ځای نه جلاباد ته بل موټر ونیسم.

شیرین اغا یوه شېبه غلي شو، خو په دې کمه موده کې شیرین اغا ډېر ښه پلان جوړ کړ، عمر یې راته اته ویشت کاله وښود، خو له بلا ډک و، هغه ویل چې څومره وخت ډېر تېرشي ستا د نیولو امکان ډېر دی، هرځای کې به تالاشي ګانې وي، زه وایم هغوی به تاپسې اوس کابل اوبګرام لټوي، هغوی څه پوهېږي چې ته شمالي خواته راغلی یې او له دې لارې جلال آباد ته ځې، چې له قصده به دې داسې کړې وي که څنګه خو ښه چل دې کړی دی.

له دې چرسي نه مې د داسې هوښیارې خبرې هېڅ تمه نه وه، خو (لېونی هم په خپل کار کې ښه پوهېږي).

- نو څنګه به وکو؟

- تګاو کې ښه حجره لرو، که کال هم پکې تېرکړې څه خبره نه ده، خو زه وایم چې (ډایرک) جلال اباد ته لاړ شو، اوس د شپې لخوا په لاره هېڅ خبره نه وي، خو چې یو څو زنانه په موټرکې وای، بیخي مو کارجوړېده.

- څنګه مو کار جوړیده؟

- اوس دوه په دوه یو، د هر چا پام مونږ دواړو ته اوړي، خو بس چې یو ځل کلي ته لاړ شو، بیا نور زه پوهېږم او کار مې، ته بیا له هرڅه بېغمه یې.

د شیرین اغا دا خبره راته ښه ښکاره شوه، زه لږ څه سوچونو کې تللی وم، چې نا څاپه موټر له عمومي سړک نه فرعي سړک ته تاو شو، وارخطا شوم، سړک ته مې وکتل، هلته په لوی سړک پولیس ولاړ و او تالاشي روانه وه، لږ وړاندې موټر ودرېد، شیرین اغا ویل، چې له فرعي سړکونو نه به ځان د تګاب ولسوالۍ ته وکاږو، هغه ویل چې په دې ځای کې مې هېڅ کله تالاشي نه وه لیدلې.

په داسې حالاتو کې یو بلدې ملګری ډېر ضرور وي، اوس مې یو تکړه ملګری پیدا کړی و، چې دا دروند بار یې راسره ووړ، داکوم تصادف نه و، په اسلام کې تصادف نشته موږ مسلمانان هر څه د الله پاک له لوري ګڼو، الله پاک راسره ملګری و چې له دا ډول زندان نه وتښتېدم،

شیرین اغا ته مې وویل: شیرین آغا ! یوه خبره درته کوم !

یو چاته نوم اخیستل د بلدتیا لومړی او مضبوط پړاوی دی، ور پسې مې خبر و غزوله: ته پښتون یې اوس مې ځان تاته سپارلی، چې هر څه کوې، خو ما ژوندی ورسوه، چې په زړه کې مې ډېرې غوټې دي، نوره ستا خپله خوښه.

شیرین اغا له خندا شین شواو وې ویل: داسې پښتو درسره وکم چې ته ام ورته حیران شې، ددې رشوت خورو پولیسانو په چل زه ډېر ښه پوهېږم، یو رګ مې لغمانی دی.

دې سره دواړو ښه وخندل.

دا وخت مازیګر قِضا و، شیرین اغا ویل، چې د شپې ډوډۍ به زموږ په کور کې وخورو، نا وَخته به لاړ شو، ما هم ورسره ومنله، د تګاب د بازار تر څنګ یې کور و، چای او ډوډۍ مو سره وکړل، ټپونه مې وینې شوي وو، لږ درد یې هم کاوه، شیرین اغا له درملتون نه یو څه دوا دارو راوړه، پاکې جامې یې راته راوړې او پوره لس بجې له کوره ووتو، کلي نه یې درې نور هلکان هم له ځان سره راوستل ټول موټر کې کېناستو او جلال اباد ته مو حرکت وکړ، له هلکانو سره یې معرفي کړم، پسې یې یوه لُنګۍ هم راکړه، ښه شخه لنګۍ مې ووهله، د موټر په مخکې ښیښه کې مې ځان ته وکتل حیران شوم، ځکه څو میاشتې مې ځان په ښیښه کې نه وکتلی، زړه کې مې ویل

خپل ځان مې چې په خپله ونه پېژنده نو خلک به مې څه وپیژني؟ په لاره کې ښې ډېرې تالاشۍ وې، کوم ځای کې چې به تالاشي وه د شیرین اغا دماما ځوی اجمل به ځان داسې ناروغ که چې عسکرو به ورته دستي اجازه ورکړه، چې لږ به ترې لرې شول نور به یې له خندا زاره راوچوله، داسې تمثیل یې کاوه چې حیران ورته پاتې وم، دده له ناروغۍ سره به زموږ هغه بل ملګري شامحمد داسې نارې جوړې کړې لکه یوه بوره ښځه چې په خپل زوی ویر کوي؛ زما ستړیا او بې خوبي ډېره وه، دوی ټول د لږې شېبې لپاره غلي شول او زما سترګې سره ورغلې وې، چې سترګې مې لوڅې کړې د لغمان په سرخکانو کې مو د جلال آباد په لوري د موټر څراغونه بلېدل، وروسته سیټ ته مې چې وکتل، نورعلي ویده شوی و، اجمل او شامحمد خپلو کې ټپې سره ویلې، دې کې اجمل یوه پلاستیکي وړه بشکه راواخیسته او طبله یې هم ورسره شروع کړه، د عسکرۍ په دروان کې به موږ هم دا کارونه ډېر کول، چې ما به کله کله پکې منګی واهه، خو اوس مې زړه مات و، پوی نه شو چې تر جلال آباد ښار پورې څه ډول ورسېدو، اوس نو د شپې دولس بجې وې، خو شیرین اغا د موټر وانۍ حوصله ډېره لرله، شیرین آغا پوهېده چې څنګه مزل وکړي او څه وخت ځان ورسوي، ځکه خو به یې کله کله زمونږ خبرو ته هیڅ پام نه و او خپله ډرېوري به یې کوله، ځکه خو وختي راورسېدو، د شپې تېرولو لپاره قصبې ته د تره کور ته مې لاړو.

===

سهارمې شیرین اغا ته په وچ زورپیسې ورکړې، هغوی په خپله مخه لاړل او زه په کور کې پاتې شوم، هماغه د شپې خبرشوم چې لوښې، زامن مې، مور پلار او خور؛ ټول په هماغې شپه وژل شوي وو، تره مې دا هم وویل چې ښځه مې سوچه لیونۍ ده، ټوله شپه مې وژړل، ما به کله کله له ځان سره ویل، هغه کسان چې ځان مرګي کوي څومره بې عقله دي، پښتانه بې کلتوره دي چې جنګونه کوي خو اوس پوه شوم چې دا دهغوی کلتور دی، چې د ظلم پر وړاندې چوپ نه پاتې کېږي، خو نن زه تیار شوی وم چې دې سور مخو دله ګانو ته ځانمرګی شم، تره ته مې وویل چې زه کلي ته ځم، خو هغه راته اجازه رانه کړه، هغه ویل چې ما امریکایي وژلی، خامخا به ماپسې کلي ته تلاشي

راځي، د تره خبره راته پرځای ښکاره شوه، شل ورځې له کور نه ونه وتم، نژدې خپلوان مې جلال اباد ته راته راتلل، د کلي د هرې ورځې خبر به راته رسېده، په یو پښتمه ورځ کلي ته له څلورو موټرو سره چې له ترونو، خوریونو او تره زامنونه ډک وو لاړو، همدا چې کلي ته ورسېدو، ټول په ګډه زما د کور خواته روان شو، خپلو خپلوانو راته یو ډول کتل، د کور په لېدو نور هم ودرد ېدم او د غچ لمبې مې په زړه کې تاوې راتاوې شوې، تاسو کې به داسې درد چا نه وي څکلی؟ درد او غم هغه وخت له تحمل نه ووځي چې مور او پلار ته د ځوي مړی او اولاد ته د مور او پلار مړی پروت وي، خو زما ټوله چرګړی مړه وه.

د کلا ور یې په بم الوځولی و، د خونو کړکۍ او دېوالونه داسې سوري سوري وو لکه سل کلنه ورانه کنډواله، په دوه خونوکې مې پلار، مور او خور سوځېدلي وو، خونې اوس هم تکې تورې وې.

ژوند راته یو ډول بې مانا شی ښکاره شو، هېڅ شي خوند نه راکاوه، میرمن مې خسر پېښور ته د دوا لپاره بېولې وه، سخت نا کاراره وم.

د تره په کورکې مې واړول او فاتحې شروع شوې، هره ورځ به ډله دوستان راتلل، بیا مو خیراتونه هم وکړل.

درې ورځې وروسته مې میرمن هم راغله، چې په لیدلو یې سخت پښیمانه شوم؛ ځکه زما په ذهن کې د هغې هغه پخوانی تصویر و، خو هېڅ مې هم د لاسه نه کېدل، زه یو بې وسه انسان وم.

لس دولس ورځې مې په کلي کې وتې وې چې یوه ورځ، له شېرزادو ولسوالۍ نه زما یو پخوانی ملګری خان لالا چې جهادي قومندان هم و دولسو مسلح کسانو سره کلي ته راغی، شپږ کسان یې له حجرې نه شاوخوا پیرې ته ووتل او شپږ کسان یې له ما سره کېناستل، یو پکې مولوي غفورجان و، چې هغه مې هم پېژنده، همداسې هغه نور کسان یې هم معرفي کړل، له فاتحې وروروسته یې رانه د تښتېدو په هکله پوښتنې شروع کړې، له لومړۍ ورځې مې ورته کیسه پیل کړه او تر پایه مې ورته ورسوله، مولوي غفورجان خو داسې ژړل چې اوښکې یې نه ودرېدې، ویل به یې دا ټوله د ایمان او اسلام جذبه ده چې په مخ کې یې غرونه هم نه شي تم کېدای، هغو

نورو به توبې ویستې او ښیرې به یې کولې، خان لالا راته وویل، چې دوی ټول له ما سره دي او که زه وغواړم نو دوی زما غچ او زما په شان د نورو بې ګناه افغانانو غچ هم اخیستلی شي، هغه د تبلیغیانو خبره دعوت یې راکه او نور پاڅېدل، خان لالا په روانه کې خپلو نورو ملګرو ته وویل: توریالی یو واقعي مسلمان او یو واقعي توریالی دی، چې دومره لوی کار یې کړی، بس د الله امداد ورسره و، او بله یې دا چې توریالی یو تکړه، زړور او باتجربه نظامي افسردی تېر شوی، توریالی د خدای په مرسته ډېر څه موږ او افغانانو ته کولی شي.

خان لالا خپله د تلیفون شمېره راکړه او ویې ویل که مونږ سره یو ځای کېدل غواړې، نو په دې شمېره بیا زنګ ووهه، خدای په اماني مو سره وکړه او د سپین غره خواته روان شول.

دا زموږ کلي ته د دوی لومړی راتګ نه و، هغوی به هروخت خپلو کورونو ته راتلل، ځکه هغوی هم افغانان دي، د همدې سیمې خلک دي کورونه، مور پلار لري، زموږ په کلي کې هرکور وسلې لري، هرځای ته چې ځې دا وسلې ورسره وي، ځکه دلته خلک په شخصي دښمنیو هم اخته دي، داسې لکه ازاد قبایل... یوه ورځ زموږ یو ملګری چې ژونالست و او په ښار کې لوی شوی و، دلته راغی، دا خلک، ټوپک، او وسله وال کسان د شخصي دښمنیو کیسې یې چې واورېدې حیران دریان و، څه وخت وروروسته یې زموږ د کلي په پېښو کیسې لیکلې وې او په ځینو مجلوکې چاپ شوې وې، چې بیا زموږ کلیوالو هغه مجلې کلي ته رواړې او کلیوالو هم لوستلې وې.

سره ددې چې ما هم په بګرام کې همداسې فکر کړی و، لکه خان لالا چې راته وویل، زه په یو ډول خپل غچ اخیستلی شم چې له دوی سره یو ځای شم، کنه یو کس به یې څنګه له ټولې امریکا سره ووهي.

خو کله یې چې دعوت راکه یو ډول زړه نا زړه وم، دا وسله وال به راته یو ډول نا منظمه خلک ښکارېدل او لکه څنګه چې زه یو تورن وم نو د سپلین زمونږ لومړی شرط دی.

خو کله مې چې ځان سره فکر وکړ، چې زه به په څه شي و ډار شم، په پلار که په اولادونو، هغه خو یو هم نه دی پاتې، له شرمه خلکو ته نه شم کتلی

اوځنګه به وګورم هرڅوک به وايي چې ددغه سړي ښځه امريکايانو بېولې وه او بېرته يې ليونۍ راوسته، دې سوچونو سم لېونی کړم، خو لا وروستۍ پرېکړه مې نه وه کړې.

شپې ته مې خور ميلمه کړی وم چې کور يې زموږ له کلي نه يو څه لرې و، د شپې په ډوډۍ ناست و چې د تره ځوی مې سردار راته زنګ وواهه، ويل يې چې د امنيت کسان راغلي او ستا پوښتنه کوي، چا ورته ويلي دي چې ته موږ کره يې، زموږ ټول کور يې تا لاشي کړ، دا يې هم وويل چې که ستا په هکله ورته هرچا مالومات ورکړل انعام هم لري، له دې خبرې سره دا ارته دُنيا راباندې د ميږي له سترګې تنګه شوه، نه مې غوښتل چې بيا ددې کافرو په لاس ورشم، مشرې خوراو خورزو مې چيغې او نارې شروع کړې، اوښی مې هم وارخطا ښکارېده، هغوی ته مې ډاډ ورکه چې دلته نه شي راتللی، خور مې نه منله، دې کې مې د تره زامن له ټوپکو سره زما خواته راغلل، پرېکړه مو وکړه چې هرڅوک راغلل بس تر مرګه به و ر سره جنګ کوو ،تر سبا مو په وار پيرې وکړې، خوڅوک مالوم نه شو.

سبا سهار مې تره راته زنګ وواهه، چې د امنيت کسانو شپه همدلته تېره کړې، اوس يې بيا دوه موټره راغلل. هغوی خبر شوي چې ته کلي ته راغلی يې، پوه شوم چې نور مې په کلي او ان په افغانستان کې ژوند ګران دی، تليفون مې له جيب نه راوو بسته او خان لا لا ته مې زنګ وواهه، ټوله کيسه مې ورته وکړه، خان لالا ويل که محاصره يې کسان درلېږم، ما ورته وويل چې زه له کلي نه لرې پټ يم، ځای مې ورته وښود ، د شپې يوولس بجې وې چې خان لالا له شاوخوا پنځو سو مسلح، کسانو سره راغی،هيڅ باور مې نه کېده چې دوی دې دومره ژر راورسېږي.

حجره کې يوه شپه کېناستو ، خان لالا غوښتل چې د امنيت کسانو پسې کلي ته لاړ شي خو ما ورته وويل چې ترونو ته مې ستونزه جوړه نه کړي، چاڼته او يو مخصوص دوربين داره ټوپک يې هم له ځانه سره ماته راوړی و ، چاڼته مې وتړله ټوپک مې په اوږه کړ او ټول سره روان شولو.

===

سره له دې چې ډېره موده مې په کلي کې ژوند تېر کړی و ، خو دا مې اول ځل و ، چې سپين غره ته لاړم، هغه دعسکرۍ د تمريناتو په دوران کې چې غره ته ختلی وم، له هغه وروروسته مې دا لومړی ځل و ، ژر ، ژر ستړی کېدم او په ښکته کېدو کې مې پښې رېږدېدلې، خان لالا به راپورې خندل، په ډېرو ستونزو د سلطان په نامه سمڅې پورې لاړم، هر کلي ته مو د غره له هر کنج نه يو ، يو زلمی وسله وال لکه پېرې راپيدا کېده، يو نيم به له لرې سلام وکړ او بېرته به ورک شو ، له هر کس سره به غټ دوربين، چاڼته، بمونه، برچې، يانې داسې وسلې ورسره وې چې ما لا نه وې ليدلې، ډېرې پر مخ تللې وسلې وې.

د سمڅې خوله به شاوخوا دوه متره مربع وه، خو کله چې ور دننه شوو ، پراخه داوسېدو او په عين حال کې د پټېدو ځای و ، تقريبًا شپېته اويا کسان پکې نه ښکارېدو ، خان لالا ويل چې د سمڅې ترپايه څوک نه دي تللي، غار کې ډول، ډول درنې او سپکې وسلې او چاودېدونکي مهمات پراته وو ، له سمڅې د باندې (ترپالونو) لاندې (۱۵)ډول، ډول موټر سايکلونه چې په ځينو يې يو ډول ماشين دارې هم لګول شوې وې ودرول شوي وو ، موټرسايکلونو نه يې يوائې د عملياتو په وخت کې کار اخيسته، هغه هم د خان لالا په اجازه.

خان لال به په يو ډول ځانګړې مخابرې له خپلو مشرانو سره تماس نيولو ، خان لالا د سبحان الله په نا مه يو کس خاص د راډيو د اورېدو لپاره ګمارلی و ، هغه د مهمو خبرونو ، يادداشت له ځانه سره په کتابچې کې ليکل، له همدې سمڅې نه مو په ننګرهار او لوګر د څو برېدونو پلانونه سره جوړ کړل، خان لالا زما له پلان جوړولو نه ډېر خوشاله ښکارېده، ځکه چې د دوی پلان به پنځوس فيصده کامياب او پنځوس ناکام او تلفات به خامخا ورسره وو ، خو زما پلان په داسې ډول و چې (۹۰) فيصده کامياب او پرته له تلفاتو نه تر سره کېده، د لوګر ولايت په يو چارواکي پسې مو درې ځله هلکان واستول، خو بېرته به تش تور راغلل، بلاخره درې تکړه هلکان مې له ځانه سره واخيستل خان لالا دُعا راکړه ځکه چې دا هغه د امرکايانو خبره زما لومړی (مشن) و زما لويه ستونزه دا وه چې زه په سيمو کې ښه بلد نه وم، د شپې دوه بجې مو حرکت وکړ او سبا سهار مې سړی لاس ته راووست.

شاوخوا یوه میاشت مې په دې سمڅې کې تېره کړه، له څو بریالیتوبونو نه وروروسته خان لا لا راته وویل چې مرکز ته ورځو، لږکار مې دی، مشران وايي چې توریالی هم درسره راوله. له دې سره سخت خوشاله شوم، په جامو کې نه ځایېدم.

سبا سهار ما، خان لالا او زلمي چې موږ به ورته چیریک ویلو، تش لاس مو (کُرمې) ایجنسۍ ته حرکت وکړ، څو چې کرمې ته رسېدو، څو ځایه په سمه او په غره کې مو له خپلو وسله والو ملګرو سره دمه کوله او خان لالا به ورسره څه پټې خبرې کولې، یوه شپه مو په لاره تېره کړه په دریمه ورځ کُرمې ایجنسۍ ته ورسېدو، دا هغه سیمې وې چې ما په لومړي ځل ولیدې، خان لا لا نه مې د ملا محمد عمر مجاهد په هکله پوښتنه وکړه، چې هغه چېرته دی؟ خان لالا وویل چې ملا محمد عمر، حکمتیار، اسامه او ملګري یې لا چاته مالوم نه دي او که چاته مالوم هم وي ځای یې نه ښیي، ان که څوک یې مړ هم کړي.

کُرمه داسې ځای دی چې اب او هوا یې ګټ مټ زموږ د کلي په څېر ده، خوشاوخوا غرونه یې دګورګورو او مزرې په ونو پټ دي ښکلې درې او د مرکیخیلو په څېر روڼ رود په کې بهېږي چې خلک یې کلک پښتانه مسلمانان دي، ټوپک ددې ځای د نرانو سینګار دی، هلک چې زلمی شي بیا یې ټوپک په غاړه وي، په جوماتونو کې دیني سبق ویل کېږي او دیني مدرسې هم پکې ډېرې زیاتې دي.

یوې لویې کلا ته ور ننوتو، چې شاوخوا شل خونې به پکې وې، په انګړ کې کټونو باندې، لس دولس کسان ناست وو چې زموږ په لیدو ټول راپورته شول، ستړي مشي مو سره وکړه، کټونو کې یې ځای راکړ، بیا خان لالا له ټولو سره معرفي کړم، داسې لکه دوی مې چې ښه پېژني.

د خان لالا په وینا جبار مولوي صیب ناستو کسانو ته مخ واړو.

- ملګرو توریالی یو باتور او چې کوم دی ډېر زړور او چابک زلمی دی، چې په کمه موده کې یې خپله زړورتیا موږ ته ښکاره کړه، الله دې ورته معافي وکړي د ډاکټر نجیب په وخت کې نظامی صاحب منصب و.

دې کې یې خان لالا خبره پرې کړه.

- توریالی یو غازي دی، یو اتل دی، په همدې نېژدې ورځو کې له بګرام نه تښتېدلی او دوه کافران یې مردار کړي دي.

دې سره ناستو کسانو په لوړ غږ د الله اکبرنارې پورته کړې، پسې یو کس چې سپین دسمال یې له سر نه تاو کړی و، په خبرو پیل وکړ، له خبرو یې پوه شوم چې عرب دی، خو ډېره ښه پېښوري پښتو یې ویله.

- داسې زلمو ته خو دغه تحریک اشد ضرورت لري، اوس به د خپلو مجاهدینو ورونو سره نور هم وروزل شي او په خپل جهاد کې به لا کامیاب شي، زه یقین لرم چې دی به ډېر نور کارونه هم وکړي.

خو خان لالا یې په ځواب کې وویل، چې اوس خو دلته یو بیا په سره ګورو، نور د ماسپښین لمانځه ته پاځېدو.

===

شپه مو همدلته تېره کړه، په سبا یې خان لالا ما ته لس زره کالدارې راکړې او خپله چېرته لاړ، زه یې منصورته وسپارلم، ټوپکې مو په اوږه کړې او ښار خواته روان شولو، دا ړتیا وړ شیان مې واخیستل غرمه مو په هوټل کې ښه مزه داره کړايي وخوړه، منصور سره مې ګپ شپ ولګاوه، بېرته مرکز ته راغلو، مازدیګر زه خان لالا، جبار مولوي صیب او دوه درې نور ملګري لږ لرې یو بل کلي ته لاړو، نور له ډېرو پوښتنو نه شرمېدم، ځکه هر څه ماته نوي وو، دا څه دي؟ اودا کوم ځای دی؟... ما وې اخیر به بلد شم اوس خو مې همدا ځای دی، تقریباً نیم ساعت مو په پښو مزل کړی و، چې یوې لویې کلا ته ورسېدو، له کلانه د ختهو دېوال تاو شوی و، کلاته چې ور ننوتو، ګورم تقریباً د سلو کسانو په شاوخوا کې تنکي، تنکي زلمیان په نظامي تمرینونو لګیا دي، موږ د هغو کټونو خوا ته لاړو چې دوه د پاخه عمر کسان، غټې غټې لونګۍ یې تړلې وې، په غاړه یې ستړې مشې وکړه او ټول په کټونو کې کېناستو؛ همدا چې د شیدو چای مو وڅښئ، منصورپه غوږ کې راته وویل: راځه چې لږ ځانونه ګرم کو! ډېر وخت به تا هم تمرین نه وي کړی.

زما له پخوا نه ورته زړه تخنېده، خو عمر مې دا تقاضا نه کوله چې زه دې لکه ځلمیان منډې ووهم او ټوپونه واچوم خو زړه مې صبر نه شو، خان لالا ته مې وویل چې زه غواړم، لږ تمرین وکړم، خان لالا راته وویل چې د همدې

لپاره مې دلته راوستی یې، زه او منصور بلې خونې ته لاړو جامې مو بدلې کړې او د تمرین مېدان ته راووتو، زموږ او ددوی تمرینونو سره ډېر فرق درلود، دوی موږ ته د موټرسایکل ځغلول، له موټر سایکل نه د بریدونو چلونه، اختطاف او نور تکتیکونه رازده کول، چې ما په ډېره کمه موده کې هرڅه ډېر ښه زده کړل، خان لالا ویل چې ته به دلته دې هلکانو ته نظامي درس هم ورکوې، خولکه چې چا ورته اجازه نه وه ورکړې، دوه میاشتې دلته پاتې شو او دغه دوه میاشتې مې هره ورځ تمرین کاوه، داسې خلک مې په دې قبایلو کې ولیدل چې حیران ورته پاتې وم، په رښتیا چې ازاد قبایل دي، د چیچین خلک، ایرانیان، عربان، غربیان، پښتانه، تاجک، پنجابیان هر ډول خلک مې هلته ولیدل، په دې قبایلو کې ځوک وسلې ته لایسنس نه جوړوي، په همدې سیمه کې وسلې هم جوړیږي چې دره وال ټوپک ورته وایي، خو د افغانستان د دولت له دغو وسله والو مخالفینو سره به ځینې وخت داسې وسلې هم تر سترګو کېدې چې د نوي او پرمختللي ټکنالوجۍ حیرانوونکې وسلې وې، خو په عام حالت کې به موږ د وسلې د کمښت سره مخ و، خو لکه مخکې چې مې وویل دلته وسله هم جوړیږي نو باروت زیات و چې زمونږ انجنیرانو آن دیګ بخار بمونه هم جوړول.

پخوا به مې له خلکو نه اورېدل چې طالبان خلک په تبلیغ باندې ځان مرګو بریدونو ته اماده کوي، داسمه وه خو کله به چې امریکایانو ملکي خلک ووژل او دا خبر به په طالبانو کې خور شو، ان ښځې به ځان مرګو بریدونو ته اماده کېدې، پرته له دې چې ځوک ورته ووایي.

د ځانمرګو بریدونو لپاره ډېر ځوانان اماده وو، چې هلته به مونږ ورسره خبرې کولې، هغوی به د ځانمرګي برید لپاره اماده وو، خو په څېره یې د خپګان نښې نه ښکارېدې، مازدیګر به چکر ته تلو، چې په دې ځانمرګو کې د هر عمر او نژاد خلک موجود و ډلې، ډلې ځوانان به تیار شول نو مونه به یې ولیکل بیا به افغانستان ته د جهاد لپاره را تلل. هغوی به ویل که کله د کوم کس په ناموس، هېواد او دین تېری کیږي چې وس یې ور سره برابر نه وي نو ځان مرګی ښه او رواکار دی، دوی به ویل چې دا هر څه په افغانستان کې شته او شوي.

یوه شپه خان لالا په یوې ورقې کې په پاکستان کې د افغانستان د یو چارواکي د تښتولو پلان جوړ شوی ماته راکه، زما نظر یې پکې غوښته، دوی د دې پلان د عملي کولو مشر هم زه ټاکلی وم؛ په دې ځای کې نو اوس له مونږ سره د مبارزې لویه حوصله ملګرې وه، اوس مونږ باور درلود چې دښمن به خامخا په ګونډو کوو، پلان داسې و چې موږ درې کسان به حیات اباد ته ځو او هلته به د افغانستان هغه چارواکی چې د حیات آباد په یوه بنګله کې او سېږي تښتوو؛ خان لالا ته مې ویل چې بیخي ښه پلان دی.

په سهار زه، منصور او سردار باجوړي ځانونه سره راجوړ کړل، سپینې جامې، او تور واسکټونه مو واغوستل او تش لاس روان شو، یو ډول وېره او تشویش را سره و، داسې نه چې زه ډارېدم؛ هو! ډارېدم خو په دې چې پلان ناکام نه شي چې هم به خان لالا او هم به زه خام شم، په پېښور کې زمونږ لپاره یو کور ښودل شوی و، په دې کور کې مېشتو ملګرو درې تمانچې یو کلاشینکوف، د پولیسو جامې، موټر راکړل شول، د پولیسو جامې مو واغوستې او تمانچې مو په قاشونو کې ومنډلې، حیات اباد فیزون ته لاړو، منصور ته د هغه چارواکي کور ډېر ښه مالوم و او د هغه موټر یې هم پېژانده، د کوڅې په سر کې له خپل موټر سره ودرېدو، له موږ نه دوه سوه متره لرې د پولیسانو یوه پوسته هم وه، شاوخوا سیمه مې ښه له نظره تېره کړه، د تېښتې لار مو وټاکله او د ښاغلي په تمه ودرېدو، شل دقیقې به مو انتظار کړی و چې له کور نه موټر راووت یو کس باډیګارد هم ورسره ښکارېده او یو موټروان، همدا چې له کوڅې نه راووتل موټر مو د هغه د موټر مخ ته ودراوه، پسې درېواړه له موټر نه ښکته شولو، باډیګارد له مخکې سیټ نه راښکته شو، زه د دیپلومات خواته روان شوم، ما لا د موټر ور نه و خلاص کړی چې ډزې شوې، ګورم چې موټروان او باډیګار په ځمکه پراته دي، په دوی مې چیغه کړه خو کار شوی و. نه مې غوښتل چې ځوک مړه شي، سردار د دیپلومات موټر ته کېناست منصور خپل موټر ته او زه د دپلومات تر څنګ کیناستم او تفانچه مې ورته بغل ته ونیوله، موږ چې حرکت وکړ ګورم چې هاخوانه درې پولیسان موږ خواته رامنډې وهي، غوښتل یې چې د موټر مخ ته ودریږي چې دې کې مې ښیښه ښکته کړه. پښو

ته مې ورته درې ډزې وکړې، هغوی شاته شول او زموږ موټر تېر شو. دې کې د ډزو غږ راغی پولیسانو هم هوا یې ډزې وکړې، خو موږ ترې لاړو؛ نور نو چې له هغې ځایه راووتو، هرځای مو موټرو ته لاره خلاصه وه، توربینز او شاته یې د پولیسو موټر، خپل ځای ته ورسېدو، شپه مو همدلته تېره کړه، ما خان لالا سره تماس ونیو، ورته مې وویل چې سړی مو ژوندی نیولی څنګه یې کړو، هغه ویل چې نیم سات وروسته درته ځواب درکوم، نیم سات وروسته خان لالا زنګ وواهه هغه ویل چې ژوندی یې میرام شاته راولئ، په انګړ کې لس دولس ملګري نورهم وو، ټول سره راټول شولو او په دې مو بحث کاوه چې په څه ډول هغه دیپلومات تر میرام شاه پورې بوځو، چا یو څه چا بل څه ویل خو داسې خبره هیچا هم ونه کړه چې اسانه اوبې خطره وي او د ټولو په خوښه هم وي، په دې ورځ دا پرېکړه همداسې پاتې شوه، ټوله شپه مې سوچونه وهل چې څه باید وکړو؟ نه پوهېږم چې دولس که یوه بجه به وه، چې یوه خبره مې په فکر کې وګرځېده، له خوشالۍ نه مې منصور او سردار له خوب نه راویښ کړل، هغوی مې چې له خپل پلان نه خبرکړل را سره یې ومنله، په سبا مې نجار راوغوښت او داسې تابوت مو پرې جوړ که چې په منځ کې دوه کسان ځای شي، خو د باندې نه ډېر غټ ښکاره نه شي، تابوت بایدلکه تونل ګول وي او پاسه خوا یې لکه سم تابوت؛ دیپلومات مو بې هوښه که، تابوت کې مو واچاوه، بیا مو د هغه شاوخوا ښه ډېر مالوچ کېښودل، سردار مو هم بې هوښه که او د دیپلومات په سر مو لکه چې مړی په تابوت کې اېښودل کېږي خملاو، د تابوت شاوخوا موله مالوچونه ډک کړل، کله چې تیار شو هغه نور ملګري چې راغلل له خندا راته شنه شول، فلنکوچ موټر مو راوغوښت، تابوت مو په جنګله ښه کلک وتاړه، زه او منصورپه سیټ کې کېناستو او حرکت مو وکړ، د پېښور په ښار کې سخته تالاشي شروع وه، هرموټر به یې سم تالاشي کاو، کله چې زموږ د موټر وار راورسېد، ما او منصور لکه ډېر نیږدې څوک مو چې مړ شوی وي، تمثیل شروع کړ، پولیسانو د مړي سر لوڅ کړ له کتلو وروسته یې خپله خواشیني له موږ سره شریکه کړه او روان شول، هر ځل تالاشۍ سره به د منصور رنګ تک ژېړ شو، خو دا هم زموږ په ګټه و، داسې به ښکاره شوه چې ښه ډېرېې

ژړلي، که رښتیا وو ایم زما په زړه کې د سردار اند ېښنه وه چې هسې نه له ډېرې نېشې نه څه پرې وشي، څو واره مې د تابوت سر پورته کړ او د دواړو جاج مې واخیست؛ تر علیزیو پورې څو ځایه تالاشي شو، کله چې علیزیو نه واوښتو خان لالا ته مې زنګ وواهه، چې موږ نیژدې یو، هغه ویل چې کسان دې مخ ته درلېږم؛ همداسې وشول لږ وړاندې چې لاړو یوه ډاټسن کسان مو هرکلي ته راغلي وو، تابوت مو له فلنکوچ نه ښکته که او ډاټسن کې مو بار که، شل دقیقې وروسته مرکز ته ورسېدو، همدا چې دننه شولو ګورم چې شاوخوا شپېته اویا کسان په انګړ کې دي، تر ټولو خان لالا لومړی زما خواته راغي غېږ کې یې کلک ونیولم، پسې نورو ښه ګرمه ستړې مشې وکړه، خو ځینې بیا حیران شول چې په تابوت کې څوک دی، هلکانو ته مې امر وکړ، چې ژر دواړه له تابوت نه وباسي، ما ویل چې په سردار څه چل ونه شي ځکه څلور پینځه ساته بې هوښه وه، خان لالا ډاکتر راوغوښت دواړو ته مو دوا دارو وکړل، ښه وو دواړه رک روغ شول، له دې عملیاتو سره دهر ملګري په خوله کې زما نوم و، سخت قدر مې پیدا کړ د انعام په توکه یې یو لک کلداري هم راکړې، چې بیا لس لس زره کلداري مې منصور او سردار ته هم ترې ورکړې.

===

کله چې مرکز ته راغلو یو ډول د خوښۍ فضا رامنځته شوې وه، ټوله ورځ به د مشرانو جلسې اوغونډې روانې وې، ځکه چې افغان حکومت او امریکایانو د سعودي عربستان په منځګړیتوب موږته وړاندیز کړی و، چې هرڅه دخبرو له لارې حل کړو، زموږ څو مشران عربستان ته تللي وو، چې له افغان حکومت سره خبرې وکړي، خو پرته له کومې پایلې نه دا غونډې پای ته ورسېدې.

عجیبه خو دا وه چې کله کله به ډېرې تښتونې، چاودنې چې موږ به نه وې کړې په مطبوعاتو کې په موږ تپل کېدې، چې ټول به ورته له خندا شنه وو، بس موږ نه اوس لاس پاک جوړ شوی و.

په همدې ورځو کې امریکایانو زموږ د کابل د عملیاتو مسئول په هوایي بمبارۍ کې شهید کړی و، په دې پېښه باندې ټول خواشیني وو، هغه ورځ

خو سم د قیامت ورځ وه، چې کله یې مړی راوړ، خو په ښه بدرګه او عزت خاورو ته وسپارل شو.

له دې وروسته جلسې شروع شوې، چې د کابل د عملیاتو مسئول انتخاب کړي.

په دې ورځ زه او منصور پاس غره ته لاړو، موږ چې پکې اوسېدو دا ډېره ښکلې سیمه وه، شاوخوا لوړ تک شنه غرونه له څېړیو او نښترو نه ډک وو، د دواړو غرونو تر منځ لوی خوړ او د خوړ دواړو خواوو ته کلاګانې وې، زه او منصور تر ډېره په غره کې سره ناست وو، منصور ویل چې زه ډېر جدي یم، کله مې چې د خپل ژوند کیسه ورته وکړه، حیران پاتې و، یو څه ډاډ یې راکه، ویل یې چې زموږ وار به هم راشي، موږ خو د مرګ لپاره پیدا شوي یو، زموږ د خبرو په منځ کې د خان لالا زنګ راغی، وې چې ژر راشه.

زه او منصور په بیړه له غره نه را ښکته شولو، د غفورجان کلا ته لاړو، ګورم چې بلا ډېر ملګري راټول شوي دي، زما په لیدو خان لالا او درې نور مشران چې ما لا نه پېژندل، را پاڅېدل، سترې مشې مو سره وکړه، خان لالا سره معرفي کړو، په دې غونډه کې مې ډاکټر نور عالم ولید، او په همدې غونډه کې زه د کابل ولایت جنګي مسئول وټاکل شوم، ما هم دغه دنده ومنله او د ټولو پروړاندې مې ژمنه او قسم یاد کړ چې خپله دنده کې به صادق واوسم.

په سبا یې ډاکټر نورعالم زه او خان لالا وغوښتلو، چې خان لالا ماته په کابل کې د ملګرو او هغو کسانو، چې په دولت کې وظیفې لري او موږ ته کار کوي ادرسونه او شمېرې راکړي او هم د نورو عملیاتو په هکله وغږېدو، څو ورځې وروسته زه او خان لالا له دولسو نورو ملګرو سره له ګُرمې ایجنسۍ نه مخ په خوست روان شو، په لاره کې خان لالا را ته د هغو کسانو ادرسونه او تلیفون شمېرې راکړې چې له دولت سره یې کارکاو، یانې دا هغه کسان وو چې په ډول، ډول پوستونو کې یې کارکاو، له رئیسانو رانیولې ان تر والیانو او وزیرانو پورې له موږ سره په تماس کې وو.

څه به مو سره خوږوم، په ډېره لږه موده کې مې د خپلو ملګرو په مرسته د کابل امنیت له سخت ګوابښ سره مخ کړ، د یوې میاشتې په برېدونو کې مو

یو اځې یو سل اولس امریکایي او د ناټو پوځیان ووژل، دا پېښې خو د هرې ورځې په خبرونو کې راتلې، خو زموږ اساسي هدف د خارجیانو وژل وو، خو د افغانانو سرزوري تاسو ته مالومه ده، چې او به په پیچومي پورته کوي، هرځای کې به افغان پوځیان مخ مخ ته کېدل.

یوه ورځ ډاکترصیب زه، خان لالا، د کندهار د عملیاتو مشر او د کاپیسا مشر میرام شاه ته وغوښتو او داسې خبر یې را باندې واوراو چې ټولو یو ډول ټکان وخوړ، دا خبر د افغان ولسمشر د وژلو خبر و، چې باید د ثور د اتمې په جشن کې ووژل شي.

بل سبا مازدیکر خان لالا له یو بل زلمي سره زموږ خونې ته راغی، په څوشېبو کې یې پلان راته تشریح کړاو دایې هم وویل چې دا کار به جاوید ترسره کوي، ځکه چې دی ډېر ښه او مسلکي نشان زن دی.

د جاوید څېرې ته مې چې وکتل چندانې باتور راته ښکاره نه شو، لږ وروسته مې خان لالا ته وویل

- خان لالا !

- ام

- لکه چې زموږ پلان ناکامه شي.

دې سره خان لالا له خنداشین شو او ویې ویل: نه سړی ښه مسلکي دی.

- فوجي دی؟

_ نه یم خبر.

_ ما ته فوجي ښکاري.

خان لالا د نه پوهېدو په مانا خپل سر وخوځاوهٔ.

څه به مو کړي وای، دا فیصله نه ردېده، جاوید مو له ځان سره واخیست او ټول بېرته افغانستان ته روان شوو، سخت قهر مې راغلی و، چې ولې یې دا مسئولیت ماته ونه سپاره، خو ما باید د مشرانو خبره منلې وای.

کله چې کابل ته ورسېدو، په سراجي کې مې د یو ه زاړه تعمیر په څلورم منزل کې دوه اطاقه په کرایه کړل، چې د جشن سیمه ترې ډېر ښه ښکارېد، یو څه د ماشومانو د لوبو پلاستیکي سامانونه مې په لویو بوجیو کې ځای په

ځای کړل؛ دلته زما ټول ملګري نابلد و خو زه یې مشر او راهنما وم، ما ته د کابل کوڅه، کوڅه مالومه وه.

د مارکیټ له منشي سره مې خبره خلاصه کړه هغه ته مې د خپل کاروبار به اړه ډاډ ورکړ، داسې مو ښودله چې موږ تجاران یو او دا خونې مو د ګودام په ډول نیولي دي، ور پسې مې یو زوړ کور د عیدګاه جومات شا ته په کرایه کړ، چې وسلې مو ورته د کور په سامانونو کې راوړې او د سراجي اطاقونو ته مو د لوبو د سامانونو په غټو بوجیو کې ور وړې، یوه پیکا، یو دوربین داره ټوپک، دوه کلاشینکوف او دوه تفانچې مو راوړې، کله مو چې د اړتیا هر څه برابر کړل، نور بې غمه په خپلو نورو کارونو پسې لاړو، درې ورځې چې جشن ته پاتې شوې، جاوید مې له درې کسانو سره سراجي او څلور کسان مو د عیدګاه شا ته کور ته واستول، په سراجي کې زه او د عید ګاه څنګ کور ته د قندهار مشر لاړه، خپلو ځایونو ته ځکه مخکې لاړو چې دا ځایونه بیا بندیدل، شاوخوا یوه میاشت وړاندې دا ځایونه د افغان عسکرو له خوا محاصره شوي وو، د جشن په سهار مو ځانونه اماده کړل، همدا چې ولسمشر ستیج ته راغی، ګوشکي خو مو تیارې په غوږونو کې وې، ټولو ته مې د تیارسۍ امر ورکړ، خو په ټولو کې جاوید ډېر وارخطا ښکاریده، څو واره مې ورته وویل: جاویده ناروغ خو به نه یې؟

خو هغه به ویل: نه جي، هسې د کابل موسم راباندې ښه نه لګي.

موږ لا په همدې خبرو لګیا و، چې د ولسمشر غږ پورته شو، د وربین کې مې چې وکتل ښه صفا ښکارېده، افضل ته مې وویل چې له موږ نه مخکې څوک ډزونه کي او نه څوک په عامو خلکو ډزې وکړي، جاوید خپل دوربین داره ټوپک د کړکۍ په لاندیني چوکاټ کېښود (جري جَوک) یې ښه سره برابر کړل؛ ما په دوربین کې ورته کوردینات ورکول چې دې کې د نورو ملګرو دخنداغږ پورته شو، دوربین مې له سترګو لرې کړ، ګورم چې د جاوېد لاسونه رېږدي، جاوید ته مې وویل: جاوېد جي! اماده یې؟

جاوید په رېږدیدلي غږ وویل: تیار یم جي!.

ما هم دوربین راواخیست، چې ومې کتل ولسمشر لکه ننبه ولاړ دی اوخبرې کوي، په ټولو مې غږ وکړ: اماده یئ؟

د ټولو ځواب مې واورېد، ټول تیار وو، یوائې د جاوید جي، غږ مې وانه ورېد.زه د خپلې پوښتنې ځواب ته غلی وم چې جاوید په کراره وویل: تیار یم جي !

ما ور وکتل هغه سترګه د ټوپک په دوربین ایښې وه ! سمد ستي مې وویل: اماده ! یو ... دوه ... درې.

دې سره ډز شو، پوی نه شوم چې مرمۍ په کوم ځای ولګېده، خو له ولسمشر نه لرې کوم ځای لګېدلې و، چې یو دم ګډوډي شوه، افضل سره په تماس کې وم په هغه مې غږ وکړ: افضله خطا شو.

دې سره افضل په کنځلو شروع وکړه، دلته جاوید دوربین داره ټوپک لرې کړ او پیکا یې راپورته کړه په پیکا یې د جشن په لور یوه زربه خوشې کړه، هلته افضل په قار شو، وې چې اوس مو نیسي یو څه خو باید وکړو، کله مې افضل ته ویل چې، ډزې مه کوه چې عام خلک دي، او کله به مې جاوید ته مخ ورواړاوه، خو کار ګډوډ شو، جاوید ته مې وکتل، د هماغې پیکا سره چې په لاس کې یې نیولې وه ناست و، د جاوید سر ته مې توفانچه ونیوله، له ډزسره یې ماغزه بادشول.

افضل راباندې غږ وکړ، چې زمونږ ځای ته راننوتل، هغوی ته مې ویل چې ځانونه وباسئ، ملګرو ته مې ویل چې وسلې همدلته ختاکئ، یوه تفانچه مې له ځان سره راواخیسته، د لوبو د سامان بوجۍ مې په اوږه کړه، ځانونه مو سړک ته ورسول، په سړک د پخوا په څېر ډېره ګڼه ګوڼه نه وه، موټر خو له سرنه لیدل کېدل، یو نیم کس چې د سړک تر غاړې ناست و یو څه اوتر ښکارېدل ځینو پولیسانو او عامو خلکو په سړک منډې رامنډې وهلې، ملګرو ته مې ویل خواره شئ، هغوی نه خو خبرنه شوم چې کومه خوا لاړل، زه د سراجي په کوڅې (لاهورۍ) دروازې ته ووتم، خو دلته بیا پولیسان او ترنه ښکاریدل، څو ځایه پولیسانو ورټلم او د شان بوج یې راته څو ځایه ښه تا لاشي کړۀخو خدای پاک ړانده کړي وو، زه یې له سره تا لاشي نه کړم، څو ځایه مې زړه و چې تفانچه چېرته وغورځوم خو زړه مې ونه شو، کله چې شاه شهید ته ورسېدم، پوه شوم چې دلته په امن کې یم په کلاره مې ځان د کارته نو سیا سنګ ته ورساوه، کوم ځای کې چې مو وعده کړې وه.

دلته هم ټولې لارې کوڅې بندې وې، سړکونه تش تور وو، خو عام خلک بیا د سړک تر غاړې یو څه ډېر تر سترګو کېدل، هلته خلک نه پوهېدل چې څه خبره ده، ان هغه عسکر چې د امنیت لپاره په لارو کوڅو کې ودرېدلي وو، له پېښې نه خبر نه وو.

د سیاسنګ کور زموږ ډېر پخوانی مرکز و، چې دلته به مو د برید لپاره تیاری نیوه.

په دې ورځ مې فکر سخت خراب و، خان لالا ته مې زنګ وواهه ورته مې وویل چې ستاسو تورزن خو هرڅه خراب کړل، هلته هغه په ځمکه، ځمکه لګېده چې ولې؟ سره له دې چې موږ ټولو په تېره ما د خان لالا ډېر احترام کاوه؛ خو دا ځل زه ورته په قهر شوم، ،.ټیلیفون مې له ډېره قهره په ځمکه وویشت.

لږه شېبه وروسته یو اځې زما هغه ملګری چې موږ سره په سراجي کې و، کورته رادننه شو، ډېر وخت د نورو ملګرو په تمه وو، خو په راډیو کې یې ویل چې ټول یې وژلي، کله مې چې تمه وشلېده، زه او میرا غا بېرته لوګر او بیا سپین غریانې خپل زوړ مرکز ته لاړو.

===

عجیبه وه کله، کله چې به مې له ځانه سره فکر کاوه، ټول ژوند مې له پېښو ډک شوی و، ځکه چې موږ په خپله پېښې رامنځته کولې.

له یوې خوا ډېر سخت ژمی تېر شوی و، زموږ د تګ راتګ ډېرې لارې د واورې له امله بندې شوې وې، خو بیا هم یو نیم ځای به مو بریدونه کول، له بلې خوا امریکایي بې پیلوټه الوتکو زموږ کار خراب کړ، په هرې بمبارۍ کې یې زموږ لس شل کسان وژل، له بلې خوا پاکستان هم په موږ جنګونه شروع کړل، چې دې جنګ هم موږ ته ډېر زیان واړاو، څه موده زموږ او د افغان دولت تر منځ د روغې جوړې خبرې روانې وې، هغه هم غلې شوې، د دې لپاره چې موږ یو ځل بیا خپل ځواک او په هر ځای کې خپل موجودیت د

افغانستان دولت او نړیوالې ټولنې ته ورښکاره کړو، د مشرانو لخوا موږ ته د یو نوي برید پلان راکړل شو، داسې نه چې مشرانو له ما سره مشورې کولې، دا خبرې ما له خان لالا او مولوي جبار نه اورېدلې ما سره هم دومره سیاسي درک شته، هسې خو هر افغان په سیاسي بې ځایه بحثونو کې مېړنی دی، خو زه بیا له پېښو او مرکز سره نیږدې پاتې شوی وم.

دا چې په همدې ورځ نور بریدونه چا کول او څوک یې مشر و نه وم خبر، خو ما ته یې په عدلې وزارت د برید مشري راکړه، دا پلان د هند په هغه هوټل د برید تقلید و، خان لالا وویل چې له تا سره باید څلور کسان د عدلې په وزارت برید وکړي، عام وګړي و نه وژنئ خو که وزیر یا معین په لاس درغی ژوندی یې مه پرېدئ.

په سبا مې خپل ګروپ تیار کځ، د برید ورځ او ساعت مالوم شول، چې په همدې ورځ او ساعت به یو اځې په کابل کې څو ځایه بریدونه تر سره کېږي.

زه څه له مور نه قاتل نه وم زېږېدلی، زه همدې دولت قاتل کړم، له هیڅ شي مې وېره نه کېده، ما به ویل، زه چې په دې ارته نړۍ کې یو اځې یم، زه چې د خوښۍ او مستۍ په نړۍ کې خپه یم ټول خلک دې خپه وي، ټول خلک باید وژاړي، دوی دې خاندي او زه دې ژاړم ولې؟ عجیب وخت راغلی و، کله چې روسان زموږ هېواد ته راغلل، نو عام او خاص، ښځه او نر ټولو د جهاد اعلان وکړ، د روسانو دې کور ودان وي، له کلي نه به ټول نارینه ګان غرونو ته لاړل ښځې او ماشومان به په کورونو کې یو اځې پاتې شول، خو هیڅ داسې پېښه به پیدا نه کړئ، چې روسانو دې کومه ښځه بې عزته کړې وي، او یا یې له ځانه سره بندي ساتلې وي، خو دوی نه هلک پرېږدي، نه ښځه او نه هم واړه، دا لا څه کوئ، زموږ خپل افغان پولیسان چې کوم کلي ته لاړ شي چې څه یې زړه غواړي هغه کوي او زموږ هغه جهادي مشران بیا له امریکایانو او د نورې دنیا پوځونو او مشرانو سره په یوه دسترخوان کیني، آیا داسې څوک شته چې ماته ووایي، ولې دوی له روسانو سره جهاد کاوه او له دوی سره یې نه کوي؟ خیر را به شم اصلي کیسې ته.

تاسو به وایئ چې په څه ډول موږ د کابل ښار ته راتلو ایا چا نه تالاشي کولو؟ هغه دولت کې چې رشوت عام وي او کومه ګناه هم ونه ګڼل شي په

هغه دولت کې هرڅه کېدونکي دي او بل دلته خو یو چارواکی د بل دښمن وه، یو بل ته غله دي، لنډه دا چې د دولت په بې کفایتۍ، او د ظرفیت په نشتوالي خو ټوله نړۍ خبره ده، چې علت یې زما په فکر د لیاقت پرځای د بې ځایه مصلحت نه کار اخستل ؤ.

په کابل کې پلار په ځوی او ځوی په پلار باور نه شي کولی، د هر چا چې وس ورسېږي د نوک پر ځای سوک منډي، د مالوماتو لپاره یوه ورځ په یوې ټکسي موټر کې سپاره شئ بیا وګورئ چې ایا تاسو څوک تالاشي کوي، که تالاشي مو هم کړي زرافغانۍ ورکړئ لار هم درته ښیي، موږ سره خو نیمو دولتي چارواکو هم لاس درلود، لاس یې څه درلود زموږ خپل کسان وو.

په رڼا ورځ مې له خپلو کسانو سره له جلال اباد نه کابل ته حرکت وکړ، پلچرخي کې یې ښه تالاشي کړو هېڅ یې هم راسره پیدا نه کړل، موټر نه په دربیم مکروریانو کې د شینو زاده کلینک سره ښکته شولو، ټیکسي موټر راته تیار ولاړ و، پکې سپاره شولو د میدان هوایي په لاره یې د تیمنیو پینځم سړک کې یو کورته وردننه کړو، ډله، ډله یې په هره سیمه کې موږ ته ځایونه جوړ کړي وو، ځکه که یوه ډله ونیول شي نوبله خوبه پاتې وي، سهاروختي پاڅېدو، چای مو ښه په مړه ګېډه وڅښه، ځانونه مو مسلح کړل او په هماغه ټکسي کې سپاره شولو، زه له دې ویرېدم چې په لاره کې مو تالاشي نه کړي، تر فروشګاه پورې چاراته ونه ویل چې په مخ دې څوسترګې دي، دې ته وایي دولت ! ! د مخابراتووزارت ترڅنګ له ټکسي نه ښکته شولو څادرونه مو له ځان نه چاپېره کړي وو، ښه ډاډه روان ووس، همدا چې د وزارت ورۀ ته نیژدې شولو، زماملګری بصیر وارخطا شو ماشینه یې په پیره دارانو وچلوله، همدې وخت کې وزارت ته ور دننه شولو، ملګرو ته مې وویل چې ملکي خلک که هرچا ووژل زه به هغه کس خامخا وژنم، موږ به کوښښ کاوه چې وزیر ووژنو، ملګرو مې زما خبره ومنله، نورپه وزارت کې سره تیت شولو، موږ لا د وزیر شعبه لټوله چې دولتي عسکر راورسېدل، سختې چغې پغې شروع شوې، مامورینو ته مې غږ کړ چې موږ له تاسو سره کار نه لرو، خو له شعبو نه د باندې مه راوځئ، خو چا زموږ خبرې ته چېرته کتل بس ګډوډي شروع شوه، څو عسکر وزارت ته دننه شول یوه شېبه مو له

هغوی سره جنګ وکړ، بصیر سخت ځای کې ایسار و، دواړو خواوو نه محاصر، شوی و دالېز نه د تېښتې لار هم نه وه، نور نه یم خبر چې بصیر ځان وویشته او که عسکرو، تقریباً ډېر وخت مو ډزې سره وکړې، دې کې درې واړه ملګري یو ځای ته راټول شولو ،او عسکر مو له وزارت نه وویستل مامې ملګرو ته وویل چې تاسو د بام له لارې ځانونه وباسئ زه ورته پاتې کېږم، خو هغوی راسره ونه منله، داود ویل چې ته او اجمل وتښتئ زه ورته پاتې کېږم، بلاخره همداسې مو وکړل، ځکه چې بله چاره نه وه او بله دا چې دوی کې یو هم په کابل ښار کې بلد نه و ،زه او اجمل چې کله بام ته وختو ګورم چې هیڅ لاره نشته، بېرته ښکته شولو، په منډه یوې شعبې ته ورننوتو ګورم چې ټول د مېزونو شاته پراته دي، دوه کسان مې ترې راپورته کړل، هغوی فکرکاوه چې وژنو یې په کراره مې ورته وویل چې موږ له تاسو سره خپلې جامې بدلوو، خو هغوی نه منله، هغه یو ته مې د پښو په منځ کې په لغته ورکړ، بې اختیاره یې چیغې کړې، او په منډه یې د شعبې په منځ کې راسره جامې بدلې کړې، ښې لوکسې دریشۍ وې، شعبې نه راووتو اوشعبه مې له باندې نه پسې بنده کړه ،داود ته مې ویل چې موږ ته لارصافه کړه، داود ښه وړاندې لاړ، موږهم ورسره مرسته وکړه، همدې کې ما او اجمل دوهم پوړ ته ښکته شولو، داود په دربیم پوړکې پاتې شو، ټوپکې مو دزینې لاندې کېښودې دیوې شعبې ورمې خلاص کړ، مامورینو ته مې ویل راځئ چې لاره صافه شوه، دې کې ټولو رامنډه کړه ما یوه میرمن له لاسه ونیوله او اجمل یو بوډامامور، دومره بوډا هم نه و خو سخت وېرېدلی و، ګورم چې دوهم منزل ته یې له دباندې خوانه دلرګیو زینه ایښې اومامورین ترې ښکته کوي.موږهم همدې ځای ته ځانونه برابرول، د عسکرو په مرسته ټول ښکته شولو ،خوما بیا هم هغه ښځه کلکه نیولې وه سختې دعاګانې وکړې، خوځینو مامورینو یو ډول راکتل او یا به ما داسې احساس کاو، سړک نه هاخوا ګورم چې ډلې ډلې ژورنالستان ولاړ دي چا سره غټې او چا سره وړې کامرې په لاسونو کې وې اوعکاسي یې کوله، نورما او اجمل یاالله کړل.

===

کله چې خبر شوم نو سمه کودتا شوې وه، خو د عا مو خلکو په وژلو سخت خپه شوم، کله چې زما له ژوندي راوتو نه مشران خبر شول، بې شمېره تلیفونونه راته راتلل، ډېر خو مې پکې نه پېژندل، خو خان لالا راته ویل چې د هر ملګري په خوله کې ستا نوم دی، خو زه به یو ډول د وجدان عذاب ځورولم، ځکه په ما کې اوس هغه پخوانی عاطفه، رحم او احساس نه و پاتې، ځان راته قاتل ښکارېده، کله به په خوب کې خلکو له ګرېوان نه نیولی وم، کله به په دوزخ کې وم، هغه شپه مې هېڅ کله نه هېرېږي، چې په خوب کې مې د قیامت ورځ وي، ټوله دنیا تپه تیاره وي، زه په منډه قران شریف ګورم چې آیا ټکي خوبې نه دي الوتي، کله مې چې قران کریم وکوت ګورم چې پاڼې یې تکې سپینې دي، له خولې مې سخته چغه ووته، ور سره ویښ شوم پوره یو سات مې زړه ځای ته نه راته، خو کله به مې چې ماشومان، میرمن، پلار، مور، خور رایاد شول، زړه به مې غوښتل چې هم ځان او هم هغه کسان چې په دې مردار دولت کې کار کوي، ټول له ځېرمه ووژنم، دا درد هغه څوک درک کولی شي چې انسان یې وژلی وي، ټول ژوند کې به ارامه ورځ او شپه ونه لري، ځکه موږ په خپل قران او دین ایمان لرو او زموږ په دین او قران کې وايي چې د یو کس بې ګناه وژل د ټولو انسانانو وژل دي، خو بیا زموږ مشرانو ویل چې دې وخت او شرایطو کې که د کفاروتر څنګ څو بې ګناه خلک هم ووژل شي پروا نه کوي، هغوی به شهیدان شي.

همدې ورځو کې مې مېرمن سترګو ته کېده، دا وخت ان کندهار ته عملیاتو لپاره تللی وم، ځکه چېرته چې به تکنیکي عملیات وو زه یې ورته لېږلم، له عملیاتو نه وروسته خپل مرکز یانې سپین غره ته راغلم، شل کسان مې له ځانه سره واخیستل او د شپې یوولس بجې خپل کلي ته راورسېدم، اوښي ته مې زنګ وواهه، ورته مې وویل چې د وره شا ته ولاړ یم، هغه په منډه راغی او دروازه یې خلاصه کړه، څه ملګري مې په حجره کې کېنول او څه د باندې پیرې ته ودرېدل، زه د ننه کورته لاړم، ټولو سره مې سترې مشې وکړه، د مېرمن پوښتنه مې وکړه، د خوانې سترګې مې له اوښکو ډکې شوې، پسې خسر اوښو ټولو په ژړا شروع وکړه، ما داسې فکر وکړ چې ګوندې مېرمن مې مړه شوې ده، دې کې مې خوانې له لاسه ونیولم

او خپلې خونې ته یې بوتلم، خونه کې لالټین لګېدلی و، ګورم چې مېرمن مې په کټ پورې تړل شوې، ویده ده، خوانې مې ویل چې ټوله ورځ خپل ماشومان غواړي، یو ډول حمله پرې راځي، هر ځای کې چې وي لوېږي، مخ، ویښته شکوي، زړه مې غوښتل چې چغې ووهم خو د سترګو اوښکې مې پټې نه شوې کړای، بې اختیاره اوښکې مې له سترګو روانې وې، د سلګو په اواز مې خسراواوښی له بلې خونې نه راغلل، خسر مې په غېږ کې ونیولم، نور مې طاقت ونه شو، له خولې مې داسې چغې ووتې چې میرمن مې ور سره په وارخطايي ویښه شوه، غوښتل یې چې له ځایه پورته شي، خو نه شوه پورته کېدای، ځکه چې کلکه تړل شوې وه، د کټ په بازو کېناستم، پړی مې خلاص که، ښه شېبه یې راته کتل نا څاپه یې له ګریوانه ونیولم. په چغو چغو یې خپل ماشومان غوښتل، خسر او خوانې مې کلکله کړې وه، د هغې له چغو ژړا او د ماشومانو له غوښتلو سره ټولو په ژړا شروع وکړه، همدې وخت کې بې هوښه شوه، نور مې حوصله ختمه شوې وه. په منډه له خونې ووتم، ښه شېبه مې وژړل، زړه مې یو څه سوړ شو، په رښتیا چې ژړا کله، کله انسان ته تسکین ورکوي او زړه ورسره سپکېږي، زه په دې تمه راغلی وم چې یو څو شپې دلته خپلې میرمنې سره تېرې کړم، کېدای شي زما په لیدو یې حالات یو څه ښه شي، خو زما لیدلو یې زاړه زخمونه بېرته تازه کړل، چې زه یې هم ډېر خپه کړم، خو د هغې حال مې چې ولید، د زغم وړ راته نه و، اوښي ته مې په قهر وویل چې تاخو به په تلیفون کې ویل چې له پخوانه یو څه ښه شوې؟

هغه په عاجزۍ وویل: نو ما به درته څه ویلي واي.

خسر مې راته وویل چې نه په افغانستان کې ډاکټر پاتې او نه هم په پاکستان کې، نه مو کوم ډاکټر پرایښی او نه هم کوم زیارت، ډاګټران وايي چې دا په زور خپګان اخته شوې ده.

- نو څه وخت پورې به داسې وي، ډاکټران وايي چې نه ښه کېږي؟

خوسر مې په نهیلي انداز وویل: ډاکټران وايي دا ناروغي یو څه وخت دوام کوي، خو که هندوستان ته یې بوځئ نو ژر به ښه شي.

زه دلته په دې تمه راغلم چې اعصاب مې یو څه ارام شي، مېرمن مې وګورم، ښه شوې به وي، خبرې به ورسره وکړم او خپل غمونه به ورسره وژاړم، خو خبر نه وم چې دا ځای هم راته دوزخ کېږي، میرمن مې په دې حال نه شوه لیدلی، هغې له مانه خپل ماشومان غوښتل، هغه ماشومان چې اوس یې هډوکي هم خاورې شوي وو.

اوس راسره د پیسو څه کمی نه و او نه مې د پیسو لپاره بېل او کلنګ واهه، اوس مې د سر په بیه ګټلې ځکه خو ډېرې وې، ما له ځان سره پینځه لکه کلدارې د مېرمنې د دوا دارو لپاره راوړې وې، کنه پیسې راسره ډېرې وې؛ خو په کرمې کې مې له یو ملګري سره امانت ایښې وې، حجرې ته لاړم ملګرو ته مې وویل چې زما پیسې پکار دي، نه پوهېږم چې پینځلس کسان وو او که شپاړس، ځوتنه چې د باندې ولاړ وو هغوی ته مې څه ونه ویل ځکه چې دولس لکه له دوی سره برابرې شوې، دوه لکه مې بېرته ورکړې، لس مې ترې واخیستې، خسر ته مې ورکړې، ما وې که نورې پیسې دې پکار وې زنګ راته ووهه، خدای په اماني مو سره وکړه ، مخ په غره روان شولو او هغه ځای نه کرمې ته لاړم.

ډېره موده په کرمې کې پاتې شوم، بیا څه وخت وروسته کوټې ته له څو نورو مشرانو سره لاړم شاوخوا دوه میاشتې هلته پاتې شولو، هغه ځای نه میرام شا ته لاړو، میرام شا کې مو همدا اوله شپه وه چې امریکایي بې پیلوټه الوتکو زموږ په کلا بمونه وغورځول، په اول بم ټول راویښ شولو دوهم سره بیا نه یم خبر شوی.

داچې په موږ څومره موده تېره شوې وه نه وم پوه، چې لږ لږ بیدار شوم، پوزې کې مې پیپ تېر شوی و، خلک مې لیدل چې ښکته پورته ګرځي راګرځي خو خبرې یې راته سمې نه ښکارېدې، زړه مې غوښتل چې خبرې وکړم ، هر څومره کوښښ مې چې وکړ ژبه مې نه چلېده، ټول وجود مې داسې و لکه زما چې نه وي، سترګې راباندې درنې وې، کله به په هوښ وم او کله به بې هوښه، ملګري به راته راتلل، خبرې به یې راسره کولې، میوې یې راوړې، خو زه داسې وم لکه بت، ټول وجود کې مې یوازې سترګې زما په واک وې چې کله، کله به مې ملګروته پرې کتل، بس کله په هوښ او کله بې هوښ

وخت تېرېده، یو وخت داسې هم راغی چې خبرې مې وکړې او کلاره په خپلو پښو وګرځېدم، خو دا هرڅه په کم وخت کې ونه شول، له ډېرې مودې وروسته پرته له لرګیو وګرځېدم، د ژوندي پاتې کېدو هیله مې نه وه، خو خدای پاک یې چې ونه غواړي هیڅ قدرت څوک نه شي وژلی، په هغه بمبارۍ کې یو زه او یو تن بل ژوندي پاتې وو، نورڅلورویشت کسان د خان لالا په ګډون ټول وژل شوي وو، خو زه داسې ټپي شوی وم چې ان تریوکال پورې پخواني حال ته رانه غلم، ځکه پلی مزل مې نه شو کولی، له جګ ځای نه مې ټوپ نه شو اچولی، خو پخوا تر ټپي کېدو داسې وم لکه پړانګ، که څه هم چې ډېره موده له نظامي دندې لرې پاتې شوی وم او عمر مې پوخ شوی و، خو په لږ وخت کې مې ځان بېرته جوړکه.

اوس چې مې ځان ته کتل ډېر وخت ته مې اړتیا درلوده، ځکه زموږ لویه ستونزه دا وه چې ټپیان مو روغتونونو ته نه شو وړای، ځکه د پاکستان حکومت څو واره زموږ ناروغان له روغتون نه زندانونو ته بیولي وو.

زما د ناروغۍ په دوران کې د افغانستان د ولسمشرۍ انتخابات هم وشول، خو زموږ خبرې او روغه جوړه لا نه وه شوې، دقیق مې یاد ته نه راځي چې زما د ناروغۍ به څومره موده کېده، خو کله چې زه د وروستیو ماعیناتو لپاره کوټې ته لاړم، له نیکه مرغه معاینات مې ټول مثبت راووتل، هغه اندېښنې چې ما د ځان په هکله کولې ټولې غلطې وې، ما به ویل چې ښه پوخ عیبي شوم، ډاکټرانو راته وویل چې زه باید ورزش وکړم، چې وجود مې وغوړېږي، ما هم ناراستي ونه کړه، په هماغه ورځ مې د (باډي بیلډنګ) په کلپ کې ځان داخل کړ، پوره دوه میاشتې مې په کوټه کې تېرې کړې، هلته هم زموږ بلا ډېر مرکزونه وو، چې په هر مرکز کې زما ډېر قدر کېده، په همدې شپو ورځو کې پوه شوم چې نوی ولسمشر نه غواړي چې له موږ سره روغه جوړه وکړي، زموږ مشران سخت په قهر وو، ځکه خو یې خپلو بریدونو ته زور ورکړی و او له بلې خوا زموږ مشرانو په داسې پلان باندې خبرې کولې چې افغان ولسمشر په یو ډول نه یو ډول له مخې لرې کړي، فیصله په دې وشوه چې ولسمشر باید ووژل شي ! ځکه، سره له دې چې موږ سره یې د خبرو مخالفت کاو، د افغانستان ټولو پښتنو ته یې د ترهګر په سترګه کتل ،

ولسمشر ما وژلی ارش ننګیال

چې په دې پښتنو کې ریښتونی ترهګر هم لکه زما دوی جوړ کړی و، د هغې وخت سیاسي شننونکو به ویل چې دوی پخپله غواړي چې عکس العملونه راوپاروي او خپل دښمن غښتلی وښيي، چې تر ډېره په سیمه کې پاتې شي او د رقیبو هېوادونو په منځ کې خپلې ګټې خوندي کړي، ځینو پخوانیو ډلو، ګوندونو او نورو بهرنیو هېوادونو هم لاسوهنې کولې، دوی چې زمونږ ټولو وژل غوښتل او په خپل کور کې یې له مونږ سره جګړه او په مونږ تېری کاوه، ددې حقیقت نه نه وو خبر چې دوی باید څومره انسانان ووژني، دوی چې څومره خلک وژل د دوی دښمنان لا زیاتېدل، په دومره تعداد کې خلک وژل خو د قتل عام په مانا راځي، دا ولسمشر هم د غربیانو لخوا راستول شوی او ددوی ایجنټ و، چې د همدوی د ګټو لپاره یې کارکاوه، هغه ټول پښتانه القاعده او طالبان ګڼل، د دولت دا ډول سلوک پخپله زمونږ لیکې مضبوطې کړې او د جنګسالارانو او ورانکارو نه جوړ دولت ورځ تر بلې بدنامېده؛ پخوا داسې پرېکړه شوې وه، چې په واک کې به زمونږ پوره ونډه وي او زمونږ څه نور شرطونه یې هم منلي وو، لکه د بهرنیانو د وتلو مهال وېش او داسې نور، خو دې ولسمشر هر څه له منځه یوړل.

په هر صورت، دا چې دوی څه ډول پرېکړې ته ورسېدل زه ترې خبر نه وم، بس د مشرانو پرېکړه زمونږ پرېکړه وه، زه او زمونږ درې مشران کرمې ایجنسۍ ته لاړو، ملګري مې په لیدو سخت خوشاله شول، میلمستیاوې راته جوړې شوې، پسونه راته حلال شول، باندارونه مو سره وکړل، خو زمونږ د خوښۍ شېبې به ډېرې لږې وې، هره ورځ به د یو یا هم ډېرو ملګرو د وژلو خواشینوونکي خبرونه راتلل، زما چې څنګه نېږدې خپلوان ووژل شول، همداسې مې یو یو نېږدې ملګری هم له لاسه ورکړی دی، ما به هم هر مازدیګر تر ماښامه له ځان سره لکه لېونی ګوتې شمارلې، چې یو ډول روحي ستونزه یې راته پیدا کړې وه، په ډېره وړه خبره به هم ډېره غوسه راتله.

یوه ورځ زه او منصور چې تازه له هلمند نه راغلی و ،زما د خوښې ځای په شنه غره کې سره ناست وو، چې ما ته له مرکز نه زنګ راغی، په بیړه کلي ته ښکته شولو، مرکز ته چې دننه شوم، دلاور راته وویل، چې د غونډې خونې ته لاړ شم، کله چې خونې ته ننوتلم ګورم، چې زمونږ لس دولس مشران سره ناست دي او د کسانو نومونه لیکي، ډاکټر مولوي صیب راته وویل، چې مونږ تا ته یوه له خطره ډکه وظیفه درسپارو، پلان جوړ دی یو څه کسان یې هم انتخاب کړي وو، ویل یې چې نور کسان ته په خپله انتخاب کړه، ځکه له مونږ نه تا ته ښه مالوم دي چې څوک د کار سړی دی ! ! دا یې هم وویل، چې د اړتیا په وخت کې مناسب تغیرات په پلان کې راوستلی شم، ډاکټرمولوي صیب ویل چې زمونږ هدف د ولسمشر وژل دي، نور ته په خپله پوهېږې، خو چې څوک درنه ژوندی ونه نیسي او نه هم څوک سهوه او خطا وکړئ، ویل یې چې د اړتیا وړ هر څه ته مو چې ضرورت وي، په ننګرهار کې تاسو ته اماده کېږي او هره شېبه له مرکز سره په تماس کې اوسئ، نور یې راته وویل چې ته ځه او خپل ګروپ جوړ کړه، دا پلان به تاسو سره یو راز وي، هیڅوک حق نه لري چې بل کس خبر کړي، که هغه هرڅوک وي.

په همدې ورځ مې خپل پینځه کسیزه ګروپ اماده که، چې یو پکې منصور هم و، ټول مې د غونډې ځای ته راوستل ډاکټر مولوي صیب هلکانو ته ویل چې توریالی مو د ګروپ مشري په غاړه لري، تاسو یې د هرې خبرې اطاعت وکړئ او که هرچا نا فرماني وکړه د مرګ سزا لري، د ټولو پر وړاندې یې قسمونه راکړل، دُعا مو وکړه او له کلا نه ووتو، سبا سهار مو ږیره، برېت او ویښتان جوړ کړل پکولونه او لنګۍ مو لرې کړې او مخ په ننګرهار مو حرکت وکړ.

مونږ خبر و چې ولسمشر له نورو چارواکو سره ننګرهار ولایت ته راځي، او په سراج العمارت کې به یوې لویې غونډې ته وینا کوي.

مونږ په قصبه کې یو کور درلود چې زمونږ مرکز و، زمونږ ملګري پکې اوسېدل چې زمونږ دې ملګرو به مونږ ته دلته د خوراک او اوسېدو ښه بندوبست کاوه، زه او منصور په سپینه کورولا کې سپاره شو، د سراج العمارت تر څنګ د سپین غر هوټل په دویم منزل کې مو د لسو ورځو لپاره دوه اطاقه په کرایه کړل، د سپین غر له بام نه د سراج العمارت بڼ لږه سیمه ښکارېده، خو د احتیاط لپاره مې د حاجي قدیر د هوټل بام هم په نظر کې ونیو، که له هرځای نه ښه په ننښه کېدۀ، هماغه ځای نه یې ولو، خو لا مې د حاجي قدیر هوټل کې ځای نه و یقیني کړی، یو کس مو باید په غونډه کې هم

وای چې موږ ته یې کوردینات راکړي وای، په سراج العمارت کې ډېرې ونې دي، چې د سپین هوټل خوانه او د حاجي قدیر هوټل خوانه یې زمونږ یو څه مزاحمت کاوه، خو بل داسې ځای نه و چې موږ ترې برید کړی وای، زما ځای (سپین غر هوټل) یو څه په امن کې و او د تېښتې لار یې هم درلوده، خو د حاجي قدیر هوټل ډېر رسوا ځای کې و، نه بام ته د پورته کېدو لاره وه او نه هم د کوزېدو، خو فیصله مو په دې وکړه چې هر ډول کېږي باید یو کس په دې هوټل کې د ګارسون به توګه ومنل شي، جلال مو ورته ولېږه خو بېرته خواشینی راغی، سخت په قهر و، کنځلې یې ورته کولې، ګواښونه یې کول چې اول هغه کس وژنم، ملګرو پرې سختې ملنډې ووهلې چې ته خو ان د ګارسونۍ لیاقت هم نه لرې ځکه خو یې ونه نیولې، دې کې مې مرکز ته خبر ورکه او خپله ستونزه مې ورته وویله، هاخوا نه خبر راغی چې یو بل کس ورته ولېږم، همداسې مو وکړل، (نورسید) مو ورته ولېږه، داځل جلال ته وخت په لاس ورغی دومره ملنډې یې پرې ووهلې چې ټول له خندا ورته شنه وو، هلته به پرې څه څه کارونه وکړي، د لوښو وینځل، د میزونو پاکول، دالوګانو او پیازو سپینول، ځکه دغونډې جوړېدو ته شپږ ورځې پاتې وې او دا شپږ ورځې به هغه د ګارسون دنده ترسره کوله، په رښتیا چې همداسې وشول، ماسخوتن به غوړې جامې کورته راننوت، څو چې به ویده کېده هلکانو به پرې ملنډې وهلې.

غونډې ته یوه رځ پاتې وه، (نور سید) ته مې وویل چې ټوپک په څه ډول هوټل ته وړو، کوم ځای دې ورته انتخاب کړی؟ دې کې له خنداشین شو، وې که څو ورځې نور هم دلته پاتې شم، نو د هوټل منیجر به شم، ټول مې په ځان رامات کړي، نور سید ویل د بام په سر د اوبو یوه غټه (ډیګۍ) ده، ځنګ کې یې یو غټ جنراتور ته څېره جوړه کړې، همدا ځای زما انتخاب دی، ما ورته وې چې نور په خپله ښه پوهېږې ځکه چې اوس نو د هوټل په هره کوټه کې بلد یې.

نه یم خبرچې نورسید به څه ډول ټوپک هوټل ته وړی وي؛ ما خپل ټوپک د موټر شاته سیټ لاندې کېښود او سپین غر هوټل ته مې یوړ، دا نو هغه ورځ ده چې په سبا یې غونډه ده، څوورځې وړاندې د باغ امنیت نیول شوی و، خو موږ ته بې تفاوته وه.

جلال آباد هسې هم د امن په کور مشهوردی، دلته به د طالبانو او یا هم ځان مرګي وېره له خلکو او دولت سره نه وه، زه د شپې په هوټل کې پاتې شوم او هغوی ټول په کورکې وو، جلال ته مې دنده ورکړه چې له غونډې د باندې له یو موټر سره د پوهنتون روغتون سره ودرېږي، او د اړتیا په وخت کې به له موږ سره مرسته کوي او هر یو دې دلته ځان را رسوي، نورسید د حاجي قدیر هوټل ونیو، منصور په مرکز کې مخابرې ته پاتې شو چې موږ ټول له یو بل سره په تماس کې وساتي، د ټولو په غوږونو کې باید ګوشکۍ وای، او یعقوب ته مې په غونډه کې دنده ورو سپارله چې له هغه ځایه موږ ته مالومات راکړي.

د سهار په نهه نیمو بجو غونډه پیل شوه، زښت ډېر خلک ورته راغلي وو، مشران دننه په څوکیو او کوچونو ناست وو او عام خلک بېچاره ګان له باغ بهر د پنجرو شاته لکه بندیان ولاړ وو او د غونډې سټېج ته یې سرونه پورته پورته کول، د ننګرهار ټول دولتي چارواکي په غونډه کې ناست وو، یعقوب لا وخته غونډې ته ننوتی و، هغه نیم ننګرهار سره بلدتیا درلوده، ډېر وخت یې په همدې ښار کې تېر کړی و، هغه ویل چې ورور یانې ولسمشر په الوتکه کې ننګرهار ته رارسېدلی دی، لکه چې نیژدې دی، ما په نورسید غږ که.

-نورسید ه بیدار شه

هغه ویل: زه هوټل کې ناست یم، کله چې راغی نو بیا به ځان ورک کم او پورته به د هوټل بام ته وخېژم، پینځه واړه امادہ وو، لږه شېبه وروسته نورسید غږ که چې ورورله موټرو سره د هوټل له مخې نه تېر شو، لکه چې په لویې دروازې باغ ته دننه کېږي یانې په جنوبي دروازې، چې عمومي سړک خوا ته ده، ماله ټوپک او یوې کمبلې سره ځان بام ته ورساوه، نورسید ویل چې زه بام ته لاړم

دې کې یعقوب غږ که: ورور غونډې ته راورسېد.

زه په بام پړمخې څملاستم او په ځان مې هغه کمپله خوره کړه، چې چا تـه ښکاره نه شم، په پروت د بام څوکې ته لاړم، د ټوپک په دوربين کې مې کتـل خو څوک راته نه ښکارېدل

په يعقوب مې غږ کړ: ماته نه ښکاري.

هغه ځای نه (نور سيد) په قار غږ کړ: تورنه ! ته ملنډې وهې، دې ځای نه هيڅ شی هم نه ښکاري.

غونډه د مانۍ مخ تـه جوړه شوې او د نـور سيد زړه و چې د حـاجي قـدير هوټل نه يې ووينې.

په قهر مې ورته وويل: ديوانه ! ستا يې په دې ځای څه کار دی، هغـه لـه غونډې وروسته ستا خوا تـه درځي او لـه هغې دروازې نـه د ولايت قصر تـه ورځي، دا څو وم وار دی چې درته يې وايم که ما نه ختا شو نو ستا خواتـه خو درځي، ته دوهم يې اول بايد ماته ښکاره شي او دادی اوس زه مخامخ سټيج او شاوخوا فضا يې ښه وينم.

پوه شو چې زه په قهر يم په کراره يې وويل: ښه ښه ، سمه ده سمه ده .

هاخوانه منصور پرې غږ که: ديوانه اوس غلی شه.

يعقوب غږ کړ: که چېرې ورور سټېج ته پورته شي نو زه فکر کوم چې تاتـه به ښکاره شي، که څنګه؟

- هو سټيج راته لږ څه ښه ښکاري خو سمه نه.

غونډه روانه وه، هر کس چې به پورته شو خپل صفت به يې کاو ، يا به يې د ولسمشر صفتونه کول او يا به يې خپلې ستونزې ويلې، ساعت تـه مې چې کتل نو يوولس بجې وې.

دې کې منصور او نورسيد سره و نښتل، نورسيد ويـل چې زمـا خو دلتـه خوب راغي، هخوا نه منصور ورته کنځا شروع کړې.

دې وخت کې د ننګرهـار والـي لـه خبـرو خـلاص شـو او نطـاق ولسمشـر سټيج ته راوغوښت، ټول ناست خلک ورسره پورته شول.

يعقوب غږ کړ: ورور سټيج ته روان دی، دادی نژدې شو ،

ماځان راجوړ اوه، چې يعقوب غږ که

- تورنه ! غږ يې اورې؟

- هو يـو اړخ يې راتـه، لږ ښکاري خو زمـا مـخ تـه ډېر کسـان ولاړ دي، دا څوک دي؟

- يو نطاق دی، هغه نور به څوک وي...لکه چې باډيګاردان يې دي.

داسې قهر راغی چې څه ووايم، کله مې زړه غوښتل چې اول له همدوی نه خرپ تېر کم، بيا به مې ويل که ما نه ختا شي نورسيد خو شته.

ټول ددې په تمه وو چې اوس به د ولسمشر په لور سرې مرمۍ ووربېږي او غونډه به ګډه وډه شي، ټول چپ شـول، زه يو څه ووبرېدم، مـا فکـر وکړ کـه زمونږ اړيکه سره پرې شوه ، په قهر مې غږ که:

- مړه شوئ ! ! ولې غږ نه کوئ؟

يعقوب غږ کړ: څه ووايم دله ګان ترې چاپېره ولاړ دي.

ما ورته په ځواب کې وويل، چې زه اول د مخې کس ولم بيا ولسمشر.

هاخوانه ديوانـه غـږ کـه: هـو ، ويـې ولـه، هغـه بـه درتـه هلتـه ولاړ وي، چې تورن صيب مې وولي.

دې خبرې سره ټول په خندا شول.

پسې جلال غږ که: تـورن صيب دا لېـونی درتـه رښـتيا وايـي، لږه ګـوزاره کوه، مـوږ لا پـه همدې مشـورو کـې وو ، چې ولسمشـر د عـادت خلاف ژر لـه سټيج نه ښکته شو.

نور مې زړه طاقت نه کاوه، ما وې وچاودلم، ځکه دا زما ناکامي کېده.

دې کې يعقوب په وارخطا يی غږکړ:

-(نور سيده) ! تا خواته دروان دی.

نورسيد باندمې نارې کړې

- نورسيده ! اماده يې؟ درته ښکاري؟

-کله ښکاري، کله نه ښکاري.

- دا څه د لېوانيانو خبرې کوې؟

- مخ ته مې د نارنجو ونې دي، که مخکې لاړ شم، عسکر مې وينې، خو يو کار خامخا کوم.

دې وخت کې له ځايه پورته شوم، غوښـتل مې ورتـه ووايـم چې پورتـه نـه شې، چې پوليس شاوخوا ولاړ دي، کېدای شي ودې وينې.

غږیږ کړ:

- څوک بام ته راپورته کېږي، زه نور صبر نشم کولی، اوس یې باید وولم.

چې ناڅاپه ډزې شوې، پسې د خلکو چغې پورته شوې، ډزې ډېرې شوې.

یعقوب ویل: دېوانه ډزې وکړې

ما په دېوانه غږ که: مه مه مه کوه

همدې سره ډزې په ګوشکیو کې ډېرې نژدې راغلې.

دې وخت کې یعقوب غږ که:

- نورسید یې وویشت؟

همدې خبرې سره مې غوږ ته د ځګېرویو اواز راغی، خو ډېر ژر غلی شو..ملګرو ته مې ویل، چې ځانونه ځای ته ورسوئ او بې اختیاره مې له سترګو اوښکې رارواني شوې، د هوټل په اطاق کې پرېوتم، دومره مې وژړل چې نور ستړی شوم، نیم ساعت به مې دلته تېر شوی و، چې تلیفون مې وشرنګېد، ګورم چې منصوردی، ویل یې چې دېوانه خو کار کړی، ولسمشر یې ویشتی دا چې روغ دی او که مړ، مالومه لا نه ده، له دې خبرې سره د نورسید غم لږ کم شو، ماوې که د ولسمشر په مرګ په موږ کې یو یا دوه هم مړه شي کومه خبره نه ده، خو چې بې ځایه راکې څوک مړ نه شي، ټوپک مې خلاص که، په موټر کې مې ځای په ځای که، نور په موټر کې خپل ځای ته روان شوم، کله چې ورسېدم ګورم چې درې ما سره راغلي ملګري او دوه ځایي ملګري په خونه کې ناست دي او ژاړي، دېوانه زموږ د ډلې مالګه او مرچ و، هغه په ټولو ګران و، ما هم ځان ټینګ نه شو کړای، هر یو په وار غاړه کې رالوېده او ژړل یې، یعقوب نه مې د کیسې پو ښتنه وکړه، هغه وویل، ولسمشرد خلکو په منځه کې روان و، د لارې شاوخوا ته کتار وني ولاړې دي، کله چې وني خلاصېږي د باغ تر دروازې پورې تقریباً پنځوس متره کې وني نشته، کله چې ولسمشر همدې ځای ته ورسېد، نورسید یو وار په بام ودرېد او ډزې یې شروع کړې، سمد سې ورباندې له شاوخوانه زربې شروع شوې، همدې وخت کې یې دوه، درې نورې ډزې هم وکړې او همالته ولوېده، ولسمشر مې ولید چې په ځمکه پروت و، والي او څو نورو کسان ورنه تاو شول، زما ډېر یقین راځي چې ولسمشر ولګید، بیا نو سیمه محاصره شوه او خلک ټول سره خواره شول، بس خپل لیونتوب یې وکه.

زه د یعقوب په خبرو کې ورولوېدم: هغه لېونی هم مجبور و، ما واورېدل چې ویل یې څوک بام ته راخیږي، چې د پښو اواز یې اورم، کېدای شي کوم پولیس بام ته ورختلی وي.

یعقوب ځواب راکړ: هغه ویل چې په دې ورځ په هوټل کې یو زه او یو بل ملګری را سره دی.

ما یې په ځواب کې وویل: نو بیا خو خامخا پولیس بام ته ور ختلی دی.

بیا مې ډاکټر مولوي ته زنګ واوهه، همدا چې زموږ د ناکامۍ مې ورته وویل، سړی په قهر شو

- تورزنه تاخو غورې کولې چې پلان سل په سلو کې کامیاب جوړ شوی دی، تا باید ځان وژلی وای، ته له هغو ځوانانونه چې ځان پورې بم تړې څه زیات یې، تاسې باید دلته د خپل عمل ځواب ووایئ.

له دې سره یې تیلیفون بند که، د ډاکټر مولوي خبرو مې په غوږونو کې ازانګې کولې، ځان راته ډېر وړوکی او ناتوانه ښکاره شو، کله مې چې د ډاکټر صیب خبره ملګرو ته وکړه هغوی هم ډېر خپه شول، د تګ تابیا مو ونیوله، خو کله مې چې د جلال اباد وضعه کتله سختې تالاشي ګانې روانې وې، ما مناسبه نه ګڼله چې تر دوو درېوو ورځو دې له کوره ووځو.

کله چې د راډیوله لارې خبر شو نو ولسمشر په ښې لاس ټپي شوی او یو وزیر یې وژل شوی و، دا نو داسې پېښه وه، چې ټوله نړۍ یې وخوځوله، په هرې راډیو او په هر تلویزیون کې ددې پېښې په هکله بحث کېده.

په هر صورت، له هغې پېښې نه درې ورځې وروسته ماښام مو په سمه لاره کلي یانې، شېرزادو ولسوالۍ ته حرکت وکړ. له ټپي کېدو نه راپه دېخوا چې په کوټه کې مې اخیري معاینات وکړل، له کور نه، نه وم خبر، اوس نو کلي ته روان وم، چې د خپلې مېرمنې خبر واخلم او پوه شم چې په هندوستان کې یې تداوي شوې او کنه، ماښام چې مو حرکت وکړ، شاوخوا نهه بجې به وې چې کلي ته ورسېدو، ملګري مې په حجره کې کېنول او زه کور ته دننه شوم، زما په لیدو خواښې خسر مې ډېر خوشاله شول، هغوی فکر کاو چې

ګونډې زه وژل شوی يم، ځکه ډېره موده يې زما په هکله کوم خبر نه درلود، مېرمن يې چې راته هند ته وړې وه، دارو دوا يې ورکړې وه، ډاکټرانو ورته ويلي وو چې دوا ورته په خپل وخت ورکوئ، ځينې درمل يې بايد د څو کلونو لپاره خوړلي وای، خو، خوابښې مې يو څه خوشاله وه، ويل چې له پخوا نه لږه ښه شوې ده، کله کله رکه روغه شي، ستا نوم اخلي او کله د ماشومانو، خو همدا چې ماشومان ونه ويني نو بېرته بې هوښه کېږي او يو ډول چپې پرې راځي، ځان وهي، خپل ويښته شکوي، خو ډاکټرانو ويلي وو چې ښه کېدو ته يې ډېر وخت ته اړتيا شته.

چای او ډوډۍ مو وخوړل، زما زړه و چې د غرونو له لارې خپل مرکز يانې کرمې ته لاړ شو، خو ملګري مې چندانې روغ نه وو، دوه ورځې کېدې چې د جلال معده خرابه شوې وه، موږ ويلې ګونډې ښه به شي، خو دلته يې ناروغي لاپسې ډېره شوه، ملا اذان مو جلال اباد ته حرکت وکړ، هلته مو په ډاکټرانو باندې معاينه وکړه، پای کې مالومه شوه چې اميب لري، په دې ورځ موټګ ونه شو، بېرته پخوانۍ ځای قصبې ته لاړو، په همدې شپه له مرکز نه راته د ډاکټرصيب زنګ راغی، ويل يې چې بس نور راستانه شئ، په سبا سهار د تورخم په لار روان شو، همدا چې کارخانو ته ورسېدو، پوليسانو و نيولو، له واره يې جلال ته وويل: -څنګه يې پوډري؟

دې خبرې سره موږ ټول په خندا شو، يو وار پوليس په قهر شو او په کنځلو يې شروع وکړه، کله خو مې زړه ويل چې همدلته يې را چپه کړم، خو بيا مې حوصله وکړه، لکه چا چې ورته ويلي، همدا يې ويل چې تاسو دماکو ته راغلي يئ، په تانه کې به سره ګورو مخکې شئ، دې کې منصور ورته په خندا وويل:- مږه هېڅ خبره نشته، هسې دې پيسو ته چل جوړ کړی.

دې خبرې سره پوليس نور هم په غوسه شو، دې کې يعقوب ورته په اوږو لاس واچوو له موږ نه يې لرې بوته، هلته يې ورته څو روپۍ ورکړې، بس نور نو بيا هيڅ خبره نه وه، بيا ان ترميرام شا پورې چا راته څه ونه ويل.

===

کله چې مرکز ته ورسيدو، په موږ کې يو هم زړه نه ښه کاوه چې مشرانو ته ځان ورښکاره کړي، په يو چل مې له ځان سره د ډاکټر صيب خوا ته بوتلل،

ډاکټر صيب او نور مشران څنګه چې موږ فکر کاو هماغسې په قهر وو، خو کله چې له ټولې کيسې نه خبر شول، يو څه په کراره شول، ما ترې يو چانس بل هم وغوښت، او ورته مې وويل چې زمونږ دغه پلان هم څو فيصده کامياب دی، د يو ناکام پلان په کتار کې يې نه شو ودرولی، دا څو ورځې ټول مطبوعات په همدې خبره لګيادي، هغوی هم دغه حقيقت درک کړی و، او زما خبرو يې لا ماغزه ور خلاص کړل، ما ورته وويل چې که تاسې يو ځل بيا ځان تيار کړئ او يوه بله موقع هم په لاس راکړئ، زه کولای شم چې ولسمشر ووژنم او خپل منزل ته ورسېږو.

ډاکټر صيب غوښتل چې زما توجه راواړوي او دا مسئوليت بيا هم ماته وسپاري

- ستا مسؤليت يواځې او يواځې د ولسمشر وژل دي، ته له دې وروسته نورو کارونو سره کار نه لرې، پلان او عملي کول يې دواړه ستا کار دی، چې مسئوليت يې هم يواځې ستا په غاړه دی، ته بايد داسې پلان جوړ کړې چې پلي کېدل يې حتمي وي، مونږ هم درسره پوره مرسته کوو، خو ستا خپله ډله بايد تياره وي، ته دا کار ځکه خامخا تر سره کولی شې چې ته په کابل کې تر نورو ښه بلد يې، رسم رواجونه، دولتي ادارې، دولتي مراسم؛ هر څه تاته مالوم دي، خو دا به ستا لپاره وروستی چانس وي، که تا ونه شو کړای ته په دې ميدان کې ناکام شوې ! بيا به ستا هغه محبوبيت په خلکو کې ورک شي او د يو بې ايمانه کس په نوم به دې خلک وپېژني، خو موږ ټول په دې پوهېږو چې ته دا کار تر هر چا ښه کولی شې، دا يې هم وويل چې ته پلان جوړکه بيا به په ګډه پرې خبرې وکړو، خو داسې پلان چې سل په سلو کې بريالی وي. ما هم هر څه ورسره ومنل.

دلته زما يو عرب ملګری و چې موږ ته به يې بمونه او دا ډول نور وسايل جوړول، په دې کارونو کې يې دومره مهارت درلود، موږ به ورته د فيصل په نامه غږ کاوه، ډېر خوش اخلاقه هلک و، ده او ملګرو ته يې په يوې لويې زېر زمينې کې کارخانه جوړه کړې وه، داسې زېرزميني وه، چې د بې پيلوټه الوتکو بمونو پرې څه تاثيرنه کاو، څو ورځې د فيصل خواته د پلان د جوړولو لپاره ورغلم، د هغه په مشوره مې داسې پلان جوړکه چې نوي

فیصده بریالی و ، فیصل ژمنه وکړه چې زه درسره مرسته کوم، کله چې مې پلان جوړ شو ، ډاکټر صیب ته ورغلم، ورته مې وویل چې زما پلان جوړ دی، غواړم چې درته تشریح یې کړم، ډاکټر صیب وویل چې نه ددې لپاره باید مجلس جوړ شي او د ټولو مشورې پرې واخلو چې مسؤلیت په ما وتا رانه شي، همداسې یې وکړل، څو ورځې وروروسته یې مجلس جوړ کړه، ما له ځان سره فیصل هم راوست، مجلس کې ټول ټال یوولس کسان وو ، ما خپل ټول پلان داسې ورته تشریح که:

-زه باید د کابل په راډیو تلویزیون کې وظیفه واخلم، داسې وظیفه چې یو څه صلاحیت هم ولري چې یو یا دوه ملګري په تخنیکي برخه کې هلته له ځان سره مقرر کړم، زه او زما ملګري باید یو څه وخت د راډیو او تلویزیون د تخنیک په برخه کې (ټرین) شي، ځکه چې کله دولتي جشنونه او مراسم جوړېږي نو ملي راډیو تلویزیون یې تخنیکي کارونه لکه ژوندي نشرات ،کامره، مایک، لوډسپیکر او داسې نور کارونه کوي،.دا مې هم یاده کړه چې فیصل راته داسې ریموټي واړه بمونه جوړوي، چې په مایکونو کې ځای شي، دا بمونه هغه کس ډېر ښه وژلی شي چې مایک ته مخامخ ولاړ وي، یانې د بچېدو امکان یې نشته،کله چې ولسمشرخبروته پورته شي نو همدې وخت کې به بم ته انفجار ورکول کیږي، ریموټ باید د مبایل په شکل جوړ شي چې دا هم فیصل را سره منلې او تر ټولو مهمه یې دا چې په دې ډول چاودنې کې یوائې یو یا دوه کسان وژل کېږي.

دې کې د خبرو وار رانه فیصل واخیست او بم په هکله یې مالومات ورکړل.

چې که چېرې د بم په یو متر کې څوک ولاړ وي نو کېدای شي چې ووژل شي، خو لرې خلکو ته زیان نه رسوي، زموږ له خبرو وروروسته ډېر بحث وشو ،چې ما او فیصل ورته ځوابونه ورکول، بلاخره پلان په همدې ډول ومنل شو ، خود ځینو نیوکه دا وه چې تر جشن پورې خو ډېر وخت پاتې دی، باید دا کار ژر تر ژره تر سره شي، خو ډاکټر صیب او ځینو نورو بیا ددې پلان حمایت وکړ، هغوی ویل داسمه ده چې ډېر وخت به ونیسي خو په دې ټول

سره باور لرو چې ولسمشر به خامخا وژل کېږي ، دا له هغه پلان نه چې ژرتر سره شي او د ولسمشر د وژلو امکان پکې نه وي ، ډېر ښه او منطقي دی.

پای کې زموږ پلان ومنل شو ، ډاکټر صیب په فیصل تاکید وکه چې هرڅه راته چمتو کړي، دا یې هم وویل هر څه مو چې جوړ کړل یو ځل یې باید همدلته امتحان کړو ترڅو ښه ډاډه شو ، ما ډاکټر صیب ته دا هم وویل چې په راډیو تلویزیون کې زما د مقررۍ کار هم په دوی دی، چې دا یې هم راسره ومنله او مجلس پای ته ورسېده.

کله مې چې له ځان سره فکر وکه، ماته او ملګروته مې پکار و چې د راډیو او تلویزیون د نشراتو ، تخنیک او د خپرونو په هکله یو څه مالومات زده کړو ، کله مې چې ډاکټر صیب سره دا خبره شریکه کړه،هغه وویل چې له هغو دوو نورو کسانو سره پېښور ته لاړ شئ، هلته به تاسو ته هرڅه تیار شي او دا یې هم وویل چې مالي نه پیسې واخلم بیا لاړ شم.

دوه ورځې وروروسته ما ، جمال او یعقوب د پېښور په لورحرکت وکړ ، پېښور کې ټاکلي ځای ته لاړو ، هغه ځای نه یو کس راسره مل شو او په ارباب روډ کې یې یوې ښایسته بنګلې ته بوتلو ، چې پرته له یو اشپز او یو تن پیردار نه نور څوک پکې نه وو ، دا زموږ د اوسېدو ځای و ، موږ ته یې دا هم وویل چې له (ایتوار) نه وروروسته ورکشاپ پیلېږي، کله مې چې ځان په هنداره کې ولید سم دم کلیوال سړی وم، دا راته ښه ښکاره نه شو چې په دې حال دې په صنف کې کېنم، په سبا زه او ملګري مې ښار ته لاړو ، ما او جمال خپل وېښته او ږیره جوړ کړل، یعقوب نه غوښتل چې ږیره کمه کړي، خو هغه د چا خبره په وچ زور مو پرې پټې کړه، خو ما او جمال بیا ان یو درجه ماشین کړې وه، پسې ښار ته لاړو ، هلته مو افغاني جامې، دریشي، پتلونونه، کمیسونه(یخن قاق) او بوټونه واخیستل،خو کله چې کور ته لاړو بیا بله تماشه جوړه شوه ، یعقوب په ښارکې ویل چې دریشي نه اغوندي، خو ما ځکه ورته واخیسته چې که هر ډول کېږي باید ځان نه ښاری جوړ کړي او دریشي واغوندي، خو کورته چې راغلو ما او منصورچې څومره خواري وکړه، خو یوه خبره یې په خوله کې وه، چې دا د کافرو جامې دي، یو شوم چې نه یې اغوندي زه او جمال بلې خونې ته لاړو او ټولې دریشۍ او پتلونونه

موبیو یو ځل واغوستل چې لنډ او وړده نه وي، خو جمال ډېر ښه ښکاریده داسې لکه شپاړس کلن کابلی زلمی، خو جمال بیا ماته ویل چې په دریشي کې ډېر ښه ښکارې، نه پوهیږم چې جمال په څه شي بوخت شو چې زه د یعقوب خوا ته لاړم، همدا چې خونې ته ورننوتم، یو وار په خندا شو او ویې ویل: سم انګریز ښکارې، واوا

زما یې هم خندا راوسته، په خندا مې ورته وویل: مولانا صیب ! بدخو به نه ښکارم؟

دې وخت کې شاوخوا رانه تاو راتاو شو او په خندا یې غبرګه کړه

ـ ورکېږه تورنه، هر اندام دې پکې بیل بیل ښکاري شرم دی.

په حیرانۍ مې ورته وویل: نو تا تر اوسه په دریشي او پتلون کې څوک نه دي لیدلي؟

ـ لیدلي مې دي، خو په دوستانو مې نه لوربېږي چې داسې درویشي واغوندي.

دې وخت کې جمال چې کاوبای پتلون یې له شین رنګه بلوز سره اغوستی و، په خندا خونې ته راننووت. یعقوب یې په لیدو حیران شو په خندا یې په کندهارۍ لهجه وویل: اوهو نانینه الله دې راوله، تانه خو سم ژنۍ جوړ سوی.

جمال ورته په خندا ځواب ورکه: ظالمه ته خو یې هم یو ځل واغونده، څه ! خیر دی، د تورن لپاره یې یو ځل واغونده، اوس یې درته په شوق اخستي، که خوند یې درنه کړ بېرته یې وباسه، څه د زور کار خو نه دی.

دې سره یې له واره خپل کاوبای پتلون چې له نورجامو سره په توشک پراته وو، راپورته کړ، موږ یې له خپلې خونې نه د باندې ووېستو، کوم شل دقیقې وروروسته یې ورخلاص که موږ یې لیدلو ته ډېره تلوسه درلوده، خو ګورم چې له ورنه یې سره راووت.

ـ وه جماله ته راشه کنه یار.

دې سره موږ دواړو پخ وهل خو ښه و جمال په منډه خونې ته ور ددننه شو، لږ وروسته دواړه له خونې راووتل، ګورم چې یعقوب په خپلې دریشۍ کې سم ورک دی، کورتۍ یې ان په زنګنونو لږېده او د پتلون پیڅې یې ورته بلې

وهلې وې، اوس څوک خپله خندا ټینګه کړي، د دالبز په یو کنج کې جمال له ډېرې خندا کېناست او بل کې زه، دا ځکه چې په ښار کې یې هم له موږ سره لانجه کوله، له موږ نه به لرې ولاړ و، نور به یې زړه تنګ شوی و، ما ته خو یې څه نه ویل، یو وار یې جمال سره په جنګ شو دوه واره یې پې وکړل، خو جمال چېرته غلی کېده، بیا مې په ډېر عذر او زاریو هغه کاوبای پتلون له تور او سپین (بلوز) سره پرې واغوستل چې ډېر ښایسته ښکاریده، د کاوبای پتلونونو یوه ښېګڼه دا ده چې هم په زوړ او هم په ځوان کې ښه ښکاري، خو یعقوب بیا ان د شپې هم ورسره وېده کېده، داسې فکر و نه کړئ چې یعقوب بې سواده و او له سره یې ښار نه دی لیدلی، نه ښه پوی هلک و، په انګریزي، پښتو، درې او اردو ژبو ډېر ښه پوهېده، خو هغه بیل ډول هلک و.

خیر په دې خبرو به مو سر نه په دردوم، پوره دوه میاشتې مو د راډیو یې او تلویزیوني پروګرامونو درس وویلو، لکه کول ایډېټ، پریمیر، نور اړین د کمپیوټر پروګرامونه، د خپرونو جوړول او داډول ډېر نورکارونه مو هم زده کړل، ډاکټر صیب به هره ورځ زموږ خبر اخیسته، همدا چې کورسونه مو خلاص شول ډاکټر صیب امر وکړ چې زه کابل ته لاړ شم، جمال او یعقوب د اوس لپاره کرمې ته ورولېږم او له ځان سره به هغه بمونه هم کابل ته راوړي، یعقوب په دې خپه و، چې ډېره مې پرې کمه کړه، خو کابل ته تګ هم و نه شو، جمال او یعقوب ویل چې موږ څو ورځې دلته پاتې کېږو ترڅو چې ډېرې مو لوبې شي، خو ما ورسره و نه منله ورته مې وویل چې سبا لاړ شي، زه تر د تورخم په لاره کابل ته روان شوم، مخکې له دې چې له تورخم نه ننګرهار ته حرکت وکړم، اوښې ته مې زنګ وواهه چې جلال اباد ته راشي، همداسې وشول، شپه مو په جلال اباد کې له اوښې سره یو ځای تېره کړه، اوښې مې ویل چې خوریې ترپخوا بیا یو څه ښه شوې، یانې په څلورویشت ساعتونو کې یو ساعت یا دوه ساعته لږه ښه وي، ډاکټر صیب چې راته د کوم صراف پته راکړې وه، پیسې مې ترې واخیستې یو څه مې ترې خپل اوښې ته ورکړې چې دوا دارو پرې واخلي، هغه کلي ته روان شو او زه مخ په کابل روان شوم، په کابل کې مې اوله شپه له یو ملګري سره وکړه، په سبا مو په دربمو

مکروریانو کې یو اپارتمان په کرایه کړ، لوښي، کمپیوټر، یو سیټ ښه ښایسته دوبۍ کوچونه، هرڅه مې ورته واخیستل، ښه ښایسته کور مې جوړکه، اخیر په یوې ملي راډیو کې راتلونکی رئیس او یامرستیال وم، زه کوم بې سواده نه وم چې دا خبره مې وکړه، دا منم چې ما به ډېرې لوړې زده کړې نه وې کړې او یو نظامي سر تیری وم، خو له ډېرو رییسانو، وکیلانو او معینانو نه ښه وم، د مصلحت حکومت دی، که څوک په څه پوهېږي او کنه نه پو هېږي، غټ پوست باندې یې خېټه اچولې وي، تاسو به وایئ چې زه خو په هر څه پوهېږم نو بیا ولې داسې کوم؟ خو که تاسو زما پر ځای وای تاسو څه کول؟ زه خو په لوي لاس داسې شوم، ځکه خو اوس د ولسمشر په وژلو پسې راوتی یم، هغه چې ټول افغان ولس ته خیانت کوي او ورسره ځان له ملایکې نه کم نه ګڼي ، په افغانستان کې هرڅوک تر خپل توان پورې خیانت کوي او کړی یې دی، خو د ځینو باندې ټول خلک خبرېږي او د ځینو بیا پټ وي.

خبره رانه بله خوا لاړه؛ یوه اونی مې په کابل کې تېره شوې وه، چې ډاکټر صیب راته زنګ وواهه ویل یې چې یو کس ستا خواته درځي ځینې اسنادونه ور سره دي، هغه در سره واخله او سباته دملي راډیوتلویزیون رئیس خواته لاړ شم، خو زه له دې وېرېدم چې څوک مې ونه پیژني، هسې نه هدف ته له رسېدلو نه مخکې ونه نیول شم، په سبا مې لوکسه دریشي واغوسته، شخه نیکټایي مې وتړله، دیپلومات بکس مې په لاس کې ونیو او په خپل موټر کې روان شوم، کله چې د رئیس شعبې ته لاړم، ګورم چې یوه ښایسته جنۍ د مېز شاته ناسته ده، پوه شوم چې دا یې سکرتره ده، د ناستې بلنه یې راکړه، څو شېبې وروسته د رئیس شعبې نه دوه کسان راووتل، جنۍ لومړی زما نوم وپوښته بیا د رئیس شعبې ته ورننوته، لږ وروسته راووته، زه یې د رئیس شعبې ته بوتلم او خپله ووته، له څو شېبو خبرو وروسته حیران شوم، سخت حیران، هېڅ باور مې نه کېده چې موږ دې دومره ځواک ولرو، کله کله به مې له ځان سره ویل چې دوی هسې زموږ د ډاډ لپاره وایي چې موږ په هره اداره کې کسان لرو، باور به مې نه کېده، ځکه رئیس ما ته د راډیو تلویزیون د نشراتو د مسئولیت مبارکي راکړه، حال دا چې ما لا خپله عریضه هم نه وه ورکړې، خو ټول قانوني کارونه مې خلاص شوي وو، ان نوم مې هم بدل شوی

و، له تورن توریالي نه په (وحید الله وحید) بدل شوی و، په خوشالۍ خپل کور خواته روان شوم، ټوله شپه مې له خوشالۍ خوب ونه که، ډاکټر صیب ته مې ټوله کیسه په تیلیفون کې وکړه، خو هغه هیڅ حیران نه شو، یو څه لار ښوونې یې راته وکړې، نور مې تیلیفون بند که او ویده شوم.

کله چې سبا سهار دفتر ته لاړم، اول د رئیس خواته ورغلم، له سترې مشې وروسته یې په یو لوی هال (سالون) کې کاروکونکي راټول کړل او زه یې ورته د نشراتو د نوي مسئول په توګه وروپېژندلم، زه اوس د ژورنالیزم له پوهنځي نه فارغ وم، نه یم خبر دا چا به فارغ کړی وم، ما په راډیو تلویزون کې دنده پیل کړه، خو تر څه وخته ددې اداري کارونه راته نوي وو، ښه و، په لږ وخت کې مې ځان په ټولو کارونو او د نشراتو په سیستم پوه کړ، هغه داسې اداره ده چې د ځینو کارکوونکو ان شل دېرش کاله کېږي چې دلته کارکوي، خو په موقف کې یې لا هم تغیر نه دی راغلی، بله عجیبه راته دا ښکاره شوه، چې یو کس به مثلاً د خپرونې مواد راوړل، لکه راپور، مرکې، بل کس به ورته سکرپټ لیکه، بل کس به ایډیټ کاوه، بل کس به بیا خپرونه پرزنت کړه او بل به بیا میکس کړه، حال دا چې دا ټول د یو کس کار دی، یانې هرڅه هلته داډول دي، په راډیو تلویزیون کې شاوخوا دوه نیم زرو کسانو کارکاوه، ډېره عجیبه ده کنه؟ دلته یوه خپرونه په شپاړسو کسانو جوړېده، خو کله به دې چې د کیفیت له پلوه تلله، په افغانستان کې د ټولو رسنیو له خپرونو نه بې کیفیته وه، د راډیو او تلویزیون خپرونو کې ذوق او سلیقه او نوښت ډېر اړین توکي دي، خو دې خپرونو کې د نوښت څرک نه لیدل کېده، کله مې چې د شخصي رسنیو خپرونې وکتلې خپلو خپرونو ته مې زړه تنګ شو، هرې شعبې ته چې به ننوتم، د هر یو په لاس کې به د چایو ګېلاس و، یا به په څوکۍ او یا هم په مېز به ناست وو او ګپ به چالان و، خو د ښځو او نجونو غږ به ان دوهم پوړ ته هم راته، هره ورځ چې به راتلې نو ما فکرکاو چې پوره یو ساعت خو به یې په ځان خواري کړې وي او عمر ته به دې چې کتل ځلو یښتو کلونو نه به پورته وه.

له یوې خوا زاړه مامورین په اصلاحاتو کې منفک شول، او یو څه تقاعد شول، ما یې پرځای زلمیان استخدامول، چې په دې ډله کې مې خپل ملګري

هم مقرر کړل، په لږه موده کې خپرونې یو څه ښې شوې او هم تلویزیون او راډیو لیدونکي او اورېدونکي پیدا کړل، په دې دوران کې د ښځو په هکله په دې پو شوم چې ښځه ووژنه خو کار یا دنده ترې مه اخله، داسې نه و چې دوی اقتصادي ستونزې درلودې، دوی هم غوښتل چې لکه نارینه ګان له کورنه د باندې کار وکړي او په ټولنه کې ځان ته موقف جوړ کړي او ځینو ته بیا په کور ناستی خوند نه ورکاو.

له بده مرغه دا اصلاحات زما په وخت کې شروع شول، ځکه خو مامورینو دا هرڅه له ما انګېرل.

څه موده وروروسته چې مې پام شو، همکارانو رانه سخته وېره لرله، په لومړیو وختونو کې نه وم خبر، خو دا هرڅه په کلاره وشول، ځکه له یوې خوا زمانې له ما نه خواږه اخیستي وو، په اسانۍ مې خندا شونډو ته نه راتله، د ملګرو په خبره ډېر جدي وم او له بلې خوا منفکیانې هم زما په شتون کې وشوې، چې زه پرې سخت خپه شوم، ځان سره مې وویل ته یې څه کوې ! ته خو د بل کار لپاره دلته راغلی یې، چې ښې خپرونې لري او که بدې په تا یې څه؟

خو چې بېکاره خپرونه به مې ولېده یا واورېده ځان به مې نه شو کنټرولولی، کنه ما یوائې څه باندې دوه میاشتې په یو شخصي راډیویي او تلویزیوني پروډکشن کې له خپلو ملګرو سره زده کړې کړې وې، خو پېښوریان بیا ډېره پراخه مطالعه او پوخ علم لري او بل دا چې ډېر هنرمند خلک دي، هغوی ته د تعلیم زمینه برابره ده او مهمه خبره داده چې هغوی خپل وخت بې ځایه نه تېروي، په لږ وخت کې یې هرڅه را زده کړل، خو دې دفتر کې خلکو ان ځلوېښت کاله تېر کړي وو، خو اوس هم په څه نه پوهېدل، ټول مامورین داسې نه وو خو داسې مامورین ډېر زیات وو، کله کله به ځینو ما مورینو ویل: د دوه روپو همدومره ګوره وي.

هغه په دې مانا چې د مامورینو میاشتینی معاش دوه نیم درې زره افغانۍ وې، خو ځینې پکې داسې کسان هم وو چې ډېر ښه کار یې کاوه، هغوی به په یو ډول احساس خپل کارونه تر سره کول، هغوی ته مادیاتو ارزښت نه درلوده، خو دا ډول کسان په ټولنه کې ډېر لږ وي.

د ژور خفګان یو کتاب راته یو ملګري له کابل نه راوړی و، هغه د اروایي ناروغۍ ډاکټر دی او دا کتاب یې په خپله لیکلی و، کتاب مې چې ولوست، غټ تشویش راته پیدا شو، ځکه د رواني ناروغۍ نښې راته په هر افغان کې ښکارېدې، او که رښتیا ووایم د (ډپریشن) او ژور خفګان په اړه دغې کتاب زما ډپریشن لا زیات کړ، بیا مې خپل دغه ملګري ته یو لیک ولیږه، ورته مې ولیکل، چې داسې بل کتاب چاپ نه کړې، ځکه د دې پرځای چې څوک ترې ګټه واخلي، برعکس غم او اندېښنې ترې اخلي، ما ورته لیکلي وو، چې په لسو کې پینځه نوي سلنه افغانان په رواني ناروغیو اخته دي چې یو یې زه په خپله یم.

څه به مو سر خوږوم، اخیر مې په دفتر کې خپل سلوک کې تغیر راوسته، ځکه او به له پاسه خړې وې، ما به څه د خلکو دښمني اخیسته؛ ما د خپل تندي ګونځې هوارې کړې او ټول همکاران مې دوستان شول، ان د زړه خبرې به یې راسره کولې، هیڅ پوه نه شوم چې دومره ډېر وخت څه ډول راباندې تېر شو، د ثور د اتمې جشن ته لس ورځې پاتې وې، چې د جمهوري ریاست مطبوعاتي دفتر نه موږ ته د امادګۍ خبر راغی، خو خبرنه وو چې د ولسمشر د مرګ خبر هم جشن پورې تړاو لري، د مکتوب له رسېدو سره رئیس خپلې شعبې ته وغوښتلم، راته یې وویل چې د جشن لپاره ټول اړین وسایل او کارکونکي اماده کړه، هغه نور څه ویل هم غوښتل، خو ما یې خبره پرې کړه، په ښه ډاډ مې ورته وویل چې ددې ورځې لپاره ما له پخوا نه فکر کړی، ته بېغمه شه، له دې سره یې په خندا وویل:- خودیت میفامي دیګه.

هسې هم زما د ښه کارنوم په ټول دفتر کې خور ؤ، رئیس به څنګه په ما باور نه کاو، د تخنیک د برخې مسئول ته مې امر وکه چې د جشن لپاره ټول وسایل اماده اوچک کړي، بیا یې ځانګړې خونې کې (قرنطین) پابند کړي، چې دې کارسره رئیس زښت ډېر خوشاله شو، بیا یې دا خبره ان د جمهور رئیس دفتر ته هم کړې وه، هغوی ته مې وویل چې په هیڅا هم اعتماد پکار نه دی، د احتیاط لپاره باید دا وسایل په محفوظ ځای کې وي، خو اصلي راز بیا ما سره و.

د غونډې لپاره مې هرڅه اماده کړي وو، ځکه چې مونږ باید غونډه ژوندۍ په تلویزیون کې ښودلې وای، یوائې کامرې پاتې وې، ځکه چې موږ دومره ډېرې کامرې نه درلودې چې هم زموږ د ورځینوخپرونو لپاره ترې کار واخلو او هم یې د جشن لپاره په خونه کې بندې کړو، کله چې غونډې ته دوه ورځې پاتې شوې، د رخصتۍ په وخت کې د وسایلو د چک په بهانه هغې خونې ته لاړم کوم چې د جشن وسایل پکې ساتل شوي وو او یعقوب لکه پیره دار ورته ناست و، خونې ته ننوتم او یعقوب مې بهر ودراوه، څلور واړه مایکونه مې په خپل دیپلومات بکس کې واچول او له خونې ووتم، یعقوب ته مې وویل، چې هرڅه منظم دي، خو څوک ورته پرې نه دې، د جمهوري ریاست ترټولو کلکه غوښتنه د وسایلو امنیت و، چې دا کار ما له پخوا نه تر سره کړی و.

کله چې زه کابل ته راتلم، یعقوب او جمال کرمې ته لاړل، هلته یې دوی دواړو ته په مایک کې د چاودېدونکو توکو چلونه او کارول ټول ښودلي وو او همدوی له کرمې نه تر کابله له ځانه سره راوړل، د شپې مو په مایکونو کار شروع که، ډېر اسانه کار و، خو اصلي خبره داوه چې موږ ته اسانه شوی و، فقد یوه وړه اوسپنه لکه د مبایل بطرۍ چې شاوخوایې واړه، واړه سیمان درلودل او د اوسپنې شاوخوا ته بیا یو ډول د ښیښو په شان څه ترې چاپیره شوي وو، په لږ وخت کې مایکونه جوړ شول، مایکونه مې ژر چک کړه چې روغ دي او که خراب، د مایک آخزه روغه وه، موږ د مایک له سیمانو سره غرض ونه که، خو د احتیاط لپاره مې وکتل، جمال دوئ دا مواد په کرمې کې ازمویلي وو، ټول ترې ډاډه و.

په سبا مې مایکونه بېرته دفتر ته یوړل او په خپل ځای کې مې کېښودل، بس د ولسمشر مرګ ته شپې را لنډېدې او هغه ورځ هم راغله چې سهار وختي زما تر نظارت لاندې د غونډې لپاره ترتیبات روان وو یعقوب او جمال ټول کارونه زموږ د پلان له مخې جوړ کړل، لومړی یې ستېج او ستیج باندې د مایکونو سیستم، له راډیو تلویزیون او لوډسپیکر سره عیار کړل، هغه جوړ شوي مایکونه یې په میز ودرول، یعقوب او جمال خپل کارونه داسې منظم پر مخ بېول لکه لس کلنه تجربه چې لري.

دښاراوشاوخوا سیمه خو لا یوه میاشت وړاندې امنیتي کسانو په اجاره کړې وه، خو په دې سهار چېرته چې عسکر او پوځیان وو دلته راغلي وو، اخیر جشن و، زموږ نطاقانو له سهار اتو بجو نه په ستېج باندې شعرونه او شعارونه ویل، خو په ما هیڅ وخت نه تېرېده، جمال اوس له دې ځای نه تللی و، هغه له موټر سره راته د زړو مکرویانو په سړک ولاړ و، کله، کله مې د هغه خبر هم اخیسته، ډاکټر صیب مې له جمال سره په تماس کې کړی و، چې د هرې شېبې خبر ترې واخلي، ځمکې راته ځای نه راکاو، کله، کله به وېرې پسې واخیستم، بیا به مې ماشومان سترګو ته ودرېدل، ځکه تر اوسه مې لا زړه هماغسې ډک پاتې و.

د دې جمهور رئیس وژل زما نه بلکې د ټولو افغانانو ارمان و، افغانانو په دې باور درلود چې دا جمهور رئیس به افغانستان ته سوله او پخلاینه راوړي، خو پوهان په دې پوهېدل چې دا رئیس جمهور به د هېواد جرړې وباسي.

له ځانه سره مې پرېکړه کړې وه چې دا به زما وروستي عملیات وي، نور به په کور کېنم او له سره به خپل ژوند پیلوم، ښه پوهېدم چې ولسمشر دلته راځي خو کله به وېره راسره پیدا شوه، چې که رانه شي، که مخکې له وخت نه څه ګډوډي رامنځ ته شي، بس وسوسې وې چې تلې راتلې، که مو فکر کړی وي د امتحان شېبه ډېر سخته وي هرڅوک ترې وېرېږي، دا هم زما د امتحان ورځ وه، داسې امتحان چې ډېره موده مې پرې کار کړی و او دا زما لپاره وروستی چانس هم و، هره شېبه مې خپل ساعت ته کتل، اته نیمې شوې، نهه شوې نهه نیمې شوې خو د ولسمشر درک ونه لګېد، لسو ته لس دقیقې پاتې وې چې نطاق په یو ډول احساساتي لهجه ولسمشر ته ښه راغلاست وویلو، ګورم چې ولسمشر په جیپ موټر کې په غونډه راننوت، ناست کسان یې د احترام لپاره له خپلو ځایونو نه پورته شول، یوه لنډه دوره یې ووهله، له جیپ نه راکوز شو، په شونډو یې مُسکا غوړېدلې وه او لاسونه یې خلکو ته ښورول، له بلې خوا په ستېج باندې بدحال و، کله به ویاند راوړاندې شو او کله به ویانده، مراسم ښه په درز کې روان وو، د پخوا په پرتله امنیتي تدابیر ډېر سخت شوي وو، ځکه خو دولتي چارواکي په ښه

ډاډه زړه په جشن کې ناست وو، خو زه نه یم پوه شوی چې مراسم څه ډول وو، چا خبرې وکړې او څه څه کارونه وشول. سخت ستړی شوی وم، ځکه چې زه شاوخوا ګرځېدم، همکارانو ته به مې لار ښوونې کولې، د ژوندیو نشراتو پوښتنه به مې کوله، چې دې وخت کې، زموږ نطاق ولسمشر ته بلنه ورکړه چې سټېج ته راشي او ورسره ټول ناست خلک یو ځل له خپلو ځایونو نه پورته شول، خو د نطاق له غږ سره په ما سمه تبه راغله، زړه مې سخت وارخطاو، دا وخت له سټېج نه لږ غوندې لرې تللی وم، ولسمشر خبرې پیل کړې خو زه لکه مېخ شوی چې یم، دې وخت کې جمال را ته زنګ وواهه، له زنګ سره لکه له خوب نه چې ویښ شم، پرته له دې چې څه ورته ووایم، ټلیفون مې بند که او ښه چابک مې ځان ستیج ته ورنژدې که، خو د ستیج شاوخوا نګه چاپلوسان ولاړ وو، ما کوښښ کاوه په داسې ځای کې ودرېږم چې مایک را ته سم ښکاره شي، دې کې تقریباً شل دقیقې تېرې شوې، نور مې زړه پرسېدلی و، نور مې حوصله نه وه پاتې، پوه شوم چې کار خرابېږي، ستیج ته وړاندې لاړم، ولاړو کسانو ته مې په ډېر ادب د ناستې بلنه ورکړه، ما وې چې ولسمشر سم نه ښکاري، ژوندي نشرات دي، کور یې ودان ځینې په خپلو ځایونو کې کېناستل او ځینې بیا ان له مانه هم شله وو، خو له دې کار سره ما ته لار صافه شوه، دې وخت کې د ولسمشر خبرې پای ته نیژدې وې، چې مبایل مې پسې راوویست، ما وې چې همدا اوس وژل کېږم هم ژوندی به رانه لاړ نه شي، تقریباً خبرې یې خلاصې وې خدای پا مانې یې کوله، چې مبایل مې غوږ ته ونیو ،له مایک سره مې مخامخ کړ او ټنۍ مې کېکاږله او ورسره داسې درزشو، چې ولسمشر یې ان په دېوال وویشت، ګډوډي شروع شوه، هرچا کوښښ کاو چې ځان وباسي، په منډه مې ځان جمال ته ورساو، ټوله سیمه یو ناڅاپه کلا بنده شوه، خو زما په موټرد لوړ پوړو چارواکو د موټرو ټاپه شوی کارت لګېدلی و، چا را ته څه نه شو ویلی، یعقوب له ما نه مخکې موټر ته راغلی و، په یوه شېبه کې مکرویانو ته ورسېدو، موټر مو د باندې ودراو، په منډه کورته ورننوتو، دستي مې ډاکتر صیب ته زنګ وواهه، لاسونه او پښې مې رپېدل، سخت ډارشوی وم، په ډېرې سختۍ مې ډاکتر صیب ته وویل: کارو شو.

دې خبرې سره له ها خوانه د خنداګانو غږونه پورته شول، پسې مې د ډزو غږونه هم واورېدل، ډاکټر صیب د کامیابۍ مبارکي راکړه او ویې ویل، چې همدا اوس ځانونه راوکاږی.ما خپله فرانسوی ږیره ژر، ژرکله کړه افغاني جامې واسکټ او پکولونه مو په سره کړل، کور مو قلف که او خپل موټر کې مو لوګر خواته حرکت وکړ، خو داسې بده ورځ مې په خپل عمر کې هم نه وه لیدلې، ډېری خلک لا له پېښې خبرهم نه وو.

جمال دوی ته مې وویل چې څو ورځې به لږه ګډوډي وي، خو بیا که خدای کول ډېر عمر به امن او کراري وي، ښه و تر لوګر پورې له ډېرو تالاشیو نه ژوندي ورسېدو، لوګر نه خوست ته لاړو هلته مو هم یوه قرارګاه وه، هلته مو ښه شپه تېره کړه، موټر مو پکې ودراوه، سبا سهار له لمانځه نه وروسته مو (ببرک تانې) ته حرکت وکړ، ببرک تانې نه، علي زیو ته ورسېدو ډاکټر صیب ته مې زنګ وواهه، د هغه خوشحالي مې د ټلیفون په غږ کې حس کړه، چې ویل یې میرام شا ته ځان راورسوئ، څو ساعته وروسته مرکز ته ورسېدو، کوم زر کسان به په یوې کلا کې راټول شوي وو، زموږ په لیدلو ټولو زموږ په خوا رامنډې کړې، څو چې مې ځان ته پام کېده، هوا ته پورته شوی وم، کوم لس دقیقې یې په اوږو کېنولی وم، په دې ورځ مشرانو او کشرانو زموږ ښه هرکلی وکړ، ډاکټر صیب خو په جامو کې هم نه ځایېده، بس میلمستیاوې او انعامونه راته راکړل شول، ډېرو خو پېژندم، خو دا وار چې هر ځای ته تللم، خلکو به یو بل ته ویل: دغه دی تورن !.

ځینو خو به داسې فکر کاوه چې تورن یانې تورزن.

زموږ په مرکزکې مو یو ځانګړی دفتر درلود چې د تلویزیونونو او راډیوګانو خپرونې پکې لیدل کېدې او اورېدل کېدې او ځینې مهمې خپرونې یې ثبتولې هم، دغه عملیات زمونږ د ملګرو له خوا نه هم په یوه سیډي کې بازار ته وړاندې شول، خلکو به زمونږ لخوا جوړې شوې سیډي ګانې لکه ډرامې داسې کتلې، د ولسمشر په وژلو سره ټوله نړۍ ولړځېده، له (سي ان ان) نه نیولې بیا تر سیمه یزو رسنیو پورې د ولسمشر په وژلو رپوټونه او بحثونه جوړکړل، زما تصویرونه یې په تلویزیونونو کې ښودل، او د رادیو ټلویزون رئیس بندي شوی و.

شاو خوا درې څلور مياشتې دلته ايسار شوم، کورته مې سخته تلوسه وه، ځکه ميرمن مې تر پخوا يو څه ښه شوې وه، غوښتل مې چې په خپلو سترګو يې وګورم او خپل غمونه ورسره وژاړم. دا هم ورته ووايم چې ما د خپلو اولادونو بدل واخيست.

د جمعې ورځ وه چې ډاکټر صيب نه مې د کورته تګ اجازه واخيسته، درې ساتونکي يې راسره کړل، د روانېدو پرمهال يې راته په خندا وويل: تورنه ! ستا دا زړورتيا او قرباني کومه بې مانا کيسه نه ده، دا منم چې تا ولسمشر ووژاه، دا ډول کار د نړۍ په تاريخ کې ډېر لږ تر سره شوی دی، خو ته يو واقعي اتل يې، تا د انسانيت، افغانيت او مسلمان په جامه کې يو لوی خاين او د کفارو ګوډاګی او جاسوس وواژه، نړۍ به هم په دې پوه شي چې که د ټولو افغانانو په خوښه او سلا يو ريښتينی او مسلمان انسان ددې خاورې مشر انتخاب نه شي دلته به د نورو په خوښه او د نورو په ګټه راليږلې ګوډاګيان که ټوله نړۍ هم ورسره وي بريالي نه شي.

ما ته هغه وخت دا خبرې هسې ګپ ښکارېدې، کله به شيطان راته وسوسه راپيدا کړه، له ځانه سره به مې وويل، هسې مو سړی راباندې خراب که، خدای خبر که افغان دولت کې تاسو ته څوک برخه درکړي، کله به مې ويل، که دا حالت لکه څنګه چې موږ فکر کاوه د خبرو او سولې له لارې سم شي نو دا ځل به د راديو تلويزيون د نشراتو مسئول نه بلکې د راديو تلويزيون رئيس شم.

زه هم عجيب سړی يم، د خپل خيال پلو کيسې تاسو ته کوم، خير لږ، لږ دې دا هم پکې وي، را به شم اصلي کيسې ته، ډاکټر صيب راته ويل چې بل سبا ته لاړ شم، ما هم ورسره ومنله، بل سبا يې ښې ډېر پيسې راکړې او د کور په لور روان شوم، شپه مې کلي ته ورسوله او ملګري رانه سپين غره ته لاړل، ډاکټرانو ويلي وو، چې له ميرمينې سره مې بايد ډېر ښه سلوک وشي، هغوی ويلي و چې ددې درمل د مور، پلار او خاوند مينه او محبت دی، ترڅو چې هغه تېر وختونه يې هېر شي، هېرېدل چېرته خو دا مې زړه ته ولوېده چې که موږ يې خوشاله وساتو کېدای شي چې يو څه ګټه به ورته ورسوي، اوس مې غچ اخيستی و اوس نو ما ته همدا کار تر ټولو لوی کار و چې د خپلې

مېرمنې د درد دوا شم، له کلي خو هسې هم نه شوم وتلی، بس ټوله ورځ به يې سرته ناست وم، په لومړيو وختونو کې به په شپه ورځ کې کله د يو ساعت لپاره او کله دوو ساعتونو لپاره رکه روغه شوه، خو همدا چې ماشومان او هغه ناوړه پېښه به يې په زړه شوه، په هماغې شېبه به بې هوښه شوه، خو کرارکرار ښه کېده، يو وخت داسې هم راغی چې په ورځ کې به څلور يا پينځه ساعته ښه وه، سړی په خپل عمر نه پوهېږي او نه خو کوم مامور وم چې د معاش لپاره به مې ورځې شمېرلې، خو داسې ورځ مې هم وليدله چې الله پاک يو ګلالی ځوی راته را ډالۍ کړ، يوازې ځوی نه بلکې د ځوی له پيدا کېدو سره زما د ميرمنې حالت هم ښه شو.

دقيق وخت خو راته نه دی مالوم چې په کلي کې مې څومره وخت تېر کړ، خو دا مې په ياد دي چې په لومړيو کې حالات يو څه خراب شول، د حالاتو د ډېرو خرابېدو د مخنيوي لپاره ټول همدې يوې نتيجې ته ورسېدل، چې د افغانستان د حالاتو د کنټرول کېدلو يوازينۍ د حل لاره بيړنۍ لويه جرګه ده؛ لويه جرګه جوړه شوه، ټولو افغانانو او د ټولو افغانانو او د ټولو سياسي ګوندونو استازو پکې برخه واخيسته، په دې لويه جرګه کې ګډونوالو يو بل د معدني اوبو په بوتلونو سره ونه ويشتل او نه هم د بهرنيو جاسوسانو نه جوړه يوه لويه جرګه وه، بلکې رښتيا هم د ټولو افغانانو په خوښه يو ملي حکومت جوړ شو، خلکو د خوښۍ جشنونه کول، څه وخت وروسته، په کور کې د غرمې په خوب ويده وم، چې دروازه وټکېده، په غږ يې راويښ شوم، کله چې دروازې ته ووتم، څو پوځي موټرونه او په عسکري لباس کې خلک له کوره تاو شوي دي، خو دا ځل يې زما د کور دروازې ته بم کېښنود، بلکې دروازه يې وټکوله او چې زه بهر ور ووتم بې له کومې خبرې په هرڅه وپوهېدم، بې له دې چې کورته ننوځم په موټر کې يې واچولم او حرکت مو وکړ؛ دا حکومت زما په هڅو او زما د ملګرو په وينه جوړ شوی و او همدې حکومت زه بندي کړم؛ زما مېرمن اوس ښه شوې ده، اوس کله، کله بنديخانې ته راځي او ماته پاکې جامې او نور څه چې زه ورنه وغواړم راوړي، ځوی مې هم غټکی شوی دی، زه ورته ډېر خوشاله يم، اخير د ړندې سترګې اوښکه ده.

ولسمشر ما وژلی   ارش ننګیال

په دې دوران کې کوم وهل ټکول نه وو، په لومړنۍ محکمه کې راته د عمر قید سزا واورول شوه، ځکه په زغرده مې وویل چې (ولس مشر ما وژلی!)